

طرح روی جلد: حمیدرضا محسنی

۲	دکتر علی اکبر عرب مازار	سرآغاز
۳	دکتر محمد توکل	شرحی بر تبصره های مالیاتی قانون بودجه سال ۱۳۷۳
۶	علی اصغر عابدی	ساده نگاری یا ساده انگاری قانون مالیاتها
۸	عین الله علاء	مالیات بهینه و استفاده از منحنی لافر
۱۰	دکتر علی اکبر عرب مازار	تحول در سازمان مالیاتی
۱۴		مشاوره رایگان برای مؤدیان مالیاتی
		مسائل مربوط به مالیات بردارآمد حقوق کارکنان خارجی شاغل در ایران
۱۵		بخش تحقیقات مالیاتی دانشکده امور اقتصادی
		رابطه میان یک ماده قانونی و تبصره های آن
۲۰	محمدحسین سیدزمانی	بحثی پیرامون: ماده ۱۳۲ قانون مالیاتهای مستقیم
۴۴	دکتر محمد توکل	آراء شورای عالی مالیاتی و تعذر در اجرای قانون
۲۴		ایالات متحده آمریکا - ۶۰۰۰۰ وکیل مالیاتی
۲۵	محمدتقی نژادعمران	مالیات به زبان ساده: مالیات بر فروش حق واگذاری محل
۲۸		پاسخ به خوانندگان
۲۹	م.ت. همدانی	اقتصاددانان و مالیات
۳۵		مسابقه بین دولت روسیه و مؤدیان مالیاتی
۳۷		فرهنگ اصطلاحات بین المللی مالیاتی
۴۱		خبرها
۴۵		آراء مراجع عالی قضائی - مالیاتی
۴۹		پرسشهای مالیاتی از اقتصاددانان
۵۰		مقررات و بخشنامه های مالیاتی و آراء هیأت عمومی شورای عالی مالیاتی
۵۵		معرفی کتاب
		بخش انگلیسی

صفحه آرائی: مجید رستمی

حمیدرضا محسنی

طرح ها: حمیدرضا محسنی

حروفچینی: مجید رستمی

لیتوگرافی و چاپ: چاپخانه بهمن

□ مطالب مندرج در مجله الزاماً مبین رأی و

نظر مسئولان آن نیست.

□ مجله در ویرایش و حذف مقالات آزاد است.

□ مطالب رسیده بازگردانیده نمی شود.

دفتر مجله مالیات: دانشکده امور اقتصادی

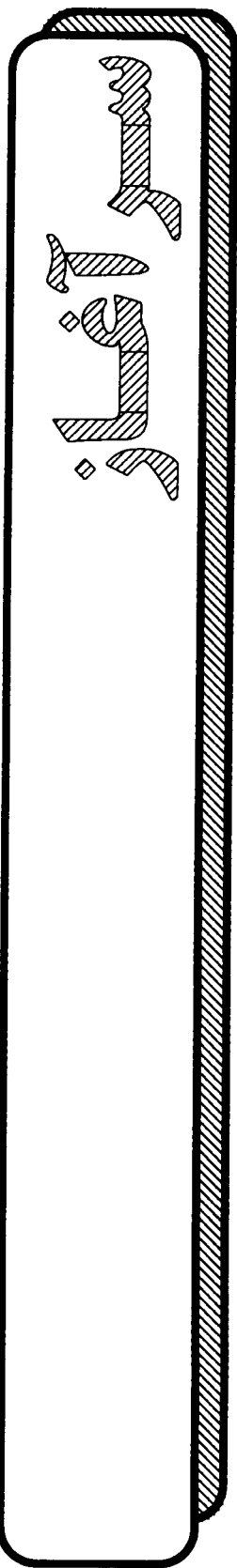
شماره ۱۵۳، خیابان طالقانی، بین حافظ و

ولی عصر، کد پستی: ۱۵۹۱۸، تهران.

صندوق پستی: ۱۱۱۱ - ۱۵۸۷۵، تهران.

فاکس: ۶۴۱۹۷۱۶

تلفن: ۶۴۶۴۵۱۸

به نام خدا

در این شماره از مجله مالیات سخن را از مطلبی آغاز می‌کنیم که در جهان کنونی یک مسأله روز به‌شمار می‌رود و فکر مسؤلان مالیاتی همه کشورهای را، از خرد و کلان، به خود مشغول داشته است. این مطلب جنبه بین‌المللی امر مالیاتی است که روز به روز دامنه‌ای وسیع‌تر به خود می‌گیرد و بر تعداد و تنوع مسائلی که در این زمینه مطرح است افزوده می‌شود. این روند نه برحسب تصادف پدید آمده و نه بر پایه تفنّن، بلکه واقعیت زندگی بین‌المللی در عصر حاضر سبب پیدایش آن گشته است. بر حسب اطلاعات منتشر شده از سوی گات و بانک جهانی، بازرگانی بین‌المللی بسیار سریع و حتی سریع‌تر از تولید ناخالص داخلی کشورها رو به رشد است. این سرعت رشد در زمینه صدور خدمات و سرمایه نیز به خوبی مشهود است. چنین وضعی طبعاً همه زمینه‌های حیات اقتصادی و از جمله نظام مالیاتی کشورها را تحت تأثیر قرار می‌دهد. زمانی بود که سیستم‌های مالیاتی توجه خود را صرفاً به اهداف داخلی مبذول می‌داشتند، ولی اکنون آگاهی دیگری در جهان رو به گسترش است، و آن این‌که سیستم‌های مالیاتی نیز خواه و ناخواه در درون اقتصاد جهانی قرار دارند و جزئی از آنرا تشکیل می‌دهند. آثار و جلوه‌های اقتصاد بین‌المللی الزاماً به ساختار نظام‌های مالیاتی نیز رخنه کرده، که مهم‌ترین آن آثار، رقابت و در عین حال تعاون و همکاری در زمینه مسائل مالیاتی است.

آری رقابت جهانی به درون سیستم‌های مالیاتی نیز راه یافته و هر کشوری سعی می‌کند جاذبه‌های مالیاتی بیشتری برای جلب آنچه بدان نیاز دارد فراهم آورد. مناطقی که به بهشت مالیاتی معروفند و در آن‌ها مقررات سهل و بخشودگی‌های مالیاتی چشمگیری حاکم است، همه جهان را دربر گرفته و هر کشوری سعی می‌کند در این میدان رقابت کوی سبقت را از حریفان بریاید. باقی کشورها نیز ناگزیر از ورود در این میدان رقابتند و برخی از آن‌ها که خواسته‌اند به این جریان بی‌اعتنا بمانند ناچار شده‌اند هزینه آنرا پرداخت کنند. نمونه روشن این حرکت اقدام دولتی مانند آلمان بود که رقابت موجود بر سر جذب سرمایه‌ها را نادیده گرفت و نوعی مالیات تکلیفی بر سپرده‌های بانکی برقرار ساخت. اما این قانون بیش از شش ماه طی سال‌های ۸۹-۱۹۸۸ نتوانست تاب بیاورد، زیرا به‌زودی اثرات منفی خود را به‌بار آورد و سپرده‌های بانکی به سایر کشورها - که برای استفاده از این موقعیت برنامه‌ریزی ماهرانه‌ای کرده بودند - سرازیر شد. آلمان اقتصاد خود را اصلاح کرد، ولی بازگرداندن آن‌همه سپرده‌بانکی که از دست رفته بود، دیگر کار سهل و ساده‌ای نبود. این‌ها نمونه‌هایی از رقابت بودند. بعد بین‌المللی قضیه همکاری‌های بسیاری را نیز ایجاب کرده است. مثال بارز آن گسترش بی‌سابقه قراردادهای مالیاتی است. قراردادهای اجتناب از اخذ مالیات‌های مضاعف که مظهر سنتی مناسبات مالیاتی بین‌المللی به‌شمار می‌رفتند، اکنون دیگر به نام کلی قراردادهای مالیاتی خوانده می‌شوند، زیرا علاوه بر مسأله مالیات مضاعف بسیاری از همکاری‌ها و مسائل مالیاتی دیگر را نیز دربر می‌گیرند و شمار آن‌ها به حدی رسیده است که تا همین چند سال پیش تصور آن هم دشوار به‌نظر می‌رسید. فرضاً کشور آفریقائی درحال توسعه‌ای مانند زامبیا با ۱۹ کشور جهان قراردادهای مالیاتی دارد، و در نقطه مقابل کشوری همچون فرانسه با ۹۰ کشور جهان قراردادهای مالیاتی منعقد ساخته است. قابل ذکر این‌که شمار قراردادهای مالیاتی دو کشور معین ممکن است به چندین فقره بالغ گردد.

شرح دیگر مسائل ناشی از جنبه بین‌المللی امر مالیات از حوصله این مقاله خارج است و جای هرگونه تفصیل بیشتر در صفحات متن مجله است که تاکنون همواره مورد نظر بوده و از این پس نیز بخشی از این نشریه به همین‌گونه مباحث اختصاص خواهد یافت. اما نکته قابل ذکر لزوم روشن ساختن وضع کشور خودمان در مورد این جنبه خاص از امر مالیاتی است. کشور ما مانند هر کشور دیگر جهان امروز با اکثریت قریب به اتفاق ممالک عالم روابط گسترده اقتصادی و بازرگانی دارد، روابطی که گسترش آن همواره مورد نظر و تأیید مسؤلان کشور بوده و هست. همکاری‌های فنی، علمی، و فرهنگی نیز به همین نحو رو به گسترش و برخوردار از نظر مساعد مسؤلان است. مواردی نظیر ایجاد مناطق آزاد تجاری، جلب سرمایه‌ها و تکنولوژی و امثال آن نیز همگی در این کشور مطرح و مطمح نظر است.

در چنین شرایطی به نظر می‌رسد وقت آن رسیده است که بعد بین‌المللی امر مالیاتی توجه بیشتری را به خود جلب کند و لااقل برنامه‌های مطالعاتی آن آغاز گردد. مجله مالیات از بدو کار به این موضوع مهم توجه داشته و همواره بخشی از حجم مطالب خود را به بحث پیرامون مسائل مختلف بین‌المللی مالیاتی اختصاص داده، و در آینده نیز به همین نحو رفتار خواهد نمود.

شرکتهای دولتی و تبصره‌های مالیاتی قانون بودجه سال ۱۳۷۳

دکتر محمد توکل

مقدمه

قانون بودجه سال ۱۳۷۳ از یک ماده واحده و ۵۸ تبصره تشکیل شده است. متن برخی از این تبصره‌ها که جنبه مالیاتی دارند در بخش «مقررات، بخشنامه‌ها و آراء» در همین شماره مجله مالیات برای استفاده خوانندگان نقل شده است. اما موضوع مقاله حاضر بحث پیرامون چند فقره از همین احکام مالیاتی در رابطه با شرکتهای دولتی است که ذیلاً به آن‌ها اشاره می‌کنیم:

این موارد به ویژه ضمن بند «ح» تبصره ۲ قانون بودجه پیش‌بینی شده است. برای آن‌که مفهوم و فلسفه این بخش از بودجه به درستی فهمیده شود باید نخست طرز تفکر موجود در ارتباط با شرکتهای وابسته به بخش عمومی را مورد بررسی قرار داد. دیدگاه عمومی پیرامون عملکرد این شرکتهای چندان رضایتمندانه و خالی از شکوه و انتقاد نیست. گفته می‌شود که این

شرکتهای بخش عظیمی از اعتبارات بودجه را به خود اختصاص داده و مزید بر آن از امکانات و ارفاق‌های بسیار سود می‌جویند، و در مقابل بازده چشمگیری از فعالیت‌های آنان مشاهده نمی‌شود.

این بحث هنگام طرح لایحه بودجه سال ۱۳۷۳ در مجلس شورای اسلامی به گستردگی تمام از سوی نمایندگان پیگیری شد و وضع شرکتهای دولتی مورد انتقاد وسیعی قرار گرفت. این نگرش منفی در بحبوحه حرکت و کوشش همه جانبه مجلس و دولت برای متعادل ساختن بودجه تأثیر مضاعفی برجای نهاد، چنان که مجلس شورای اسلامی قویاً براین راه حل تأکید نمود که بخش قابل توجهی از فشار بودجه متوجه شرکتهای دولتی شود و سهم بیشتری از هزینه‌های عمومی برعهده آنان قرار گیرد.

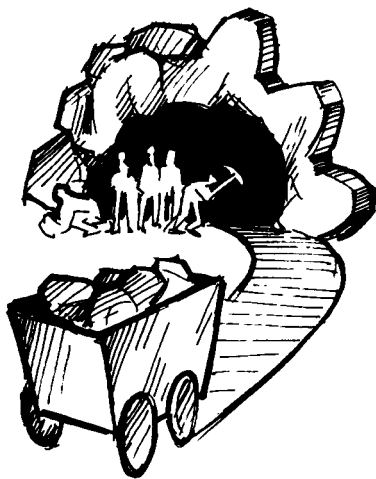
مجموعه این عوامل از دو جهت بر بودجه سال ۱۳۷۳ اثر گذاشت: نخست بالا بردن میزان مالیات و سود سهام دولت از محل درآمد شرکتهای دولتی، و دوم ایجاد محدودیت‌های خاص در راه استفاده آن‌ها از برخی معافیت‌های مالیاتی. البته مقررات محدود کننده بسیار دیگری نیز ضمن قانون بودجه برای شرکتهای دولتی در نظر گرفته شده است (مانند بندهای ج، د، ه، ک، و ل تبصره ۲) ولی بحث ما مربوط به جنبه‌های مالیاتی قضیه به شرح زیر است:

۱. معافیت موضوع ماده ۱۳۸ قانون مالیات‌های مستقیم

به موجب این ماده در صورتی که شرکتهای بخشی از سود ابرازی خود را که از فعالیت‌های صنعتی و معدنی به دست آورده‌اند برای بازسازی و توسعه یا تکمیل

۲. معافیت موضوع ماده ۱۷۲ قانون مالیات‌های مستقیم

ماده ۱۷۲ یک رشته مصارف خیریه نظیر کمک به بازسازی، احداث مدارس، مراکز درمانی، کتابخانه و امثال آن را برشمرده و مقرر داشته است که اگر جوهی برای این گونه مصارف پرداخت شود، از درآمد مشمول مالیات مؤدی قابل کسر خواهد بود. اکنون قانون بودجه می‌گوید شرکت‌های دولتی در صورتی مجاز به چنین پرداخت‌هایی بابت عملکرد سال ۱۳۷۲ خود هستند که پرداخت به عمل آمده سبب کاهش مالیات متعلق و سود سهام دولت به میزانی که ضمن بودجه کل کشور تعیین شده نگردد. در این جا نیز مانند مورد قبلی عملاً راه

استفاده از معافیت موضوع ماده ۱۷۲ لاقلاً برای اکثر شرکت‌های دولتی بسته شده است، زیرا تصور نمی‌رود سود این شرکت‌ها به حدی باشد که بتوانند مالیات و سود سهام مقرر در قانون بودجه را پرداخت کرده و از محل سود اضافی بخشی را هم با استفاده از معافیت مالیاتی صرف این گونه امور نمایند. ولی این مورد و مورد مربوط به ماده ۱۳۸ که قبلاً اشاره شد - با وجود

ویژه برای آنان باقی بماند تا بتوانند بخش قابل توجهی از آن را با استفاده از معافیت مالیاتی برای توسعه کار خود ذخیره کنند. قابل ذکر این که در مذاکرات مجلس حتی توان پرداخت مالیات‌های پیش‌بینی شده برای شرکت‌های دولتی هم مورد تردید قرار گرفته است تا چه رسد به این اندازه سود اضافی و سرشار (ملاحظه شود: مذاکرات مجلس شورای اسلامی، روزنامه رسمی، ۱۰ بهمن ۷۲). بنابراین باید گفت که قانون بودجه در اغلب موارد امکان استفاده از معافیت مالیاتی ماده ۱۳۸ را از شرکت‌های یاد شده عملاً سلب کرده است.

دوم. در مورد شرکت‌های غیر دولتی موضوع ردیف ۱۱۰۵۰۰

ردیف ۱۱۰۵۰۰ قسمت سوم قانون بودجه راجع است به مالیات شرکت‌های غیردولتی، که به دو گروه تقسیم می‌شوند: نخست شرکت‌های غیر دولتی تحت پوشش برخی از سازمان‌های دولتی و نهادها، و دوم باقی شرکت‌های غیردولتی.

تبصره ۲ قانون بودجه برای این دسته از شرکت‌های غیر دولتی نیز محدودیت ویژه‌ای از لحاظ برخورداری از معافیت ماده ۱۳۸ منظور داشته است، ولی این محدودیت به گونه دیگری است.

شرکت‌های غیردولتی می‌توانند فقط تا ۳۰ درصد از سود ابرازی خود را با استفاده از معافیت مذکور ذخیره کنند. بدین ترتیب می‌توان گفت شرکت‌های غیر دولتی مورد بحث وضعی بهتر از سازمان گسترش و شرکت‌های تابعه آن دارند، زیرا معافیتی برابر ۳۰ درصد می‌تواند بخش قابل توجهی از مالیات شرکت را منتفی سازد.

واحدهای صنعتی و معدنی موجود خود، یا تاسیس واحدهای جدید صنعتی و معدنی و یا احداث مسکن برای پرسنل خود ذخیره کنند (و برخی تشریفات و مقدمات را هم انجام دهند) آنگاه چنان سود ذخیره شده‌ای از مالیات معاف خواهد بود. اکنون قانون بودجه دو نوع محدودیت برای استفاده از این معافیت پیش‌بینی کرده است:

یکم. در مورد شرکت‌های دولتی موضوع تبصره ۶ ماده ۱۰۵ قانون مالیات‌های مستقیم شرکت‌های موضوع تبصره ۶ ماده ۱۰۵ عبارتند از سازمان گسترش و توسعه

صنایع ایران و شرکت‌های تابعه آن. این دسته از شرکت‌ها در صورتی می‌توانند بخشی از سود خود را در اجرای ماده ۱۳۸ یاد شده ذخیره کنند و از این راه معافیت مالیاتی به دست آورند، که کلیه سود سهام و مالیاتی را که برای آن‌ها ضمن بودجه کل کشور پیش‌بینی شده پردازند. مفهوم این حکم آن است که شرکت‌های مورد بحث باید آن قدر سود برده باشند که انتظارات بودجه کل کشور را از حیث مالیات و سود سهام برآورده سازند و باز مقدار زیادی سود

مشابهتی که از حیث محدودیت استفاده از معافیت مالیاتی بین آن‌ها موجود است - از جهت دیگری با یکدیگر مختلف‌اند. ذخیره سود طبق ماده ۱۳۸ به خاطر توسعه کار و تامین منافع شرکت انجام می‌شود، ولی مصارف ماده ۱۷۲ نوعی خیرات و کمک است که بازگشتی در پی ندارد. با این حال منظور قانون بودجه به هر تقدیر تامین درآمدهای پیش‌بینی شده و ممانعت از صرف آن در سایر امور است.

۳. معافیت‌های خارج از قانون مالیات‌های مستقیم

بند ۳ بخش «ح» تبصره ۲ قانون بودجه معافیت‌های مالیاتی خارج از قانون مالیات‌های مستقیم را نیز نسبت به شرکت‌های دولتی که برای آن‌ها ضمن بودجه کل کشور مالیات منظور شده غیر قابل اجراء دانسته است. این محرومیت در مورد مالیات عملکرد سال‌های ۱۳۷۲ و ۱۳۷۳ شرکت‌های دولتی جاریست.

۴. اصلاح بودجه شرکت‌های دولتی و مساله مالیات

قانون بودجه از این لحاظ شرکت‌های دولتی را به دو دسته تقسیم کرده است. نخست شرکت‌های مهمی مانند شرکت ملی نفت، شرکت ملی گاز و امثال آن. تغییر در بودجه این شرکت‌ها فقط باتصویب مجلس شورای اسلامی ممکن است. سایر شرکت‌ها و مؤسسات انتفاعی وابسته به دولت در صورتی می‌توانند بودجه سال ۱۳۷۳ خود را تغییر دهند که این تغییر «موجبات کاهش ارقام مالیات و سود سهام پیش‌بینی شده» در بودجه کل کشور را فراهم نیاورد، و نیز میزان استفاده آن‌ها را از محل بودجه

عمومی دولت افزایش ندهد.

نقد

احکام مالیاتی که فوقاً به نقل از تبصره ۲ قانون بودجه نقل کردیم عموماً تحت تأثیر عواملی که در آغاز بحث از آن‌ها یاد شد به تصویب رسیده است: نیاز مبرم به تامین

بودجه از یک سو و نگرش منفی و ظن آلود نسبت به شرکت‌های بخش عمومی از سوی دیگر.

توجه به کم و کیف کار مؤسساتی که عملکردی در سطح مطلوب نداشته و در عین حال بخش بزرگی از اقتصاد کشور را در اختیار خود دارند امری طبیعی و در خور توجه است. ولی تا چه حد می‌توان اطمینان داشت که با گنجانیدن ارقام کلانی به عنوان سود سهام و مالیات بردرآمد در قانون بودجه از یک سو و تصویب محدودیت استفاده از معافیت‌های مالیاتی ضمن همان تبصره‌ها از سوی دیگر بتوان جهش و دگرگونی مؤثری در این مجموعه دچار اشکال به وجود آورد؟ تجربه گذشته پاسخ منفی به این سؤال می‌دهد و به طوری که در

مذاکرات مجلس مطرح شده وصول مالیات‌های پیش‌بینی شده در این مورد محل تردید است (ملاحظه شود مذاکرات جلسه ۱۹۲ مجلس شورای اسلامی).

اگرچنین باشد، آنگاه نه تنها کار انجام شده بی‌نتیجه بوده بلکه مساله کسری حاصل در بودجه بر اثر این پیش‌بینی دور از واقعیت نیز دامنگیر مسئولان خواهد شد. قابل ذکر این که نمایندگان مجلس به ویژه اعضاء کمیسیون مشترک برنامه و بودجه و اقتصاد و دارائی که طرح بودجه را نهائی کرده‌اند همواره بر واقع‌گرایی در پیش‌بینی درآمدها تاکید ورزیده و آن را به عنوان یکی از اهداف اصلی خود قلمداد کرده‌اند.

از جنبه‌های عملی قضیه که بگذریم، شیوه قانونگذاری مالیاتی به کار رفته نیز قابل تامل است. احکامی که از آن‌ها یاد کردیم برای دوره عملکرد مالیاتی سال ۱۳۷۲ (و در یک مورد سال‌های ۷۲ و ۷۳) تصویب شده است. به عبارت دیگر میدان عمل مقررات مالیاتی مربوط بر اثر این احکام برای مدت معین مسدود یا محدود می‌شود و پس از گذشت این دوره مجدداً به حال سابق باز می‌گردد.

این شیوه قانونگذاری نوآوری خاصی است که انسجام قانون را برهم می‌ریزد و پیچیدگی و غموض دور از منطقی را در آن پدید می‌آورد، حال آن که در جهان امروز همه جا سخن از ساده کردن مقررات مالیاتی در میان است و این امر به عنوان یکی از عناصر اصلی اصلاح ساختاری نظام‌های مالیاتی شناخته می‌شود.

باقی موارد مربوط به مقررات مالیاتی قانون بودجه، همان گونه که گفتیم در بخش «مقررات، بخشنامه‌ها و آراء» همین شماره مجله مالیات آمده است. □

«ساده نگاری» یا «ساده انگاری» قانون مالیاتها؟

نظری به جایگاه حقوقی مالیات و نقش کارگزاران مالیاتی در جهان و ایران

علی اصغر عابدی

ساده سازی مالیاتها (Tax simplification) امروزه در سراسر جهان مورد بحث و گفتگوست. این اندیشه به کشور ما نیز راه یافته و مورد توجه مسئولان قرار گرفته است. ولی به نظر می رسد از مجموع زوایا و ابعاد مختلفی که در جهان برای این عنوان کلی قائلند، بیش از همه ساده کردن متون قانونی در کشور ما مورد توجه واقع شده و در این مورد خاص هم آنچه گاه به گاه به زبان می آید حاکی از یک برداشت ابتدائی از موضوع است، بدین معنی که پنداشته می شود منظور فقط برداشتن اصطلاحات و عبارات فنی و حقوقی و استفاده از واژه های همه فهم به جای آن هاست. مقاله حاضر در ارتباط با همین برداشت خاص از مفهوم ساده سازی تهیه شده و در ادامه به نقش مشاوران مالیاتی نیز پرداخته شده است. در شماره های بعدی مجله نیز خواهیم کوشید ابعاد گوناگون این حرکت جهانی در زمینه امر مالیاتی را مورد بررسی بیشتری قرار دهیم.

چند سالی است که لزوم نگارش قانون مالیاتها به زبان ساده و دور از اصطلاح پردازی های حرفه ای با هدف تسهیل آگاهی مؤدیان به حقوق و تکالیف قانونی آنان مورد بحث محافل مالیاتی است. چاپ و انتشار چند جزوه با عنوان «مالیات به زبان ساده» توسط مراجع مالیاتی در سالهای گذشته، درج سری مقالاتی با همین عنوان در سه شماره اخیر نشریه مالیات، و بالاخره چاپ مقاله انتقادی «دشواری های فهم و اجرای قوانین مالیاتی» در شماره ۳ این نشریه، از آن دست اقداماتی است که به قصد ساده کردن قانون برای فهم عامه مؤدیان صورت گرفته است. به نظر می رسد بحث «ساده نویسی قانون» باب بحث اساسی تر «ساده کردن قانون مالیاتها» مخلوط شده باشد.

قانون مالیاتی، چنان که از عنوان آن برمی آید، احکام حقوقی ناظر بر مناسبات مالی اشخاص و دولت است که تا حدود زیادی متکی به قوانین مدنی و تجاری نیز می باشد و در عین حال یکی از شاخه های

اصطلاحات از «بار معنایی» و «ظرافت ارتباطی» مخصوص برخوردارند. چنان که جایگزینی کلمات و اصطلاحات حقوقی: «تابعیت»، «اقامت»، «ضمانت»، «مسئولیت تضامنی»، «وقف»، «حبس»، «صلح» و «هبه» با برابری ساده و عامه فهم آنها جز «ساده انگاری» تعبیر دیگری نخواهد داشت. بعلاوه،

مستقل علم حقوق به شمار می رود. از طرفی زبان قانون، زبان حقوق است و کاربرد مصطلحات حقوقی هر رشته از این علم در متون قانونی مربوط امری اجتناب ناپذیر است. اگر کلمات را وسیله ارتباط نوشتاری بین افراد بدانیم، در زمینه های تخصصی، به ویژه متون حقوقی، کلمات و

در قوانین مالیاتی، واژه‌های فنی دیگری نیز راه یافته است که بار معنایی آنها گاهی برای اهل حرفه خالی از ابهام نیست تا چه رسد به اشخاص عادی و غیرحرفه‌ای. اصطلاحات: «اظهارنامه»، «ترازنامه»، «درآمد»، «درآمد ناویژه»، «درآمد ویژه»، «درآمد مشمول مالیات»، «ارزش»، «دارایی»، «سرمایه» و ده‌ها واژه تخصصی مشابه، با وجود رسایی و شیوایی ظاهری، هریک به تنهایی نیاز به تعریف جداگانه دارد و عدم امکان عمومیت درک آنها موجب صدور ده‌ها بخشنامه و دستورالعمل برای مجریان گردیده است.

اما بحث «ساده کردن قانون» بحثی ریشه‌دار و اساساً مقوله دیگری است که در نظام مالیاتی کشورهای پیشرفته صنعتی مطرح می‌باشد و بیشتر ناظر بر ساده کردن روشهای اجرایی تشخیص و وصول مالیات و قانونمندی روابط مالیات‌دهندگان و مشاوران تشخیص و وصول مالیات است تا نگارش قانون به زبان ساده و قابل فهم عامه. روابط حقوقی دستگاه مالیاتی و پرداخت کنندگان مالیات در این‌گونه کشورها غالباً به سطحی از گستردگی و پیچیدگی رسیده که حل و فصل مسائل مالیاتی اشخاص، جز با وساطت مشاوران و کارگزاران حرفه‌ای مالیات امکان‌پذیر نیست.

مجموعه قوانین مالیاتی کشور آلمان با احتساب آئین‌نامه‌ها، دستورالعمل‌ها و مقاله‌نامه‌ها به بیش از ده هزار صفحه بالغ می‌گردد که بیشتر به دایرةالمعارف حقوقی شباهت دارد تا مجموعه قانون. این در شرایطی است که بیش از ۵۰ هزار کارگزار رسمی مالیاتی به نمایندگی میلیونها مؤدی در مقابل حدود یکصد هزار نفر مأمور تشخیص مالیات، برای احقاق حقوق متقابل صف‌آرایی کرده‌اند و نظام ارتباطی دو جناح به پیشرفته‌ترین ماشین‌های محاسبه الکترونیک نیز مجهز می‌باشد.

با وجود نظارت چنان قانونی بر

مناسبات طرفین و دستگاه عریض و طویل اجرایی آن که در عین حال از پایگاه قانونی و غنای حقوقی سیستم مالیاتی کشور مذکور حکایت دارد، مع‌الوصف، بحث ساده کردن قانون در نظام مالیاتی این کشور متوجه روشهای پیچیده قانونمند است و نه الفاظ و عبارات فنی و حقوقی بکار رفته در آن.

مشکل اساسی نظام مالیاتی ما در این رابطه، برخلاف تصور مُنادیان ساده‌نگاری قانون، ساده‌نگاری قانون مالیات‌هاست! امروزه کمتر کشوری می‌توان یافت که برای احقاق حقوق مؤدیان مالیات، از خدمات حرفه‌ای مشاوران رسمی یا کارگزاران حرفه‌ای مالیاتی استفاده نکند. اگرچه از آغاز تصویب قانون مالیاتهای مستقیم، مصوب اسفندماه ۱۳۴۵ تا قانون مصوب سال ۱۳۶۶، به تبعیت از قوانین مالیاتی مورد اقتباس، مراجعه بازنشستگان یا کارکنان مستعفی وزارت دارایی به مراجع مالیاتی به صورت تلویحی و با قید شروطی پذیرفته شده بود، ولی با حذف ماده ۱۷۱ قانون اخیر ضمن اصلاحیه مورخ ۱۳۷۱/۲/۷ حتی اسم بی‌سمای این حرفه نامولود نیز از صفحه قانون مالیاتها محو گردید.

طبع امور تخصصی و حرفه‌ای، بویژه ظرایف عملی آن به نحوی است که جز متخصصین و دست‌اندرکاران حرفه‌ها به جزئیات آن اشراف ندارند. حتی وکلای حقوقی که سالها مباحث نظری مربوط را در دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی عالی مطالعه می‌کنند، بدون کارورزی و تجربه کافی، آمادگی قبول وکالت در امور حقوقی را ندارند و کمتر وکیل حقوقی می‌توان یافت که حتی پس از کسب تجربه، در همه زمینه‌های دعاوی مهارت کافی داشته باشد. حرفه مالیاتی نیز از این قاعده مستثنی نیست. تمامی وکلای مالیاتی کشورهایی که حرفه کارگزاری مالیاتی را در نظام مالیاتی خود پذیرفته‌اند، یا از بین بازنشستگان یا

مستعفیان کادر مالیاتی به این حرفه راه یافته‌اند.

حرفه کارگزاری مالیاتی، علاوه بر احقاق حقوق قانونی مؤدیان در مناسبات مالیاتی، بخش بزرگی از وظایف دستگاه مالیاتی را نیز عهده‌دار می‌گردد. در کشورهایی که از خدمات کارگزاران رسمی در نظام مالیاتی استفاده می‌کنند، وظیفه تسلیم اظهارنامه، دفاتر و مدارک حساب، وصول اوراق مالیاتی، ترتیب واریز مالیات و اخذ تسویه حساب مالیاتی صدهزار مؤدی مالیات، به عهده صاحبان این حرفه محول می‌گردد، و عملاً تراکم مراجعات دو جناح مؤدی و دستگاه وصول مالیات به حداقل می‌رسد.

مشاوران رسمی مالیاتی کشورهای عضو جامعه اروپا^(۱) که در قالب شرکتهای تخصصی مستقل فعالیت دارند، از چنان پایگاهی برخوردارند که حتی مراجع قانونگذاری این کشورها را در امر سیاستگذاری مالیاتی یاری می‌دهند.

خبرگان مالیاتی به طور ضمنی موجب می‌شوند که مأموران تشخیص و مراجع حل اختلاف مالیاتی ملزم به اجرای دقیق مقررات گردند. زیرا، اقدامات آنان مُدام زیر ذره‌بین کسانی قرار می‌گیرد که به جزئیات امور حقوقی اشراف دارند و هرگونه خلافی را در مراجع قانونی پیگیری می‌نمایند. این امر به نوبه خود در افزایش کیفیت رسیدگی، و بالا بردن استاندارد حقوقی در مناسبات دو جانبه، تأثیر بسزا خواهد داشت. بعلاوه، استفاده رسمی از خدمات مشاوران صلاحیتدار مالیاتی، از شیوع روابط غیر رسمی (دلالتی و واسطه‌کاری) در امور مالیاتی و دخالت افراد ناصالح و غیر مسئول در مناسبات اداری و بالنتیجه، ترویج فساد و پنهانکاری و ترغیب مؤدیان به حسابسازی و کتمان درآمد جلوگیری می‌کند. □

۱- ملاحظه شود مقاله: حرفه مشاوره مالیاتی و توصیه‌های کنفدراسیون مالی اروپا - مجله مالیات، شماره اول، صفحات ۱۱-۱۲.

مالیات بهینه و استفاده از منحنی لافر (۱)

عین الله علاء

نرخ ۱۰۰ درصد ادامه خواهد یافت و در آن نقطه، چنانکه قبلاً گفته شد، درآمد مالیاتی دولت به صفر خواهد رسید.

حال اگر دولت تصمیم بگیرد که نرخ‌های مالیاتی را کاهش دهد و نرخ‌ها در آن زمان در نقطه B قرار داشته باشند، در این صورت اقتصاد به سمت چپ منحنی حرکت خواهد کرد و نتیجه آن کاهش درآمد مالیاتی دولت و کاهش رشد اقتصادی به همین سبب خواهد بود. به همین ترتیب، هرگاه هنگام اتخاذ تصمیم نسبت به کاهش نرخ‌های مالیاتی، نرخ‌ها در نقطه D باشند، در این صورت نیز حرکت اقتصاد به سمت چپ خواهد بود، ولی این بار رشد اقتصادی و بر اثر آن افزایش درآمدهای مالیاتی دولت را نیز به همراه خواهد داشت.

تشخیص این‌که آیا هنگام اتخاذ تصمیم برای کاهش نرخ‌های مالیاتی، در نقطه B قرار داریم یا در نقطه D، نکته مهمی است که باید توسط طراحان کاهش مالیات‌ها و افزایش درآمدهای دولت با استفاده از فلسفه منحنی لافر تعیین شود. می‌توان منحنی لافر را با قرار دادن یک نرخ مالیاتی معین مثلاً ۲۰ درصد یا ۵۰ درصد یا ۸۰ درصد در نقطه اوج (نقطه C در شکل فوق) رسم نمود، و این نکته که نقطه اوج و نرخ مناسب با آن کدام باشد بستگی به استنباط صحیح از واقعیات قضیه دارد.

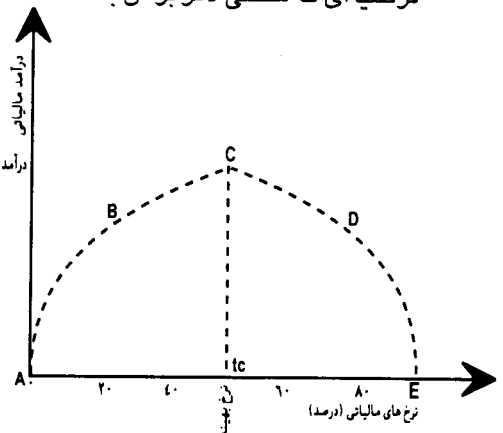
این حدّ تأثیر منفی در فعالیت‌های سودآور نخواهد داشت. ولی با وجود جدول نرخ‌های تصاعدی تند، ماخذ مالیات با نزدیک شدن به آن نرخ (tc) کشش‌دار می‌شود، بدین ترتیب که افزایش نرخ‌های مالیاتی بیش از آن حد سبب کاهش درآمدهای مالیاتی دولت خواهد شد. همان طور که در شکل فوق مشاهده می‌شود، دولت در نقاط A و E، یعنی نقاط آغاز و پایان منحنی، که بیانگر نرخ‌های مالیاتی صفر درصد و صد درصد می‌باشند، هیچ‌گونه درآمدی نخواهد داشت. به بیان دیگر، اگر نرخ مالیاتی صفر درصد باشد، یعنی هیچ درآمدی مشمول مالیات نباشد، دولت نیز به تبع آن درآمدی از این منبع نخواهد داشت. از سوی دیگر، اگر نرخ مالیاتی ۱۰۰ درصد باشد، مفهوم آن مصادره درآمد اشخاص توسط دولت است که در این حالت هیچ‌گونه انگیزه‌ای برای کار افراد باقی نمی‌ماند و در نتیجه سرچشمه کلیه درآمدها خشکانیده خواهد شد.

در میان دو نقطه مذکور، همچنانکه نرخ‌های مالیاتی از صفر درصد به سوی ۱۰۰ درصد افزایش می‌یابند، درآمد مالیاتی دولت نیز فزونی می‌گیرد. این افزایش درآمد در نتیجه افزایش نرخ‌های مالیاتی تا نقطه معینی قابل ادامه است که در شکل بالا با حرف C نشان داده شده است. ولی از آن پس درآمد مالیاتی دولت با افزایش نرخ‌های مالیاتی رو به کاهش می‌گذارد. این کاهش تا

آن طور که می‌گویید، ممکن است مأخذهای مالیاتی - یعنی فعالیت‌های مشمول مالیات - نسبت به نرخ‌های مالیاتی کشش پیدا کنند، بدین معنی که کاهش و افزایش نرخ‌ها در فعالیت‌های سودآور و مآلاً در میزان درآمدها اثر گذارد. این نکته سبب پیدائی یکی از بحث انگیزترین مباحث مالیاتی گردیده و آن این که می‌توان با کاهش نرخ‌های مالیاتی بر میزان درآمدها و در نتیجه بر عواید مالیاتی دولت افزود.

در اواخر دهه ۱۹۷۰ یکی از اقتصاددانان امریکائی به نام آرتور لافر منحنی معروف خود را معرفی کرد که تأثیر عمیقی بر گسترش اندیشه «اقتصاد سمت عرضه» گذاشت (۲) منحنی مذکور در شکل زیر نشان داده شده است:

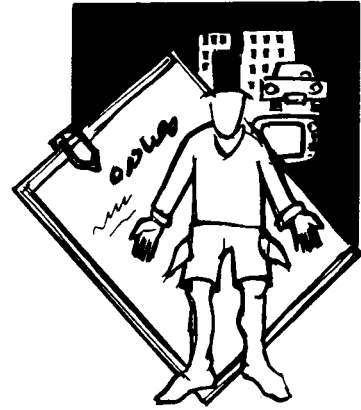
فرضیه‌ای که منحنی لافر بر آن بنا شده

این است که تا نقطه معینی از نرخ‌های مالیاتی مأخذ کل مالیاتی نسبت به نرخ‌های مذکور بدون کشش باقی می‌ماند، و افزایش نرخ‌ها تا

1- Arthur Laffer

۲- در مورد مفهوم اقتصاد سمت عرضه به مقاله «مالیات بر درآمد و نقش آن در اقتصاد کشور» در شماره سوم مجله مالیات رجوع شود.

استنتاج مهمی که می‌شود از منحنی لافر به عمل آورد این است که هر مبلغ معینی از درآمد مالیاتی را می‌توان با دو نرخ مالیاتی، یکی کمتر از حداکثر و دیگری بیشتر از حداکثر، وصول کرد. مثلاً مالیاتی را که می‌توان با نرخ B دریافت کرد، می‌توان آن را با نرخ D نیز به دست آورد. ولی نرخ B سبب رشد و شکوفائی اقتصاد و افزایش درآمدهای مالیاتی دولت می‌گردد، در حالی که نرخ D سبب از بین بردن انگیزه‌های اقتصادی و مایه رکود اقتصاد می‌شود، ضمن این که درآمدهای مالیاتی دولت را نیز کاهش می‌دهد. در هر صورت، خط ctc منحنی را به دو بخش تقسیم می‌کند. هر مقدار معینی از درآمد مالیاتی را می‌توان به وسیله دو نرخ یکی نرخ بالاتر از نرخ بهینه و دیگری نرخ پائین‌تر از آن، ولی با دو واکنش دقیقاً متضاد، وصول کرد. نکته قابل توجه این است که تولید ناخالص ملی همواره با نرخ‌های مالیاتی پائین‌تر (نرخ‌هایی که بین نقاط A و C منحنی مذکور قرار دارند) بیشتر از نرخ‌های بالاتر (نرخ‌هایی که بین نقاط C و E منحنی قرار دارند) خواهد بود. زیرا با افزایش نرخ‌های مالیاتی بیش از tc مأخذ مالیات دارای کشش شده و درآمدها را کاهش خواهد داد.

حدی که افراد می‌توانند رفتار خود را برای اجتناب و فرار از بار مالیاتی و کنترل

بر آن اصلاح کنند، تابعی است از ماهیت ساختار مالیاتی و نرخ‌های آن. هرچه اقلام بیشتری از کالاها مشمول مالیات باشند و هرچه انحرافات حاصل از یک مالیات به وسیله مالیات‌های دیگر بیشتر خنثی و جبران شود، توانائی مؤدیان مالیاتی برای اجتناب از مالیات کمتر خواهد شد.

همچنین کشش مأخذ مالیاتی بستگی به فرصت‌های جانشینی و انگیزه‌های جانشینی فعالیت‌های معاف از مالیات بجای فعالیت‌های مشمول مالیات دارد. استفاده از مالیات‌هایی که امکان جانشینی آن‌ها پائین است، فرض اساسی تشکیل منحنی لافر را بی‌اثر و باطل می‌کند. افزون بر آن، مهارت در نحوه استفاده از مالیات‌ها ممکن است انگیزه‌های جانشینی فعالیت‌های مشمول مالیات با فعالیت‌های معاف از مالیات را کاهش دهد. به عنوان مثال افزایش مالیات بردرآمد موجب افزایش تقاضا برای فراغت و کاهش تلاش برای کار می‌شود، ولی ممکن است بتوان با ساختار مالیاتی - فرضاً با اخذ مالیات از اقلامی که مکمل فراغت هستند نظیر تفریح، ورزش و تجهیزات ورزشی، تلویزیون، نوار ضبط صوت و غیره - این میل را جبران کرد، زیرا در این اوضاع و احوال، کارگرانی که طالب فراغت بیشتر می‌باشند پرداختن به فعالیت‌های مربوط به آن را پرخرج خواهند یافت و در نتیجه از توجه به آن کاسته و خود را با کار بیشتر مشغول خواهند کرد.

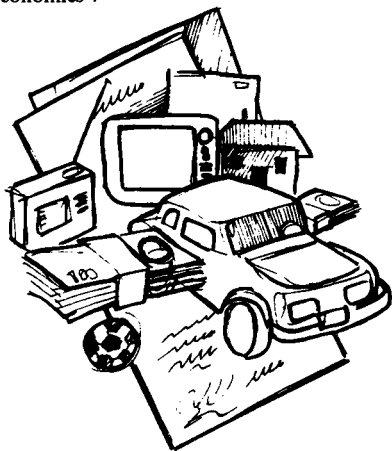
منحنی لافر در دهه ۱۹۸۰ تأثیر شگرفی بر سیاست و اقتصاد آمریکا گذاشت. هنگام مبارزه انتخاباتی ریگان، لافر و دو نفر از دستیارانش شواهدی ارائه کردند که نشان می‌داد به سبب کاهشی که در مالیات‌ها، در سال ۱۹۶۴ داده شد هم تولید ناخالص ملی و هم درآمدهای مالیاتی دولت افزایش یافت. ولی اشکالی که در دوران ریاست جمهوری ریگان به وجود آمد، غفلت از اختلاف میان

سیاست انبساطی پولی همراه با کاهش مالیاتی سال ۱۹۶۴ از یک سو، و سیاست انقباضی همراه با مراحل اولیه کاهش مالیاتی در سالهای ۱۹۸۱ و ۱۹۸۲ از سوی دیگر بود. به بیان دیگر، در سال ۱۹۶۴-۱۹۶۵ هم منحنی IS و هم منحنی LM هردو به راست حرکت کرد اما در سال‌های ۱۹۸۱-۸۲ منحنی IS به سمت راست حرکت کرد، در حالی که منحنی LM با فاصله بسیار زیاد به سمت چپ حرکت نمود و رکود به وجود آورد.

در واقع، مسئولین اداره امور اقتصادی کاخ سفید تصور می‌کردند که می‌توان علل مؤثر در تولید و تورم را از هم جدا کرد. بدین صورت که سیاست مالی را برای تحریک تولید و سیاست پولی را برای متوقف کردن تورم به کار گرفت. این دو شیوه، تضاد و تنازعی را آفرید که سبب شد در سال‌های ۱۹۸۱ و ۱۹۸۲ نرخ رشد محصول ناخالص ملی اسمی کاهش یابد و در نتیجه تولید و تورم باهم تقلیل پیدا کنند.

منابع

- 1-Hyman David. N.; "Public Finance A Gontemporary Application of Theory To policy" (The Dryden Press).
- 2- DAVIS J/ Ronnie & Meyer Charles W.; "Principles of Public Finance" (Prentice Hall Inc).
- 3- Rosen, Harvey s.; "Public Finance" (Irwin).
- 4- Mac Millan Dictionary of Modern Economics .

تحول در سازمان مالیاتی

نوشته: Glenn P. Jenkins
ترجمه: دکتر علی اکبر عرب‌مازار

گلن پ. جنکینز مدیریت «برنامه مالیاتی» دانشگاه هاروارد و «برنامه ارزیابی و اداره سرمایه گذاری‌ها»ی مؤسسه توسعه بین‌المللی دانشگاه مذکور را برعهده دارد وی از صاحب‌نظران و نویسندگان بسیار معروف مالیاتی در سطح جهانی به‌شمار می‌رود، و مورد مشاوره گروهی از دولت‌ها در مسائل مالیاتی است^(۱). مقاله حاضر در زمینه تحول سازمانی اداره امور مالیاتی کشورها نوشته شده و غرض از ترجمه آن عرضه اندیشه‌هایی است که پیرامون این مقوله در جهان امروز مطرح می‌باشد. برای احتراز از تطویل، مقاله در مواردی تلخیص شده است.

مقدمه: نقش مدیریت نوین مالیاتی

در زمان حاضر، ما گواه تجلی مفهوم نوینی از نقش حکومت در جوامع دموکراتیک هستیم. این تلقی نوین منکی بر دو اصل است: ۱. حکومت مؤسسه‌ای است که نقش اصلی آن ارائه خدمت به شهروندان است. براساس این نظریه، تفکر پیشین حاکی از این است که حکومت سازمانی است با اختیارات و امتیازات وسیع و قادر به انجام امور صرف‌نظر از نیازها و علائق عامه، به کناری نهاده می‌شود.

۲. اداره امور عامه عبارتست از یک سلسله وظائف متفاوت از یکدیگر که نیازهای سازمانی و روش‌های کار مختلفی را ایجاب می‌کند. لازمه این اعتقاد ترک نظریه‌ایست متعلق به قرن نوزدهم که برحسب آن اداره امور عامه مشتمل بر یک رشته و وظائفی است کم‌وبیش همگون، به نحوی که افراد وارد به زمینه‌های عمومی کار می‌توانند از شغلی به شغل دیگر و از اداره‌ای به اداره دیگر تغییر سمت دهند. در زمینه اصلاحات مملکتی مسأله

مدیریت مالیاتی عنصر بس مهمی به‌شمار می‌رود و مقبولیت گروه سیاسی حاکم تا حد زیادی به آن وابسته است. اگر اندیشه افزایش اعتبار و مشروعیت حکومت مطرح است، مدیریت مالیاتی باید در اذهان عامه این تصویر را پدید آورد که اجرای قوانین در مورد همگان یکسان انجام می‌پذیرد. هرگونه مدلی برای اداره امور مالیاتی باید براین ایده استوار باشد که مالیات‌گیری بر پایه قانون و به سلامت و امانت صورت

۱- از همین نویسنده مقاله‌ای تحت عنوان «سیاست‌های مالی برای کنترل آلودگی» در شماره اول مجله مالیات ترجمه و چاپ شده است.

پذیرد، و در این میان نه فقط هزینه‌ای که اداره امور مالیاتی به بار خواهد آورد، بلکه هزینه انجام وظائف مالیاتی از سوی مؤدیان نیز در مد نظر قرار گیرد. برای رسیدن به چنین هدفی باید از اصول و روش‌های نوین مدیریت مدد جوئیم.

رفرم مالیاتی در ممالک رو به توسعه حول دو هدف متمرکز است:

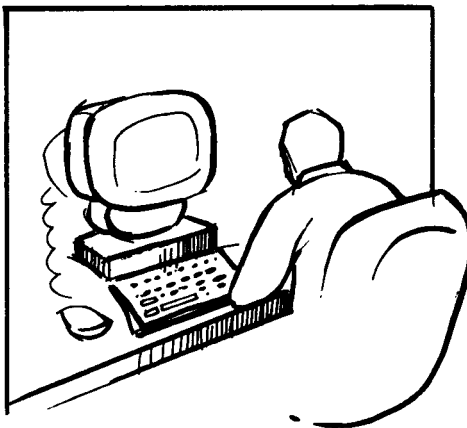
۱. تجدید ساختار مالیاتی در جهت برقراری مالیات‌های حائز کارائی بیشتر، که در عین حال اختلال در عوامل بازار را نیز سبب نگردد، و

۲. انتخاب مالیات‌هایی که عملاً قابلیت اجراء و وصول داشته باشد. بر همین پایه توجه بیشتری به مالیات‌هایی نظیر مالیات بر ارزش افزوده مبذول می‌گردد، و از توجه به وضع مالیات روی کالاهاى معین نظیر مالیات بر واردات و صادرات کاسته می‌شود.

همین عنایت به قابلیت اجرائی مالیات‌ها سبب آن شده است که مسأله مدیریت به عنوان نقطه اصلی رفرم‌های مالیاتی مورد توجه قرار گیرد. تجربه کشورهای که دست به اصلاح ریشه‌ای سیاست‌های بازرگانی و مالیاتی خود زده‌اند، درستی این مطلب را نشان می‌دهد. اگر قرار است رفرم مالیاتی با موفقیت همراه باشد، ناگزیر نیاز به اصلاح عاجل شیوه‌های مدیریت مالیاتی خواهیم داشت. امروزه این نکته وسیعاً مورد تأیید است که خوبی و شایستگی قوانین و سیاست‌های مالیاتی منوط به کارائی سیستم مدیریت مالیاتی است. به عبارت ساده‌تر سیاست و مقررات مالیاتی مناسب جز با وجود نظام مدیریت شایسته مالیاتی میسر نیست.

در هر مورد که نحوه اجرای عملی قانون با اهداف قانونگذار متفاوت باشد، در واقع

مدیران مالیاتی خود به نوعی سیاست مالیاتی وضع و اجراء می‌کنند که ممکن است با سیاست‌های اقتصادی و بازرگانی مملکت بی‌تناسب باشد. مدیران مالیاتی این کار را با برگرداندن بار مالیات به سوی بخش‌های مختلف اقتصادی و تغییر در هزینه مالیاتی مؤدیان انجام می‌دهند. مأموران مالیاتی با تخصیص منابع به این یا آن مالیات به جای مالیات‌های دیگر، می‌توانند به آسانی در سیاست‌های مالیاتی تأثیر بگذارند. بدون بازنگری مداوم سازمان مدیریت مالیاتی، و بدون اصلاح مستمر روش‌های این مدیریت، رفرم مالیاتی مشکل بتواند قابل تحقق و کارساز باشد.

۲. رفرم مالیاتی در چه جهت‌هایی سیر می‌کند؟ الف. خودگردانی سازمان مدیریت مالیاتی

یکی از موانع جدی بر سر راه اصلاح مدیریت در بسیاری از کشورها این است که سازمان مالیاتی به طور سنتی جزئی از تشکیلات کلی خدمات کشوری به شمار می‌رود. این وضع غالباً سبب می‌شود که نتوان دستمزد کافی برای استفاده از خدمات حرفه‌ای سطح بالا جهت اداره شایسته امور پرداخت نمود. علاوه بر این کیفیت مذکور ممکن است سبب شود که مسائل استخدامی

کارکنان تحت تأثیر تمایلات معینی قرار گیرد، و یا موجب گردد که درآمد اصلی کارکنان در قبال ارفاق‌هایی که معمول می‌دارند تحصیل شود، و یا از مهارت‌هایی که در کار دولتی به دست می‌آورند در زمان خدمت یا پس از آن در جهت منافع شخصی استفاده کنند. این فرصت‌ها در کمتر بخشی از خدمات دولتی به اندازه سازمان مالیاتی موجود است.

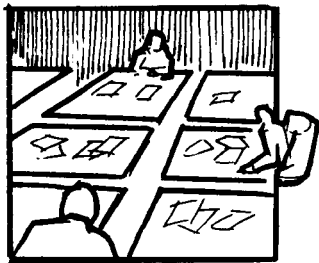
زیان این وضع برای خزانه دولت و عامه مردم روشن است، و پرسش اصلی این است که چگونه می‌توان ترتیب فوق را متحول ساخت؟ هرگاه در ذهن مردم تصویری از یک سازمان مالیاتی امین و سالم، و کارآمد و کاربر نقش بندد، قطعاً علاقه آنان به اجرای وظایف مالیاتی خود فزون‌تر خواهد شد.

در حالی که وضع در سازمان مالیاتی بسیاری از کشورها از این قرار است، دیده می‌شود که برخی از ارگان‌های بالنسبه مستقل دولتی، نظیر بانک مرکزی، قادرند بودجه لازم برای استخدام مهارت‌های مورد نیاز خود را تأمین کنند. غالباً این دوگانگی امکانات بین بانک‌های مرکزی و سازمان مالیاتی کشورها ملاحظه می‌گردد. در بانک مرکزی نسبت به ادارات مالیاتی، هم سطح حقوق بالاتر است و هم آموزش بهتری به کارکنان داده می‌شود. ابزار و وسائل اداری و شرایط محیط کار نیز بهتر و جالب‌تر است.

ب. ایجاد روح حرفه‌ای در تشکیلات مالیاتی

وجود کادر حرفه‌ای آزموده مهم‌ترین عامل در تأمین کارائی سازمان مالیاتی است. باید بپذیریم که امانت و صداقت مأموران مالیاتی تا حد زیادی متأثر از محیطی است که در آن به خدمت اشتغال دارند.

ایجاد روح حرفه‌ای در دستگاه مالیاتی

ساختارهای سنتی مالیاتی کارساز نیست، و موفقیت در آن مستلزم تغییرات بنیادی در این ساختار و برقراری مکانیزم‌های مدرن حقوقی و اداری در این زمینه است.

ایده اساسی پیشنهادی در این مورد تجدید ساختار دستگاه مالیاتی بر همان پایه است که بانک‌های مرکزی در بسیاری از نقاط جهان بر آن اساس بنیاد نهاده شده‌اند. البته قوانین بانک‌های مرکزی کشورهای مختلف ممکن است از جهت توجه کمتر یا

بیشتر به یک امر خاص، و نیز از حیث جزئیات با یکدیگر اختلاف داشته باشند، با این حال قوانین حاکم بر بانک‌های مرکزی بسیاری از کشورها تکلیف موارد زیر را به روشنی معین کرده است:

۱. عزل و نصب و دوره عمل عالی‌ترین مقام بانک،

۲. سیاست‌های معینی که کنترل آن بر عهده بانک مرکزی است،

۳. هدف‌هایی که بانک مرکزی موظف به تحقق آن‌هاست و از نظر بحث ما از همه مهم‌تر:

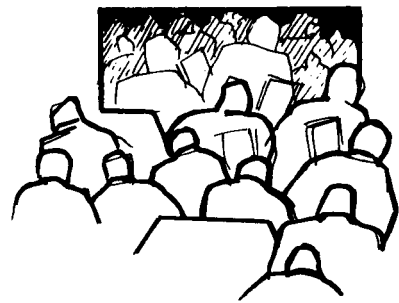
۴. استقلال مالی بانک در محدوده قانون. بدیهی است که وجود نظارت فائده بر کار سازمان مالیاتی در عالی‌ترین سطوح

ضرورت کامل دارد، ولی خارج از آن خودگردانی سازمان مالیاتی شرط لازم برای نیل به کارآئی و شایستگی در تشخیص

و وصول مالیات‌هاست. منتهی صرف چارچوب قانونی کافی به مقصود نیست، و باید به دستگاه مالیاتی امکانات و توان لازم

داده شود که بتواند هم آئین‌ها و روش‌های جاری خود را اصلاح کند، و هم این که قادر باشد حقوق کافی و قابل رقابت با بخش

خصوصی برای جذب اهل خبیره‌توانا و شایسته پرداخت کند، و از این طریق کارآئی دستگاه را تامین نماید.

مستلزم تحقق شرایط زیر است:

۱. تامین دستمزد کافی برای کارکنان، به نحوی که با مسئولیت‌ها و انتظاراتی که از این گروه در میان است تناسب داشته باشد.

افزایش سطح دستمزد و ارتقاء شغلی کادر مالیاتی باید بر پایه بازده بهتر و کارآئی بیشتر و توان حرفه‌ای آنان استوار گردد.

۲. طبقه‌بندی مشاغل باید به دقت تمام صورت پذیرد و مسئولیت‌های هر پست به خوبی روشن شود.

۳. ثنبات شغلی از ضرورات چنین سیستمی است و سبب می‌شود که کارکنان بااطمینان خاطر به بالا بردن درجه کارآئی خود بپردازند. این شرط خود به خود

مستلزم برکناری ماموران از نفوذ سیاسی نیز هست.

۴. برای استخدام افراد باید حداقل شرایط و مشخصات لازم معین گردد و آزمایش‌های ورودی به منظور تعیین

قابلیت‌های آنان صورت پذیرد

۵. کارآموزی باید کاملاً سازمان یافته و مناسب با طبقات مختلف مشاغل و مقتضیات هر مورد صورت پذیرد.

۳. ساختار نوین دستگاه مالیاتی

الف. اوصاف ساختار نوین

ضوابطی که فوقاً اشاره شد با وجود

البته تعیین سیاست مالیاتی کشور بالطبع باید از سوی پارلمان و وزارت دارائی صورت پذیرد، و در عین حال همکاری نزدیک بین سازمان مالیاتی و وزارت دارائی وجود داشته باشد.

به طور خلاصه تحولات پیشنهادی سازمان مالیاتی بر پایه‌های زیر استوار است:

الف. استقلال مالی، به این معنی که سازمان بتواند بودجه خود را به نحوی که مقتضی می‌داند تخصیص دهد. ممکن است

به سازمان اجازه داده شود که سهمی از عواید مالیاتی را برای پرداخت حقوق و مزایا و تشویق کارکنان و نیز خرید وسایل لازم

مورد استفاده قرار دهد.

ب. دستگاه مالیاتی باید یک واحد دولتی خودگردان تلقی شود، و بتواند سیاست‌ها و اهداف اداری خود را رأساً تعیین کند.

ج. بر پایه دو اصل فوق، سازمان مالیاتی باید خود مسئول مسائل پرسنلی خویش از قبیل استخدام، کارآموزی، و تعیین ضوابط

کار و رفتارنامه کارکنان خویش باشد.

انتقال از وضع جاری به حالت نوین دشواری‌های اجتناب‌ناپذیری را به همراه خواهد داشت: مثلاً باید ضوابط نگاهداری یا انتقال کادر موجود به سایر قسمت‌ها روشن شود و سازماندهی گردد، جدول‌های حقوق

و دستمزد تنظیم شود، و امثال آن. مهم‌تر از همه باید روشن نمود که مدیریت سازمان مالیاتی چه‌گونه باید باشد: آیا یک شخص واحد - مثلاً یک وزیر جداگانه - باید در رأس دستگاه قرار گیرد، یا یک هیأت منتخب؟ تجربه تعیین وزیر در کشوری مانند کانادا موفقیت‌آمیز بوده است. وزیر درآمدها در این کشور از لحاظ سیاست‌های مالیاتی تابع وزارت دارائی است و همکاری بین دو وزارتخانه به‌خوبی جریان دارد. ولی همین تجربه در کشورهای درحال توسعه‌ای مانند غانا و کلمبیا دشواری‌زا بوده و سبب تنازع دو وزارتخانه بر سر تعیین صلاحیت‌ها گشته است.

نیلاً حالت نظارت بر سازمان مالیاتی از سوی یک هیأت عامل را مورد بررسی قرار می‌دهیم:

نظارت هیأت عامل درآمدها

برخی از مهم‌ترین وظایفی که این ارگان بر عهده خواهد داشت به شرح زیر است:

- تضمین این نکته که قوانین مالیاتی به حد اعلای امانت و جامعیت اجراء گردد.
- فراهم آوردن موجبات این مطلب که ادارات مالیاتی (گمرکات، غیرمستقیم، و مالیات بر درآمد) هماهنگی‌های لازم اطلاعاتی را به‌عمل آورند.
- برقراری یک ساختار عمومی پرداخت‌ها و طبقه‌بندی مشاغل.

- صدور دستورالعمل در مورد تخصیص منابع، به‌نحوی که منابع موجود به درستی بین وظایف و ادارات مختلف توزیع شود.

- پیشنهاد اصلاحات قانونی لازم به وزیر دارائی به منظور بهبود اجرای قوانین مالیاتی.

- تأسیس حسابرسی داخلی با استفاده

از حساب‌برسان حرفه‌ای جهت بررسی چگونگی اجرای سیاست‌های تعیین شده از سوی هیأت توسط ادارات مالیاتی.

- برآورد درآمدهای مالیاتی براساس قوانین موجود و قوانین پیشنهادی، و تسلیم آن به وزیر دارائی.

- تدوین و اجرای رفتارنامه جامع برای همه کارکنان و نیز برای خود هیأت.

هیأت در این زمینه‌ها نقش اصلی و اساسی برعهده خواهد داشت، ولی این بدان معنی نیست که به کار اداره امور روزمره ادارات مالیاتی بپردازد. و نیز اعضای هیأت نباید - جز با تصمیم هیأت - به دخالت در کارهای جاری ادارات پرداخته و تصمیماتی را در این موارد اتخاذ نمایند. اداره کارهای روزمره هیأت نیز باید توسط یک مدیرعامل صورت پذیرد که از سوی خود هیأت و از بین اعضای آن انتخاب خواهد شد.

اعتبار و تمامیت کار هیأت بستگی به میزان موفقیت و مؤثر بودن آن دارد و به همین سبب کمال دقت در انتخاب اعضای تعیین ضوابط لازم برای عضویت در این ارگان بسیار مهم مملکتی ضرورت کامل دارد. شرکت دادن نمایندگان بخش خصوصی و حسابداران وابسته به آن در این هیأت می‌تواند موجب بدبینی و تردید

شود. کادر مالیاتی و دیگران در درستی حساب‌های مالیاتی این اشخاص و مشتریان آنان و رسیدگی صحیح به این حساب‌ها شک خواهند کرد. و بدتر از آن این‌که چنین افرادی به اطلاعات داخلی دستگاه واقف شده و امکان استفاده از آن در کار خصوصی خود را خواهند یافت. حالت ایده‌آل این است که اعضای هیأت از کادر وزارت دارائی، بانک مرکزی، مؤسسه تنظیم برنامه‌های اقتصادی مملکتی، و سازمان حسابرسی دولتی برگزیده شوند.

مسأله تعداد اعضای هیأت نیز حائز اهمیت است. کثرت شمار اعضای مشکلاتی را به وجود می‌آورد. در آن صورت جمع کردن همه اعضای در جلسات دشوارتر خواهد شد، امکان هماهنگی و توافق آراء کاهش خواهد یافت، و اشکالاتی نظیر آن. تعداد اندک اعضای نیز ممکن است سبب شود که کارهای هیأت به درستی انجام نپذیرد. شمار مناسب می‌تواند بین ۵ تا ۹ نفر باشد.

اعضای هیأت باید شخصاً در جلسات شرکت کنند و نباید نماینده بفرستند هیأت باید صرفاً به عنوان یک هیأت و مجموعه عمل کند، و به همین مناسبت اعضای به‌طور انفرادی نباید دارای کارکنان و دفتر مخصوص به خود باشند. ضمناً کلیه اعضای هیأت باید تابع مقررات مربوط به حفظ اسرار شغلی لااقل در حد کارکنان دولت باشند.

هیأت می‌تواند پرونده‌های مختومه را مورد بازرسی قرار دهد، بدین منظور که تعیین کند آیا آئین رسیدگی به درستی رعایت شده‌است یا خیر، ولی به هیچ وجه نباید در پرونده‌های جاری مداخله و اعمال نظر نماید. مسئولیت عمومی در این باب باید برعهده رؤسای ادارات مالیاتی قرار گیرد.

ج. خصوصی کردن برخی از کارهای اداری

ارجاع پاره‌ای از کارها به بخش خصوصی در زمینه امور مالیاتی نیز امروزه مورد بحث و توجه می‌باشد. فرضاً در مکزیک بخشی از خدمات کامپیوتری، ابلاغ اوراق مالیاتی، و نگاهداری انبار گمرکی به بخش خصوصی واگذار شده، و در آمریکا نیز اقدامات زیادی در این زمینه در دست اجر است. بدیهی است که اتخاذ این روش تا حدی می‌تواند مقبول باشد که امور مربوط به حاکمیت دولت را دربر نگیرد.

نتایج حاصل در این مورد غالباً رضایت‌بخش بوده است. بخش خصوصی از طرفی می‌تواند فارغ از محدودیت‌های دولتی نسبت به انتخاب مهارت‌ها با

هزینه‌های بالا اقدام کند، و از طرف دیگر از تراکم کارکنان پرهیز نماید. ضمناً امکان مسئولیت‌خواهی در مورد این بخش بیشتر است.

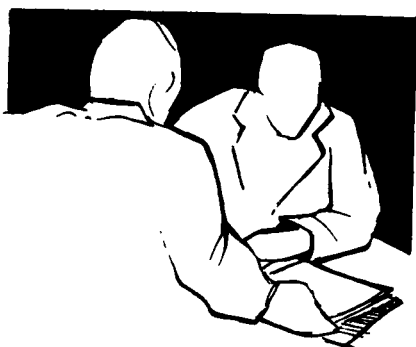
خلاصه

غرض از تنظیم این مقاله ارائه یک ساختار قابل انعطاف برای اداره امور مالیاتی است، به نحوی که سازمان مالیاتی بتواند وظایف اداری و ماهوی خود را با کارآئی بیشتری انجام دهد. بسیاری از کشورهای جهان در حال حاضر در اندیشه خارج شدن از محدوده شیوه‌های سنتی مدیریت مالیاتی هستند، تا بلکه از نارسائی‌های معمول به آن رهائی یابند. یکی از طرق نیل به این هدف واگذاری مدیریت

مالیاتی به یک ارگان دارای استقلال عمل و فارغ از محدودیت‌های متداول دستگاه‌های دولتی به ویژه در زمینه‌های استخدامی و مالی است. بسیاری از کشورها اقدامات شجاعانه‌ای در این زمینه انجام داده‌اند. هرچند نتیجه‌گیری جامع و کلی از این تحولات زود است، ولی نتایج اولیه آن در مجموع رضایت‌بخش بوده است. از طرفی امکان واگذاری قسمتی از کارهای خدماتی مالیاتی به بخش خصوصی و فواید قابل حصول از این طریق نیز نباید از نظر دور داشته شود.

آخرین نکته این‌که حرکت در مسیر تحول در شیوه اداره امور مالیاتی خط آینده بسیاری از مدیریت‌های مدرن جهانی به‌شمار می‌رود. □

مشاوره رایگان برای مودیان مالیاتی

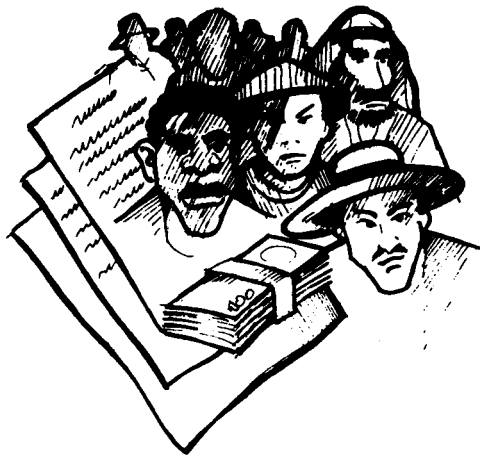

ماده ۲۳ قانون مالیاتی مکزیک سازمان مالیاتی کشور را موظف به راهنمایی مودیان مالیاتی و مشاوره رایگان بر حسب تقاضای آنان نموده است. به همین خاطر وزارت دارائی «اداره تعاون مالیاتی» را به عنوان جزئی از تشکیلات اداره کل فنی مالیاتی تأسیس کرده است که علاوه بر پایتخت در نقاط مهم کشور نیز شعبه دارد و وظیفه اصلی اداره نامبرده راهنمایی مودیان مالیاتی است.

شاید برای خوانندگان جالب باشد که بدانند سال‌ها پیش یعنی در سال ۱۳۴۶ این مطلب یک بار به فکر برخی از مسئولان

مالیاتی کشور خودمان نیز خطور کرد و هیأتی را به نام «هیأت راهنمایان مالیاتی» در کنار اداره کل مالیات‌های تهران (که در آن زمان تمامی تهران را دربرمی‌گرفت) پدید آوردند. تشکیل این هیأت مقارن بود با نخستین سال اجرای قانون جدید مالیات‌های مستقیم که در اسفندماه سال ۱۳۴۵ به تصویب رسیده بود. این قانون یک اصلاحیه معمولی نسبت به مقررات قبلی به شمار نمی‌رفت، بلکه تغییرات عمده و جامعی را شامل بود که می‌توان گفت واقعاً یک قانون جدید به شمار می‌رفت. کار هیأت راهنمایان مالیاتی به ویژه روی همین قانون جدید

متمرکز بود و مدت کوتاهی به کار خود ادامه داد ولی همراه با تجزیه اداره کل مالیات‌های تهران و جدا شدن بخش بقایای مالیاتی از آن، هیأت راهنمایان مالیاتی را برای قسمت بقایا گذاردند!! و مدیریت این قسمت به کار هیأت خاتمه داد. □

بررسی مسائل مربوط به مالیات بر درآمد حقوق کارکنان خارجی شاغل در ایران

بخش تحقیقات مالیاتی
دانشکده امور اقتصادی

الف - مقدمه

مالیات بر درآمد حقوق بخش قابل توجهی از عواید مالیاتی دولت را تشکیل می‌دهد و برحسب طبیعت خود با امکان وصول بالنسبه سهل و ساده‌ای همراه است. کارفرما با دسترسی به اطلاعات دقیق نسبت به میزان حقوق کارکنان، مالیات متعلق را پیشاپیش کسر و ظرف مهلت بسیار کوتاه یک ماهه به مراجع مالیاتی پرداخت می‌کند. حال آن که نسبت به مشاغل نه این چنین به اطلاعات دقیق دسترسی هست و نه مهلت چنین کوتاه است. صاحبان مشاغل برای پرداخت مالیات خود از مهلت‌های یک ساله و بیش از آن سود می‌جویند.

اما در مورد مالیات بر حقوق خارجیانی که در ایران به کار اشتغال دارند سیر حوادث و نحوه عمل مراجع مالیاتی چنان بوده است که مالا موضوع شکل دیگری به خود گرفته و کیفیت ویژه‌ای را پدید آورده است، وضعی

که بررسی آن هدف مقاله حاضر است.

ب - تاریخچه مطلب

از سال ۱۳۵۸ به بعد که پاره‌ای محدودیت‌های ارزی پدید آمد و به تدریج فاصله قابل توجهی میان نرخ‌های رسمی و آزاد ارز حادث شد، و از آنجا که کارکنان خارجی حسب معمول حقوق خود را به ارز دریافت می‌دارند، مراجع مالیاتی به این نتیجه رسیدند که میزان حقوق ابرازی این گونه افراد واقعیت امر را منعکس نمی‌کند و از این رو تصمیم گرفتند که به قاعده تشخیص علی‌الراس توسل جویند. روشی که در این خصوص برگزیده شد تقسیم کارکنان بیگانه از حیث تابعیت ایشان نسبت به کشورهای مرفه و غیر مرفه بود، چنان که برای افراد اروپائی و ژاپنی طی سال‌های مختلف به شرح جدول مقابل عمل شد:

مالیات متعلق		حقوق تشخیص شده
ریال	دلار	ماهانه - ریال
۹۹	۹۹,۶۰۰	حداقل ۳۰۰,۰۰۰ سالهای ۱۳۶۵/۶۶
۱۶۹	۱۶۹,۱۶۰	حداکثر ۴۰۰,۰۰۰
۱۸۳	۲۳۶,۳۳۴	حداقل ۸۰۰,۰۰۰ سالهای ۱۳۶۹/۷۰
۶۶۷	۶۰۷,۱۸۴	حداکثر ۱,۵۰۰,۰۰۰
۷۵۴	۱,۳۵۷,۹۱۷	حداقل ۳۶۰۰,۰۰۰ سالهای ۱۳۷۲ به بعد
۱,۱۲۴	۲,۰۲۲,۰۸۲	حداکثر ۵۰۰۰,۰۰۰

در مقابل برای اتباع کشورهای غیر مرفه نظیر کره‌ای، پاکستانی و امثال آن مبالغ نازل‌تری منظور گردید. طبیعی است که این رفتار فاقد منطق استوار و در عین حال ناخوش آیند است.

همان گونه که در جدول فوق دیده می‌شود در آغاز مبلغ مالیات اندک بود و

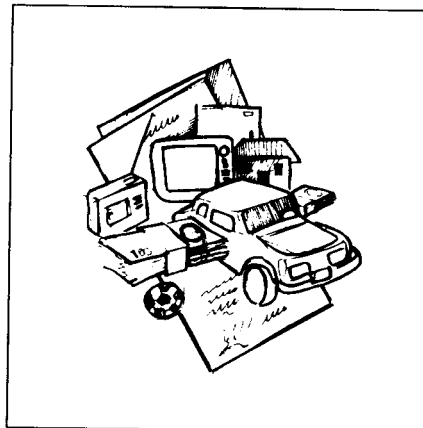
خارجیان با پرداخت آن مسائل خود را در زمینه اخذ مفاصا و رواید خروج حل می‌کردند. به تدریج و همراه تحولات قیمت ارز مراجع مالیاتی بر میزان ارقام مورد تشخیص می‌افزودند به ویژه که می‌دیدند در هر مرحله از افزایش، خارجیان با کمی چانه‌زدن موضوع را می‌پذیرند. اما آن چه در مجموع این جریان مورد توجه شایسته قرار نمی‌گرفت مطالبه جدی قرارداد استخدای کارکنان خارج بود تا از این طریق اساس استوار و معقولی برای تعیین مالیات مودیان به دست آید.

استناد به رویه وزارت کار

در سال ۱۳۷۲ مراجع مالیاتی اطلاع یافتند که وزارت کار هنگام اخذ ۲۳ درصد حق صدور اجازه کار از کارکنان خارجی سراغ قرارداد استخدای را گرفته و حقوق ابرازی را نپذیرفته است و اگر قرارداد استخدای ارائه نشود برای تعیین حقوق به شیوه علی‌الراس متوسل می‌گردد، و گذشته از این کارفرمایان را ملزم می‌سازد که چنین تشخیصی را کتباً تایید کنند. وزارت کار در این روش گام به گام به پیش رفت. نخست از حقوق هم ارز ریالی ۱۰۰۰ دلاری آغاز کرد و به تدریج تا هم ارز ریالی ۴۵۰۰ دلار هم بالا رفت. از آنجا که کارفرمایان متدرجاً به این اقدامات تمکین کرده‌اند احتمال افزایش‌های آتی نیز وجود دارد. البته در مورد خارجیان شاغل در پروژه‌های دولتی، وزارت کار برخورد ساده‌تری را پیش گرفته است.

مقامات مالیاتی پس از آگاهی از ترتیب فوق به این فکر هدایت شدند که اگر یک شرکت خارجی می‌تواند نسبت به حقوق فرضاً ۳۰۰۰ دلاری (حدود ۴۵۰۰۰۰ ریال) حق اداره کار را (معادل ۲۰ درصد حقوق مذکور به علاوه ۳ درصد حداکثر حقوق

مشمول بیمه) بپردازد، پس چرا مالیات بر حقوق نسبت به چنین مبلغی مطالبه نشود؟ لذا از اوائل سال ۷۲ از شرکتهای متقاضی، مفاصا حساب خواسته شد مدارک مربوط به حقوق ابرازی به اداره کار را ارائه دهند و اگر حقوق مندرج در لیست مالیاتی کمتر از حقوق ابرازی و تأیید شده در اداره کار باشد، صدور مفاصا حساب موکول به آن است که مودی عیناً همان حقوق ابرازی به اداره کار را در لیست حقوق درج و نسبت به آن مالیات پرداخت کند و یا لیست متمم نسبت به مابه‌التفاوت حقوق (مبلغ تأیید شده در اداره کار و حقوق مندرج در لیست قبلی مالیاتی) را محاسبه و مالیات متعلق را بپردازد. در این مرحله مودیان مالیاتی مورد بحث به سه گروه تقسیم شدند:

گروه اول: آنهایی بودند که پرداخت هر مالیاتی را که به صورت فوق تشخیص شود کمتر از مالیات بر حقوق واقعی خود می‌دانستند. این گروه مالیات مورد مطالبه حوزه را پرداخت کرده و عملاً روش گام به گام اداره داری را پذیرفته‌اند.

گروه دوم: این گروه مالیات مذکور را سنگین دیدند، زیرا جمعاً باید هزینه‌ای شامل ۲۰٪ و ۳٪ حق بیمه اداره کار را (حدود ۱۰۰۹۰۰۰ ریال نسبت به حقوقی معادل ۵۰۰۰۰۰۰ ریال) تحمل می‌کردند و بدین

ترتیب جمع دو هزینه مالیات و حق بیمه برای آنان به ۲۶۵۶۰۰۰ ریال (حدود ۲۲۸۵ دلار) بالغ می‌شد که با افزودن هزینه مسکن، خوراک، اقامت و غیره رقم بالائی را تشکیل می‌داد. لذا اداره داری با اعتراض این گروه روبرو شد، به نحوی که شرکتهای ژاپنی اقدام به تهیه یک شکوایه برای وزیر وقت امور اقتصادی و دارائی نمودند. نتیجه بررسی شکوایه آن شد که شرکتهای ژاپنی هم به مبنای حقوق علی‌الراس رضایت دادند و آمادگی خود را نسبت به قبول این روش اعلام نمودند.

گروه سوم: این گروه شرکتهای خارجی‌ای بودند که قراردادهای دولتی داشته و برخی از مخارج از جمله هرگونه مالیات و عوارضی را که بعد از انعقاد قرارداد وضع شود برعهده کارفرما قرار داده بودند. این شرکت‌ها از کارفرمای دولتی درخواست کردند که ۲۳٪ مورد مطالبه اداره کار را تقبل کند (در مواردی که قرارداد مربوط قبل از قانون وصول برخی از درآمدهای دولتی مصوب دیماه ۱۳۶۹ منعقد شده بود). در این خصوص کارفرمایان دولتی با اداره کار توافق کردند که ۲۳٪ مذکور فعلاً به صورت سپرده واریز شود تا تکلیف نهائی آن روشن گردد و در این فاصله مفاصا حساب لازم توسط اداره کار برای این گروه صادر شود.

ذکر این نکته ضرورت دارد که اداره مالیات بر حقوق، به استناد نامه اداره کار (مبنی براین که برخی از پیمانکاران مبلغ ۲۳٪ را به صورت سپرده تودیع کرده و صدور رواید خروج برای کارکنان خارجی آنها بلامانع است)، شرکتهای را که اسامی آنها در لیست اداره کار آمده، مشمول رویه جدید نداشتند و حقوق ابرازی آنها را قبول می‌کنند. (توجیه منطقی و قانونی این استنباط دشوار

راه حل های زیر می تواند کمک مؤثری به حل قضیه بنماید: تأکید بر ارائه قرارداد استخدای - اخطار مبنی بر توسل به تشخیص علی الراس در صورت عدم ارائه قرارداد - تعیین مبانی منطقی برای تشخیص علی الراس، و...

است زیرا مالیات بر حقوق ارتباطی با عوارض و مالیاتهای جدید ندارد که پرداخت آن به عهده کافرهای دولتی باشد و حتی مالیات بر حقوق طبق مصوبه اردیبهشت ۱۳۷۱ نسبت به قانون قبلی کاهش هم داشته است، که قاعدتاً کارفرمایان دولتی می بایستی نسبت به استرداد اضافه وجه مالیات از پیمانکاران طبق مفاد قرارداد اقدام می نمودند).

به نظر می رسد اداره مالیات حقوق اخیراً روش یک نواختی را در مورد مالیات بردرآمد حقوق خارجیان اتخاذ نموده، بدین شکل که مبالغ علی الراس معینی را به عنوان حقوق مدیر عامل و کارکنان سطوح بعدی برحسب تخصص و شغل معین کرده است (حقوق پایه از ۳۰۰۰۰۰ تا ۴۵۰۰۰۰۰ ریال). قابل ذکر این که ظاهراً تخفیفی در این مبالغ علی الراس برای خارجیان که دارای همسر ایرانی هستند در نظر گرفته شده است که منطق آن نیز روشن نیست.

ج - پاره های توضیحات دیگر

برای روشنی مطلب و قبل از آن که مشکلات و نارسائی های قضیه را مورد بحث قرار دهیم چند نکته توضیحی را اضافه می کنیم:

حقوق کارکنان اعزامی به خارج و جنبه های مالیاتی آن

شرکتهای خارجی که قصد اعزام کارکنان خود را به یک کشور دیگر دارند و یا برای دفتر خود در کشور دیگر تصمیم به استخدام می گیرند، حقوق و مزایایی به شرح

زیر برای آنها تعیین می نمایند:

(۱) حقوق پایه (همان حقوقی که در کشور خود دریافت می دارند)

(۲) فوق العاده اشتغال در کشور خارجی.

(۳) تامین هزینه مسکن و برخی دیگر از هزینه های اقامت، تامین بلیط مسافرت، هزینه شهریه فرزندان و غیره.

حقوق پایه مشمول مالیات بردرآمد در کشور مبدأ بوده و فوق العاده و هزینه های مذکور در بندهای ۲ و ۳ در کشور اصلی یا معاف از مالیات است و یا مشمول مالیاتی کمتر نسبت به مالیات حقوق در کشور اصلی می باشد. ذکر این نکته لازم است که شخص کارمند در صورتی اشتغال در خارج از کشور خود را قبول می کند که نه تنها به خالص درآمد دریافتی وی لطمه ای وارد نشود بلکه مزایای اضافی نیز تحصیل نماید و معمولاً روی مبلغ خالص با کارفرما به توافق می رسد. لذا هرگونه مالیاتی در کشور دیگر را شرکت خود تقبل می کند و این مبالغ به صورت هزینه در دفاتر کارفرما منعکس می شود.

بهشت مالیاتی

اعزام کارکنان به کشورهایی که میزان مالیات بر حقوق آن کم باشد از اهمیت ویژه ای برخوردار است. زیرا مالیات در کشور دیگر که از جمله هزینه های شرکت اصلی است، اندک بوده و براین اساس این گونه کشورها را بهشت مالیاتی می دانند. تعلق شرکتهای بین المللی نسبت به کشورهای در حال توسعه این است که در این کشورها یا مالیات کم است و یا مبلغ آن را می توان در هزینه قراردادهایشان ملحوظ

نمود. آنچه که باید به این معنی افزود وضع هزینه زندگی در کشورهای نظیر ایران است. زندگی در ایران برای یک فرد خارجی بسیار ارزان است. او می تواند با فروش دلار خود در بازار آزاد به معادل ریالی چشمگیری دست یابد و زندگی مرفهی برای خود ترتیب دهد.

وجود یا فقد قرارداد مالیات مضاعف و اثرات آن

اگر دو کشور قرارداد اجتناب از اخذ مالیات مضاعف با یکدیگر منعقد کرده باشند مالیات پرداختی در کشور میزبان به منزله مالیات پرداخت شده در کشور اصلی تلقی می شود. در این گونه موارد معمولاً حقوق واقعی کارکنان خارجی در کشور دوم ابراز شده و مالیات متعلق پرداخت و قبوض آن جهت ارائه به اداره مالیات کشور اصلی ارسال می گردد.

ولی اگر بین دو کشور قرارداد مالیات مضاعف وجود نداشته باشد باز این امکان وجود دارد که اداره دارائی کشور اصلی قبول نماید که مالیات پرداختی در کشور دوم را علی الحساب مالیاتی تلقی کند. در این صورت حقوق و مزایای واقعی در کشور دوم ابراز و مالیات آن پرداخت می شود و سپس با ارائه قبوض مربوط به کشور اصلی، مالیات را تصفیه می کنند. این روش در شرایطی قابل قبول است که نرخهای مالیاتی کشور دوم در حد نرخهای مالیاتی کشور اصلی باشد.

جمهوری اسلامی ایران، با کشورهای آلمان و فرانسه قرارداد اجتناب از اخذ مالیات مضاعف بسته و در این موارد

مشمول شق اول می باشد. ولی نسبت به سایر کشورها به دلیل فقد این گونه قرارداد از یک طرف و بالا بودن نرخ مالیاتی از سوی دیگر شرکتهای خارجی در کشور اصلی با مشکل روبرو بوده و لذا عملاً به جای اعلام

حقوق واقعی در ایران، مالیات بر حقوق تشخیص شده به صورت علی الراس را که مطمئناً از مالیات بر حقوق واقعی کمتر است، با میل و رغبت پرداخت می کنند.

مثال برای روشن شدن هزینه مالیات و مخارج کارکنان خارجی در ایران
جدول زیر بیانگر این نکات است:

روش حوزه مالیاتی		واقعیت امر		
حقوق ابرازی به اداره کار	توافقی باچانه زدن	حداکثر حقوق	حداقل حقوق	
		\$ ۴۰۰۰	\$ ۲۰۰۰	حقوق ماهانه پایه فوق العاده خارج از کشور در هر ماه
		۱۰۰۰	۵۰۰	
		\$ ۵۰۰۰	\$ ۲۵۰۰	جمع به دلار
۵۰۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰	۸۰۰۰۰۰	۴۰۰۰۰۰	معادل ریالی (هر دلار فرضاً ۱۶۰۰ ریال) مزایای غیر نقدی (مسکن) ریال
۱۲۵۰۰۰۰	۵۰۰۰۰۰	۲۰۰۰۰۰۰	۱۰۰۰۰۰۰	
۶۲۵۰۰۰۰	۲۵۰۰۰۰۰	۱۰۰۰۰۰۰۰	۵۰۰۰۰۰۰	جمع به ریال
۲۶۴۷۰۸۴	۸۶۲۹۱۷	۴۵۵۲۴۱۷	۲۰۲۲۰۸۲	مالیات بر حقوق حق وزارت کار
۱۰۰۹۰۰۰	۸۰۹۰۰۰	۱۸۴۹۰۰۰	۸۰۹۰۰۰	
۲۶۵۶۰۸۴	۱۶۷۱۹۱۷	۶۴۰۱۴۱۷	۲۸۳۱۰۸۲	جمع خرج به ریال
\$ ۲۲۸۵	\$ ۱۰۴۵	\$ ۴۰۰۰	\$ ۱۷۶۹	معادل خرج به دلار

(در محاسبات بالا هر دلار معادل ۱۶۰۰ ریال در نظر گرفته شده است. ولی اگر نرخ بازار ارز ملاک قرار می گرفت، ارقام ریالی بیشتر و معادل دلاری آن کاهش می یافت).
شایان ذکر است که در آگهی های استخدام کارکنان خارجی در منطقه خلیج فارس صحبت حقوق ۵۰۰۰ الی ۱۰۰۰۰ دلار در ماه به میان می آید.
جدول زیر هزینه اشتغال یک خارجی در ایران را برای کارفرما نشان می دهد:

روش حوزه مالیاتی		واقعیت امر		
حقوق ابرازی به اداره کار	توافقی باچانه زدن	حداکثر فرضی	حداقل فرضی	
۵۰۰۰	۲۵۰۰	۵۰۰۰	۲۵۰۰	خالص حقوق (دلار)
۲۰۰۰	۱۰۰۰	۲۰۰۰	۱۰۰۰	هزینه مسکن اجاره مسکن خارجی در ایران توسط مالکین عمدتاً به دلار تعیین می شود
				هزینه اولیه
۷۰۰۰	۳۵۰۰	۷۰۰۰	۳۵۰۰	
۱۶۵۴	۵۳۹	۲۸۴۵	۱۲۶۲	اضافه می شود سایر مخارج: هزینه مالیات حقوق هزینه صدور اجازه کار
۶۳۱	۵۰۶	۱۰۰۵	۵۰۶	
۲۲۸۵	۱۰۴۵	۳۸۵۰	۱۷۶۹	
۹۲۸۵	۴۵۴۵	۱۰۸۵۰	۵۲۶۹	جمع کل به دلار

با ملاحظه جدول صفحه قبل باید پرسید آیا اشتغال یک کارمند خارجی در ایران با هزینه واقعی ۴۵۴۵ تا ۱۰۸۵۰ دلار برای شرکت بیگانه مقرون به صرفه است یا خیر؟ پاسخ می‌تواند کاملاً مثبت باشد، مشروط بر آن که شرکت درآمد کافی تحصیل کند. یک شرکت پیمانکار همه مخارج بالا را جزء هزینه‌های خود ملحوظ می‌دارد. یک شرکت فروشنده کالا یا یک شرکت خدماتی زمانی این گونه مخارج را می‌پذیرد که فروش قابل ملاحظه‌ای در ایران داشته باشد.

شایان ذکر است که اگر هزینه کارکنان یک شرکت خارجی در کشور دیگر مبلغ قابل توجهی باشد، این گونه شرکتها خود را مکلف به آموزش کارکنان محلی جهت جایگزینی با کارکنان خارجی نموده و عملاً کمک موثری به توسعه آموزش افراد بومی خصوصاً در کشورهای جهان سوم خواهد شد.

همین استدلال در مورد کشور ما نیز صادق است. پیمانکاران و کارفرمایان خارجی همواره مقید گردیده‌اند که ترتیبات لازم برای جایگزینی کادر ایرانی به جای افراد خارجی را فراهم آورند، ولی عملاً این تعهد همواره نادیده گرفته شده است. شاید توجه دقیق‌تر به اخذ مالیات حقوق قانونی کارکنان بیگانه، شرکت‌های بین‌المللی را با مشکل هزینه کادر خارجی روبرو سازد و بدین خاطر اقدام به آموزش و جایگزینی افراد ایرانی نمایند.

د - نقد و پیشنهاد

اوضاع و احوالی که تشریح کردیم از سوئی موجب توسل به شیوه‌های ویژه‌ای جهت تشخیص علی‌الراس مالیات حقوق خارجی‌ان گردیده که کاملاً از مبانی منطقی و قانونی برخوردار نیست و از سوی دیگر در مجموع اخذ مالیات کمتری را نسبت به

واقعیات امر سبب شده است. جنبه نخست وضعی را به وجود آورده است که کارفرمایان کارکنان خارجی مالیات حقوق را همانند ۲۰٪ و ۳٪ حق وزارت کار نوعی هزینه اخذ اجاره کار و اجازه خروج از کشور تلقی کنند و اندیشه تکلیف قانونی نسبت به پرداخت مالیات حقوق را از سر به در نمایند و در نتیجه هرگاه که رقم بالاتری از ایشان خواسته شود در مقام اعتراض برآیند. عامل دوم یعنی اندک بودن مالیات پرداختی - به رغم همه تدابیر و تشخیص علی‌الراس - سبب شده است که کارفرمایان خارجی این گونه تشخیص را با کمی چانه‌زدن بپذیرند و بر اجرای واقعیات ترجیح دهند.

پس برای چاره امر باید به مقابله عامل اصلی این وضع یعنی نبود اطلاعات در مورد میزان حقوق و مزایای واقعی کارکنان خارجی شتافت. مهمترین گام در این زمینه مطالبه قرارداد استخدامی گواهی شده کارکنان خارجی است. اگر این موضوع از آغاز مورد توجه جدی قرار گیرد حقایق مربوط به حقوق و مزایای خارجی‌ان روشن می‌شود و مالیات حقه آنان به نفع دولت به حیطة وصول درخواهد آمد. ضمن آن که از هرگونه اعتراض کارمندان و کارفرمایان بیگانه جلوگیری می‌شود، زیرا طبیعی است که عدم ارائه اطلاعات واقعی، مرجع مالیاتی را محق به تشخیص علی‌الراس خواهد ساخت. یکی دیگر از طرق کسب اطلاع از وضع حقوق و مزایای کارکنان خارجی بررسی آگهی‌های استخدامی کارشناسان بیگانه برای کار در منطقه خلیج فارس است، زیرا طبعاً حقوق و مزایای خارجی‌ان شاغل در ایران نیز کم و بیش بر همان اساس تعیین می‌شود.

به طور خلاصه راه حل‌های پیشنهادی زیر می‌تواند کمک موثری به حل قضیه

بنماید:

۱- تاکید بر ارائه قرارداد استخدامی.
۲- اخطار مبنی بر این که در صورت عدم ارائه قرارداد استخدامی برحسب تصریح قانون اقدام به تشخیص علی‌الراس خواهد شد.

۳- بررسی و تعیین مبانی منطقی تشخیص علی‌الراس حقوق.

۴- پیش بینی لازم در خصوص جلوگیری از پرداخت مالیات مضاعف.

۵- صدور گواهی پرداخت مالیات حقوق در موارد لزوم جهت ارائه به مقامات کشور اصلی.

۶- بنابه اظهار مودیان خارجی میزان مالیات بر حقوق در ایران نسبت به سایر کشورها بسیار زیاد است. پاسخ این است که در ایران مالیات بر خرج (Goods and Services tax یا Value Added Tax) وجود ندارد و دولت کل مالیات را به صورت مالیات بردرآمد وصول می‌کند. حال آن در کشورهای دیگر با وجود پائین‌تر بودن نرخ مالیات بر حقوق، مالیات بر خرج نیز وجود دارد که به هر حال بار آن متوجه حقوق بگیران نیز خواهد شد.

در پایان بحث راجع به مالیات حقوق کارکنان خارجی مطلب دیگری را نیز یادآور می‌شود که از جهتی بی‌ارتباط به موضوع این مقاله نیست، و آن وضع کارکنان ایرانی شاغل در سفارتخانه‌ها و مجامع بین‌المللی است. این گروه مالیات حقوق نمی‌پردازند و دلیل آن به طور عمده عدم شناسائی کارفرمایان ایشان است، ضمن این که کارکنان مذکور خود نسبت به حقوق دریافتی از خارجی‌ان موظف به تسلیم اظهارنامه هستند. امید است در فرصت مناسب این مطلب را نیز مورد بحث قرار

دهیم. □

رابطه میان یک ماده قانونی و تبصره های آن

بحثی پیرامون ماده ۱۳۲ قانون مالیاتهای مستقیم

محمد حسین سید زمانی

است. پس از این جهت تبصره مشمولان خود را دارد، و اصل ماده مشمولان خود را. با این که در مورد جمعی از مشمولان هر دو حکم قانونی (ماده و تبصره) ظاهراً وضع مشترکی دارند، یعنی هر دو آن‌ها کار تولیدی را مشمول حکم خود قرار داده‌اند، ولی با توجه به شمارش مجدد مشمولان در متن تبصره (که حتی در موارد اشتراک نیز در ماده و تبصره از دو عنوان مختلف «واحدهای تولیدی و معدنی» و «فعالیت‌های تولیدی و معدنی» استفاده شده)، و قرار دادن مشمولان جدیدی در این متن، باید گفت که حقیقت مذکور یعنی استقلال مشمولان ماده و تبصره امر روشنی به نظر می‌رسد.

۲. صدور پروانه یا کارت شناسائی از طرف وزارتخانه‌های ذیربط، در متن ماده به عنوان یک شرط خاطر نشان شده است. در متن تبصره فقط به صدور پروانه بهره‌برداری اشاره شده و نامی از کارت شناسائی نیامده است. در هر حال اگر این تفاوت هم وجود نمی‌داشت، باز هم ذکر مجدد شرط در متن تبصره دلیل بر استقلال وجودی آن می‌بود، و اگر جز این بود تکرار شرط موردی نمی‌داشت. صرف نظر از این که در متن ماده معافیت فقط شامل واحدهائیکست که پروانه یا کارت شناسائی برای آن‌ها از تاریخ تصویب قانون به بعد

است «۲۰ درصد درآمد مشمول مالیات ابرازی حاصل از فعالیت‌های تولیدی و معدنی، طراحی مهندسی، و طراحی مونتاز که از طرف وزارتخانه‌های فوق برای آن‌ها پروانه بهره‌برداری صادر شده یا می‌شود، از مالیات معاف می‌باشد». بحث بر سر این است که آیا قیود و شروط مذکور در اصل ماده - و مهمتر از آن - تبصره ۳ یاد شده شامل حال مشمولان تبصره ۴ نیز می‌گردد یا خیر؟

نخست آن قیود و شروط را از نظر می‌گذرانیم:

۱. تولیدی یا معدنی بودن واحد مورد نظر،
 ۲. شناسائی درجات سه‌گانه اولویت،
 ۳. محدودیت مدت معافیت به زمان‌های مذکور در متن،
 ۴. استقرار در خارج از محدوده ۱۲۰ کیلومتری مرکز تهران و ۵۰ کیلومتری اصفهان.
- آیا این قیود در مورد مشمولان تبصره ۴ نیز لازم‌الرعایه‌اند؟

۱. پاسخ در مورد شرط اول منفی است، و این به حکم نص تبصره ۴ است که علاوه بر فعالیت‌های تولیدی و معدنی، فعالیت در زمینه طراحی مهندسی و طراحی مونتاز را نیز مشمول معافیت مورد نظر قرار داده

ماده ۱۳۲ قانون مالیاتهای مستقیم صدرنشین فصل معافیت‌های مالیاتی و برخوردار از شهرت کافی نزد همه دست‌اندرکاران تفسیر و اجرای مقررات مالیاتی است. طبق این ماده واحدهای تولیدی و معدنی که از تاریخ هفتم اردیبهشت ماه ۱۳۷۲ به بعد کارت شناسائی یا پروانه بهره‌برداری از یکی از وزارتخانه‌های: صنایع، صنایع سنگین، معادن و فلزات، یا جهاد سازندگی دریافت کنند، درآمدهای آنان از تاریخ بهره‌برداری برحسب سه درجه اولییتی که هیأت وزیران معین خواهند کرد، به ترتیب به مدت ۸، ۶، و ۴ سال از مالیات معاف خواهد بود. و اگر این واحدها در مناطق محروم احداث شوند، مدت استفاده از معافیت یاد شده به ۹، ۱۲، و ۶ سال افزایش خواهد یافت. مناطق محروم نیز از سوی دولت معین خواهد شد.

تبصره ۳ ماده ۱۳۲ استفاده از این معافیت را مشروط به شرط دیگری نیز ساخته و می‌گوید: «معافیت موضوع این ماده شامل درآمد واحدهای تولیدی و معدنی مستقر در شعاع ۱۲۰ کیلومتری مرکز تهران و ۵۰ کیلومتری مرکز اصفهان نخواهد بود». مطلب اصلی به تبصره ۴ همین ماده بازمی‌گردد که شکل، محتوی، و اتمسفر ویژه خود را دارد. متن تبصره از این قرار

«صادر می‌شود»، حال آن‌که تبصره شامل کسانی هم که قبلاً برای آن‌ها پروانه صادر شده می‌باشد.

۲. شناسائی درجات سه‌گانه اولویت. کل ساختار تبصره ۴ فارغ از این شرط و با آن بیگانه است. به عبارت دیگر شرط مذکور تناسبی با حکم تبصره نداشته و به اصطلاح به آن «نمی‌خورد». و این خود دلیل دیگری بر استقلال تبصره ۴ از اصل ماده است.

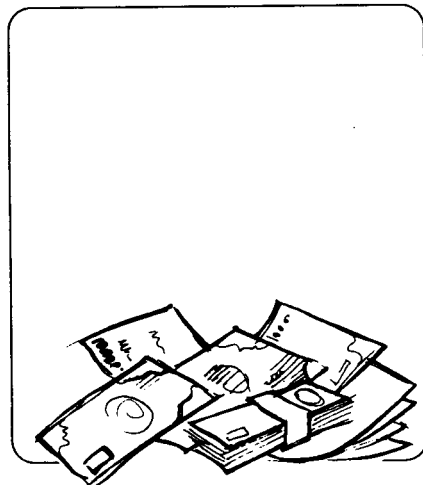
۴. محدودیت مدت معافیت. محدودیت زمانی پیش‌بینی شده در اصل ماده تابعی از شرط شناسائی درجات سه‌گانه اولویت است که فوقاً بدان اشاره کردیم، و چون اصل قضیه در مورد مشمولان تبصره ۴ منتفی است، پس محدودیت زمانی نیز به تبصره ۴ به اصطلاح «خورندگی» نداشته و کلاً منتفی است، ضمن این‌که عبارت تبصره ۴ نیز بالمره فارغ از این مقوله است.

نتیجه این‌که بین سوره‌های اصل ماده و تبصره ۴ و احکام و شرایط آن‌ها جز در دو مورد مشابهتی وجود ندارد. و این اندازه مشابهت هم ناشی از تکرار مضمون در متن تبصره، مستقل از ذکر قبلی آن در اصل ماده است، و نه این‌که علقه بالاصاله‌ای بین آن‌ها موجود باشد. ذکر این نکته نیز خالی از فایده نیست که حتی در مورد نفس درآمد مشمول مالیات نیز بین اصل ماده و تبصره ۴ تفاوت خاصی موجود است. در اصل ماده سخن از درآمد به طور اطلاق است، و در تبصره ۴ درآمد ابرازی مورد نظر قرار گرفته است، که بدیهی است تفاوت خاص این دو مقوله مورد توجه قانونگذار بوده است.

به عبارت دیگر می‌توان گفت که ماده ۱۳۲ مشمولان معین، درآمد مشمول معافیت معین، درصد معافیت معین، و دوران معافیت مخصوص به خود را دارد و از هر جهت مستقل و جداست.

تبصره ۳ و تبصره ۴

اکنون بپردازیم به شرط خاصی که در تبصره ۴ آمده، و آن این‌که استفاده از معافیت ماده ۱۳۲ منوط به این است که واحدهای تولیدی و معدنی مورد نظر خارج از محدوده معینه شهرهای تهران و اصفهان استقرار یافته باشد. آیا این شرط در مورد مشمولان تبصره ۴ نیز لازم‌الرعايه است؟ یعنی اگر صاحبان فعالیت‌های تولیدی و معدنی، و نیز کسانی که خدمات طراحی مهندسی و طراحی مونتاژ ارائه می‌دارند، در محدوده تهران و اصفهان کار کنند، از معافیت ۲۰ درصد موضوع تبصره ۴ محروم خواهند بود؟

قبل از هر چیز باید به یک نکته پاسخ داد، و آن این‌که آیا الزاماً و در همه موارد یک ماده قانونی و تبصره‌های آن یک مجموعه منسجم، پیوسته و متأثر از یکدیگر تشکیل می‌دهند، به نحوی که هیچ‌یک را جدا از دیگری نمی‌توان در نظر گرفت؟

در پاسخ به این سؤال ممکن است گفته شود که فلسفه گنجاندن یک یا چند تبصره در محدوده یک ماده قانونی همین ارتباط تنگاتنگ بین آن‌هاست، و به همین سبب جواب سؤال مثبت است. این استدلال شاید از حیث اصول و استحسان درست باشد، ولی اگر از

کلیات پائین بیابیم و رویه عملی قانونگذاری را در کشور خودمان بررسی کنیم، خواهیم دید که چنین ترتیب کلی - احتمالاً مستحسن - یک قاعده همواره مورد رعایت و انعطاف ناپذیر به شمار نمی‌رود، و چه بسا که برحسب ضرورت یا سهولت تبصره یا تبصره‌هایی به ماده‌ای افزوده شده بی‌آن‌که ارتباط عمیق و ارگانیک بین آن‌ها مورد نظر بوده باشد. نمونه‌ها بسیار و ذکر موارد متعدد موجب اطاله است. فرضاً بین ماده ۲۸ قانون که در مقام بیان نرخ‌های مالیاتی وقف و حبس و غیره است چه ارتباط ناگسستگی با تبصره ۲ همین ماده وجود دارد که حوزة مالیاتی صلاحیت‌دار را معرفی می‌کند؟ تبصره ۲ را به آسانی می‌توان جدا از اصل ماده در نظر گرفت و در حکم یک ماده جدید در دنبال ماده ۲۸ تلقی نمود.

بنابراین اگر متن و مفاد تبصره‌ای چنان باشد که بتوان حکم به استقلال آن داد، و تبدیل آن به یک ماده جداگانه خالی به ارکان ماده اصلی و خود تبصره مورد نظر وارد نکند، در این صورت حداقل می‌توان گفت که قاعده یا اصل ارتباط ناگسستگی بین ماده و تبصره جاری نیست. وضع در مورد ماده ۱۳۲ و تبصره ۴ آن بنا به آن‌چه گفتیم از همین قرار است، و تبصره حکمی را مستقل از اصل ماده بیان می‌دارد. با پذیرش این استنتاج طبیعی است که جایی برای بحث در باب ارتباط ناگسستگی بین تبصره‌های ۳ و ۴ نیز به طریق اولی باقی نخواهد ماند. وقتی که وجود رابطه مادر و فرزندی مورد تردید قرار گیرد دیگر بحث پیرامون رابطه برادر و خواهری هم معنی و فایده خود را از دست خواهد داد. به ویژه که کوچکترین اشاره‌ای هم نه در متن تبصره ۳ و نه در متن تبصره ۴ دلیلی بر ارتباط میان این دو مشاهده نمی‌شود. □

آراء شوراى عالی مالیاتى

و تعدّر در اجرائى قانون

دکتر محمد توکل

مقدمه:

مساله تعدّر، يعنى عدم امکان و عملى نبودن اجرائى امور، در حقوق ايران و ساير کشورها همواره موردنظر بوده است. در بحث‌هاى تئوريک تعدّر را به درجات تقسيم کرده‌اند. نوعى از آن غير ممکن بودن، و گونه ديگر دشوارى محسوس در انجام کار و تحقق شرايط است. هريك از اين دو ممکن است مطلق باشد يعنى به طور اطلاق و براى همه کس متعدّر باشد، و يا نسبى، يعنى تعدّر فقط در ارتباط با شخص يا اشخاص معينى مطرح بوده و اين افراد خاص قادر به اجراء نباشند. در قوانين ايران اين معنى بيشتر از جهت تعدّر در اجرائى تعهدات قراردادى موردنظر قرار گرفته است، از آن جمله مى‌توان به ماده ۲۲۷ قانون مدنى اشاره کرد که مى‌گويد: «متخلف از انجام تعهد وقتى محکوم به تاديه

خسارت مى‌شود که نتواند ثابت نمايد که عدم انجام تعهد بواسطه علت خارجى بوده است که نمى‌توان به او مربوط نمود». با اين که حکم اين ماده روشن است، ولى ماده ۲۲۹ مجدداً همين حکم را به اين شکل تکرار کرده است: «اگر متعهد بواسطه حادثه‌اى که دفع آن خارج از خيطة اقتدار اوست نتواند از عهده تعهد خود برآيد محکوم به تاديه خسارت نخواهد بود».

آنچه اين مواد در مقام بيان آنند اصطلاحاً قوه قهریه يا فورس ماژور (force majeure) ناميده مى‌شود. در شيوه قرارداد نويسى ايران به تقليد از قراردادهائى خارجى کاربرد شرط فورس ماژور به طور گسترده‌اى رايج است، و به ويژه در پيمان‌ها همواره ماده‌اى در اين مورد گنجاننده مى‌شود که با تفصيل نسبى و ذکر موارد و

عوامل قوه قهریه همراه است. مفهوم فورس ماژور اين است که اگر علت و عوامل خارجى از اراده و کنترل طرفين قرارداد رخ دهد، چنان که اجرائى قرارداد را متعدّر سازد و رفع آن موانع با کوشش معقول عملى نباشد، طرف متعهد به اجرائى چنان تعهدى تا زمان بقاء عوامل قوه قهریه از تعهد خود آزاد خواهد بود.

موانع حاصل بر اثر عوامل طبيعى نظير سيل، زلزله و امثال آن از يك سو و اقدامات بازدارنده حکومت نظير وضع قوانينى که اجرائى تعهدات را غيرمقدور سازد، از سوى ديگر و همچنين وقايعى مانند جنگ، اعتصاب، آشوب و امثال آن از جمله مواردى هستند که معمولاً به عنوان حالات فورس ماژور در متن قراردادها برشمرده مى‌شود.

ضمن مقررات قانون مدنی درباره شروط نیز همین ایده در اتمسفر دیگری بیان، و تصریح شده است که اگر شرطی ضمن عقدی گنجانیده شود «که انجام آن غیر مقدور باشد»، چنان شرطی باطل است بی آن که خللی به صحت عقد وارد آورد (ماده ۲۳۲).

همان گونه که گفته شد تمامی این احکام حالاتی را بیان می‌دارند که اجرای تعهدات قراردادی بین اشخاص را متعذر می‌سازد، و منظور از وضع آن‌ها رها ساختن متعهد از حالت تعذر و دشواری است.

اما آن چه کمتر مورد بحث و موشکافی قرار گرفته، تعذر در اجرای تکالیف قانونی به ویژه در محدوده حقوق عمومی است. روابطی که موضوع حقوق عمومی اند لاقلاً یک سوی آن‌ها به دولت - به عنوان حاکم - باز می‌گردد، یعنی دست‌کم یک طرف رابطه همواره دولت (در مقام اعمال حاکمیت) است. حقوق مالیاتی یکی از شعب حقوق عمومی است و روابطی که بر مبنای قوانین مالیاتی برقرار می‌شود بین دولت و مؤدیان است.

به هر تقدیر و با وجود این که تاکنون کمتر به این جنبه تعذر پرداخته شده و احکام عام و کلی و صریحی همانند آن چه در مورد تعهدات قراردادی دیدیم در این رابطه وضع نشده، ولی چنین کیفیتی واقعاً قابل وقوع است و به حکم منطق ساده و طبیعی عاملان یا سوژه‌های حقوقی باید از تکلیفی که با مشکل تعذر روبرو شده آزاد شناخته شوند. این کاریست که شورای عالی مالیاتی انجام داده و موضوع اصلی بحث ما را تشکیل می‌دهد.

شورای عالی مالیاتی و مساله تعذر

رای مورخ ۷۲/۱۱/۹ شورای عالی

مالیاتی را که به همین مقوله یعنی تعذر در اجرای قانون ارتباط دارد مورد بحث قرار می‌دهیم:

قضیه‌ای که شورای عالی مالیاتی درباره آن اظهار نظر نموده مربوط به موردی است که اشخاص حقوقی ملکی را از شخصی که خود مستاجر است اجاره کرده باشند و به اصطلاح اجاره انجام شده دست دوم باشد.

تبصره ۹ الحاقی ماده ۵۲ قانون مالیات‌های مستقیم مؤسسات دولتی، نهادهای شهرداری‌ها و همه اشخاص حقوقی را مکلف کرده است که در صورت مستاجر بودن و پرداخت اجاره بها، مالیاتی را که به موجد بابت تحصیل درآمد اجاره تعلق می‌گیرد از مال الاجاره پرداختی کسر کرده و ظرف ۱۰ روز به اداره دارائی محل بپردازند و رسید آن را به موجد تسلیم کنند.

از طرفی به حکم همان ماده ۵۲ اگر موجد ملکی را که به اجاره واگذار می‌کند خود از دیگری اجاره کرده باشد، در آن صورت درآمد مشمول مالیات وی عبارت خواهد بود از تفاوت بین اجاره دریافتی و پرداختی وی بابت همان ملک معین.

مشکل کار برای شخص حقوقی که چنین ملکی را از مستاجر دست اول اجاره کرده این است که معمولاً به اطلاعات دقیق پیرامون رابطه مستاجر دست اول و مالک اصلی ملک و میزان اجاره پرداختی وی به مالک دسترسی ندارد، و گاهی مساله از این هم پیچیده‌تر است، بدین معنی که ممکن است اجاره دهنده مجموعه‌ای از واحدهای مسکونی یا تجاری را یکجا از مالک اصلی اجاره کرده و اکنون هریک از آن‌ها را تحت شرایط مختلف به مستاجرین دست دوم اجاره می‌دهد. طبیعی است که در چنین حالتی تفکیک میزان اجاره پرداختی مستاجر دست اول بابت هریک از این واحدها امکان

ندارد. باتوجه به این واقعیت‌ها شخص حقوقی یعنی مستاجر دست دوم نمی‌تواند درآمد مشمول مالیات مستاجر دست اول را به درستی تعیین کند و بنابراین محاسبه مالیات صحیح مؤدی نیز برای وی مقدور نخواهد بود. پس اجرای تکلیف قانونی وی با مشکل و تعذر روبرو می‌شود.

رای اکثریت و اقلیت

رای هیات عمومی شورای عالی مالیاتی در مورد این قضیه به اتفاق آراء صادر نشده و اکثریت و اقلیت هریک نظر جداگانه‌ای ابراز داشته‌اند.

اکثریت پس از ذکر مشکلاتی که فوقاً اشاره شد چنین نتیجه گرفته است که: «مستاجرینی که ملک مورد استفاده آن‌ها به صورت دست دوم از غیرمالک اجاره گردیده است، مکلف به اجرای حکم تبصره ۹ الحاقی مورد بحث نخواهند بود».

مفهوم این حکم آن است که به سبب تعذر در اجرای قانون، این تکلیف معین یعنی کسر مالیات از اجاره پرداختی و تحویل آن به دارائی محل از عهده مستاجر ساقط است. اکثریت با صدور این حکم در واقع یک قاعده حقوقی را بیان داشته که شاید بتوان آن را چنین خلاصه کرد: «تعذر رافع تکلیف است». ولی بحث در این باب که قاعده مذکور تا چه حد استقرار و مقبولیت عام پیدا کند و دامنه کاربرد آن به چه حد وسعت یابد منوط به عملکرد آتی مراجع فیصله دعاوی مالیاتی و از همه مهم‌تر شورای عالی مالیاتی است.

اکثریت برای این نتیجه‌گیری به دو استدلال دیگر نیز متوسل شده است. نخست امکان بروز مشکلات اجرائی و از جمله مسائل مربوط به استرداد اضافه مالیات پرداختی است. این مشکلات ضمن نامه دفتر فنی مالیاتی به عنوان شوری مطرح شده، و

اکثریت نیز آن را پذیرفته است. بدیهی است ذکر این مطلب در رای اکثریت نه به عنوان یک دلیل قانونی و حقوقی، بلکه به طور ضمنی و فرعی بوده و در واقع اشاره به این مصلحت اداری است که نظر اکثریت مالاً از بروز مشغله اضافی برای سازمان مالیاتی نیز جلوگیری خواهد کرد.

دومین استدلال عبارتی است به این مضمون: «صرف نظر از مشکلات اجرائی که دفتر فنی مالیاتی به آن اشاره نموده، حسب استنباط از احکام قانون نیز مستاجرینی که ملک مورد استفاده آن‌ها به صورت دست دوم از غیر مالک اجاره گردیده است مکلف به اجرای حکم تبصره ۹ الحاقی مورد بحث نخواهند بود».

این بخش از استدلال اکثریت نیاز به توضیح دارد، زیرا همان گونه که اقلیت نظر داده تبصره ۹ ماده ۵۲ جنبه اطلاق و عموم

دارد و فاقد شروط و استثنائاتی است که بتوان رفع تکلیف از مستاجران دست دوم نسبت به کسر مالیات و پرداخت به دارائی را از آن استنباط نمود.

با کنار نهادن این دو استدلال در واقع آنچه می‌ماند بخش اول استدلال اکثریت است بدین شرح: «از آنجا که اصولاً محاسبه هر نوع مالیات مستلزم معلوم و مشخص بودن درآمد یا ماخذ مشمول مالیات می‌باشد، از طرفی مستاجرین بعدی صلاحیت تحقیق و ورود در رابطه بین مالکین و مستاجرین اولیه را ندارند و با این ترتیب مبنای احتساب مالیات بر درآمد اجاری در این گونه موارد برای مستاجرین یاد شده روشن نیست، علی‌هذا...» و این در واقع بیان همان قاعده‌ایست که بدان اشاره کردیم.

اما اقلیت با استناد به عموم و اطلاق

تبصره ۹ ماده ۵۲ که ذکر آن رفت نتیجه گرفته است که تکلیف کسر مالیات از مال‌الاجاره پرداختی و تسلیم آن به دارائی جنبه عام دارد و فاقد استثناء و شرط است و به این سبب «کلیه اشخاص مذکور در تبصره مکلف به رعایت مفاد تبصره فوق‌الذکر در خصوص اجاره دست دوم نیز خواهند بود». ولی روشن نشده است که مستاجران دست دوم باید مالیات را براساس کل اجاره‌ای که می‌دهند محاسبه کنند، یا آن که باید مفاد آن قسمت از ماده ۵۲ را هم که راجع به محاسبه مابه‌التفاوت اجاره دریافتی و پرداختی مستاجر دست اول است در نظر گیرند؟ که اگر این شق اخیر مورد نظر باشد مشکل محاسبه به سبب فقد اطلاع به قوت خود باقی خواهد بود. □

ایالات متحده آمریکا ۶۰۰۰۰ وکیل مالیاتی

کانون وکلای آمریکا ۳۴۰۰۰۰ عضو دارد که از این تعداد بیش از ۳۰۰۰۰ نفر یعنی ۹ درصد کل آن در رشته مالیاتی تخصص دارند و در این رشته فعالیت می‌کنند. با در نظر گرفتن این که در آمریکا فقط نیمی از وکلای در کانون مذکور عضویت دارند می‌توان گفت تعداد وکلای مالیاتی به همین قیاس به ۶۰۰۰۰ نفر می‌رسد. و این تازه غیر از کارهای مشاوره مالیاتی است که موسسات حسابرسی، اتحادیه‌های صنفی و بسیاری سازمان‌های مشابه دیگر انجام می‌دهند.

ریشه این رونق کار مشاوران مالیاتی را باید در نقش فوق‌العاده مالیات در حیات اقتصادی جامعه آمریکا از یک سو، و

پیچیدگی و تنوع مقررات از سوی دیگر جستجو کرد. در این کشور بیش از صد نوع فرم‌های مالیاتی وجود دارد که پرکردن آن‌ها باید با دقت و مطالعه لازم به عمل آید و هر مؤدی آمریکائی باید یک یا چندتای آن‌ها را ظرف سال پر کند. اغلب تصمیمات و اقدامات مالی و اقتصادی افراد و شرکت‌ها باید با توجه به جنبه‌های مالیاتی قضایا صورت پذیرد. حتی خرید خانه و کمک به موسسات خیریه هم با مطالعه قبلی از لحاظ آثار مالیاتی این گونه اقدامات انجام می‌شود. به طور متوسط بیش از ۴۰ درصد مودیان آمریکائی از مشاوره مالیاتی (البته با پرداخت حق مشاوره) استفاده می‌کنند، و این نسبت در مورد مالیات‌های مستمر و پیچیده‌تر به ۶۰ درصد می‌رسد. در یک گزارش مالیاتی که در سال ۱۹۸۴ برای رئیس جمهور آن کشور تهیه شده بود گفته می‌شد که تعداد زیادی از

آمریکائیان بخشی از وقت خود را باید جهت نگاهداری حساب و کتاب‌های لازم برای رسیدگی مالیاتی صرف کنند.

سیستم اطلاع رسانی مالیاتی آمریکا در سال‌های اخیر توسعه زیادی یافته است. اغلب اشخاص ثالث که پرداخت‌کننده درآمدهای مشمول مالیات و یا به نحوی در ارتباط با آن می‌باشند، موظف به اعلام اطلاعات مربوط هستند. تعداد این اطلاعات اخیراً از یک میلیارد فقره در سال تجاوز کرد. علاوه بر این تعداد زیادتری از مودیان مالیاتی که قادر به پرداخت حق‌المشاوره و حق‌الوکاله نیستند به پرسش مسائل مالیاتی خود از مراجع دولتی اکتفا می‌کنند. حجم این گونه مراجعات نیز بسیار وسیع است. به عنوان نمونه سرویس مودیان مالیاتی آمریکا در سال به بیش از ۴۰ میلیون پرسش تلفنی مالیاتی پاسخ می‌دهد. □

مالیات به زبان ساده

مالیات بر فروش حق واگذاری محل

محمدتقی نژادعمران

تعریف

حق واگذاری محل که در عرف بازار به آن سرقفلی هم اطلاق می‌گردد شامل حق کسب و پیشه و یا حق تصرف محل و یا حقوق ناشی از موقعیت تجاری محل می‌باشد.

اشخاص مشمول مالیات

هر شخص حقیقی یا حقوقی بابت فروش سرقفلی محل کسب خود، یا انتقال حقوق مربوط به حق تصرف محل، و یا حقوق ناشی از موقعیت تجاری مشمول مالیات خواهد شد. ممکن است فروشنده حق مزبور مالک عین ملک بوده و یا بعنوان مستاجر صرفاً مالک حق واگذاری محل باشد که در هر دو صورت نرخ و نحوه محاسبه مالیات یکسان خواهد بود.

ماخذ محاسبه مالیات

مالیات بر فروش حق واگذاری محل از ماخذ ارزش معاملاتی

حق واگذاری محل در زمان فروش محاسبه می‌گردد. ارزش معاملاتی حق واگذاری محل که براساس نوع کاربری و موقعیت تجاری و محل وقوع ملک و همچنین سایر عوامل موثر در میزان ارزش سرقفلی تعیین می‌شود به موجب آئین‌نامه‌ای خواهد بود که در سه ماه اول هر سال توسط وزارت امور اقتصادی و دارائی اعلام می‌گردد. مادام که ارزش معاملاتی حق واگذاری جدید تعیین و اعلام نشده ارزش معاملاتی قبلی منطاط اعتبار است. همچنین در قانون پیش‌بینی شده است مادام که آئین‌نامه تعیین ارزش معاملاتی حق واگذاری محل از طرف وزارت امور اقتصادی و دارائی تعیین و اعلام نشده ماخذ محاسبه مالیات وجوه دریافتی مالک یا صاحب حق خواهد بود.

تذکر: چون از تاریخ اجرای اصلاحیه قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۷۱/۲/۷ تاکنون آئین‌نامه موصوف تعیین و اعلام نشده مالیات حق واگذاری محل به ماخذ وجوه دریافتی محاسبه می‌شود.

نرخ مالیات

نرخ مالیات بر فروش حق واگذاری به شرح زیر است:

تا ۲۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال ارزش حق واگذاری محل	۴٪
تا ۶۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال ارزش حق واگذاری محل:	۸٪
نسبت به مازاد ۲۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال	۱۲٪
نسبت به مازاد ۶۰,۰۰۰,۰۰۰	

نحوه محاسبه مالیات

برای روشن شدن نحوه محاسبه مالیات در حالات مختلف به ذکر مثال زیر مبادرت می‌شود:

فرض می‌کنیم آقای اسلامی با کسب اجازه از شهرداری محل، ملک مسکونی خود را به تجاری تبدیل و در آن چند واحد تجاری ایجاد می‌نماید و یک واحد تجاری را با دریافت مبلغ ۷۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال سرقفی، ماهانه به مبلغ ۲۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال به آقای خیرخواه به اجاره واگذار می‌کند.

آقای اسلامی بابت این معامله مشمول دو نوع مالیات به شرح زیر می‌باشد:

الف - مالیات بر درآمد اجاره ملک

ب - مالیات حق واگذاری محل یا سرقفی

در خصوص مالیات بر درآمد اجاره ملک چون در شماره قبلی مجله به طور مفصل شرح داده شده لذا از ذکر مجدد آن خودداری می‌شود ولی محاسبه مالیات حق واگذاری محل به شرح زیر است:

$$۲۰,۰۰۰,۰۰۰ \times ۴\% = ۸۰۰,۰۰۰$$

$$۴۰,۰۰۰,۰۰۰ \times ۸\% = ۳,۲۰۰,۰۰۰$$

$$۱۵,۰۰۰,۰۰۰ \times ۱۲\% = ۱,۸۰۰,۰۰۰$$

جمع ۵,۸۰۰,۰۰۰ ریال

مالیات حق واگذاری محل در این مثال مبلغ ۵,۸۰۰,۰۰۰ ریال می‌باشد. در صورتی که برای حق واگذاری محل ارزش معاملاتی تعیین شده و این ارزش برابر ۷۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال باشد مالیات متعلق صرفنظر از وجوه دریافتی باید بر ماخذ ۷۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال با اعمال نرخ‌های مذکور محاسبه گردد که مبلغ آن بالغ بر ۵,۲۰۰,۰۰۰ ریال خواهد شد.

چنانچه آقای خیرخواه پس از گذشت دو سال بخواهد با جلب رضایت مالک حق واگذاری محل را که ارزش معاملاتی آن ۹۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال تعیین گردیده به مبلغ ۸۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال به شخص ثالث انتقال دهد مالیات متعلق باید از ماخذ ۹۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال محاسبه شود که میزان آن ۷,۶۰۰,۰۰۰ ریال خواهد شد.

نکات مهم در محاسبه مالیات

۱- شرکت‌هایی که تمام سرمایه آنها به‌طور مستقیم یا با واسطه

به دولت تعلق دارد در موقع فروش حق واگذاری محل مشمول مالیات نخواهند بود و درآمد این شرکتها از جمله درآمد ناشی از حق واگذاری محل از طریق رسیدگی به دفاتر تشخیص و مالیات متعلق به جمع درآمد آنها مطالبه و وصول خواهد شد (راجع به انواع شرکت‌های دولتی در مقاله قبلی توضیح داده شده لذا از ذکر مجدد خودداری می‌شود).

۲- به درآمد حاصل از فروش حق واگذاری که مالیات آن به شرح فوق محاسبه و وصول شده است مالیات دیگری تعلق نمی‌گیرد و اشخاص حقوقی هم بابت حق واگذاری محل مشمول مالیات دیگری نخواهند شد. به عبارت دیگر معاملات مربوط به حق واگذاری محل باید در دفاتر قانونی آنها منعکس گردد ولی در موقع پرداخت مالیات بر درآمد شخص حقوقی درآمد حاصل از فروش حق واگذاری محل از سایر درآمدها منفک شده و مشمول مالیات بر درآمد اشخاص حقوقی نمی‌شود.

۳- هرگاه انتقال گیرنده حق واگذاری محل دولت یا شهرداریها و یا موسسات وابسته به آنها باشند و یا حق مذکور به وسیله اجرای ثبت یا سایر ادارات دولتی به قائم مقامی مالک انتقال داده شود و حق واگذاری محل مذکور در سند انتقال کمتر از ارزش معاملاتی حق واگذاری باشد در این صورت مبلغ مذکور در سند مبنای محاسبه مالیات قرار خواهد گرفت.

۴- هرگاه املاکی که دارای ارزش حق واگذاری محل می‌باشد برای ایجاد یا توسعه مناطق نظامی یا مرافق عامه از قبیل توسعه یا احداث جاده، راه آهن، خیابان، معابر، لوله‌کشی آب و نفت و گاز، حفر نهر و نظایر آنها توسط وزارتخانه‌ها و یا موسسات و شرکت‌های دولتی و شهرداریها تملک شود و وجوهی بابت حق واگذاری محل به مالک یا صاحب حق (مستاجر) پرداخت شود این وجوه از مالیات معاف می‌باشد. البته لازم به ذکر است که اگر مالک یا صاحب حق از انتقال حق واگذاری محل امتناع ورزند و وزارتخانه‌ها یا موسسات و شرکت‌های دولتی و شهرداریها به موجب قانون و با اعمال قوه قهریه آنرا تملک و وجه مربوط را به صاحب حق پرداخت و یا بحساب وی تودیع کنند، مورد مشمول معافیت می‌باشد. ولی اگر فروشندگان حق واگذاری محل الزام قانونی به انتقال حق واگذاری محل به سازمانهای موصوف نداشته باشند در این صورت - شمول مالیات متعلق خواهند بود مثلاً بانکها و موسسات بیمه که حق واگذاری محل را خریداری می‌نمایند این انتقال مشمول مالیات می‌باشد.

نحوه محاسبه مالیات انتقال حق واگذاری محل توام

با انتقال مالکیت عین ملک

هرگاه مالک عین ملک که مالک حق واگذاری هم می‌باشد بخواهد مالکیت عین ملک را توام با حق واگذاری محل واگذار نماید در این

صورت نسبت به جمع ارزش معاملاتی عین ملک و حق واگذاری محل مشمول مالیات به نرخ فوق الذکر خواهد شد و مادام که آئین نامه مربوط به حق واگذاری محل تعیین و اعلام نشده باشد، باید ارزش معاملاتی عین ملک با وجوه دریافتی حق واگذاری محل جمع و یکجا مشمول مالیات به نرخ فوق الذکر گردد. برای روشن شدن بیشتر موضوع به مثالهای زیر توجه شود:

فرض شود آقای اسلامی مالکیت عین توام با حق واگذاری محل یک واحد تجاری دیگر خود را در مقابل دریافت مبلغ ۱۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال واگذار نموده باشد. محاسبه مالیات در دو حالت به شرح زیر است:

حالت اول: در صورتی که ارزش معاملاتی عین ملک ۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال بوده و آئین نامه اجرائی تعیین ارزش معاملاتی حق واگذاری محل اعلام نگردیده باشد در این صورت اگر ارزش حق واگذاری محل برابر ۷۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال (معادل ارزش معاملاتی حق واگذاری محل انتقال داده شده به آقای خیرخواه) تعیین گردد مجموع ارزش معاملاتی عین ملک و حق واگذاری محل مبلغ (۷۵,۰۰۰,۰۰۰ + ۵,۰۰۰,۰۰۰) ریال خواهد شد که باید مالیات بر ماخذ آن محاسبه شود. مالیات متعلق به آن مبلغ ۶,۴۰۰,۰۰۰ ریال می باشد.

حالت دوم: در صورتی که ارزش معاملاتی عین ملک ۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال بوده و بر اساس آئین نامه اجرائی اعلام شده توسط وزارت امور اقتصادی و دارائی ارزش معاملاتی حق واگذاری محل ملک مزبور هم ۶۵,۰۰۰,۰۰۰ باشد مالیات باید بر ماخذ مجموع مبالغ مذکور (۶۵,۰۰۰,۰۰۰ + ۵,۰۰۰,۰۰۰) صرف نظر از مبلغ مذکور در سند فروش محاسبه گردد که در این حالت مالیات متعلق مبلغ ۵۲۰,۰۰۰ ریال خواهد شد.

مالیات بر مجموع حق واگذاری محل

در مواردی که شخصی اعم از حقیقی یا حقوقی ظرف یک سال شمسی چندین فقره معامله مربوط به نقل و انتقال املاک و یا انتقال حق واگذاری محل انجام داده ولی نسبت به جمع ارزش حق واگذاری محل و یا حق واگذاری محل توام با مالکیت عین ملک و یا انتقال قطعی املاک، مالیات متعلق را به نرخهای مذکور پرداخت ننموده باشد مکلف است بر اساس جمع معاملات فوق مالیات متعلق را محاسبه و پس از کسر مالیاتهای که هنگام تحصیل هر یک از موارد مذکور پرداخته است مابه التفاوت را تا آخر اردیبهشت ماه سال بعد با تسلیم اظهارنامه مالیاتی به دارائی محل سکونت، یا محل اقامت شخص حقوقی حسب مورد تسلیم و مالیات متعلق را ظرف همین مدت پرداخت نماید. به مثال زیر توجه شود:

فرض شود آقای اسلامی یک پلاک از ملک غیر تجاری خود را در سال ۱۳۷۲ که ارزش معاملاتی آن معادل ۱۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال بوده انتقال قطعی داده است و همچنین در سال مزبور دو واحد

تجاری خود را به شرح مثالهای فوق اولی را با دریافت مبلغ ۷۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال حق واگذاری محل به اجاره واگذار نموده و دومی را با انتقال مالکیت عین ملک به قیمت ۱۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال به فروش رسانده باشد. (با فرض این که ارزش معاملاتی عین ملک واحد دوم ۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال و ارزش حق واگذاری محل آن ۷۵,۰۰۰,۰۰۰ ریال باشد محاسبه مالیات بر مجموع معاملات به شرح زیر است:

$$۱۰۰,۰۰۰,۰۰۰ + ۷۵,۰۰۰,۰۰۰ + ۸۰,۰۰۰,۰۰۰ = ۱۶۵,۰۰۰,۰۰۰$$

مجموع ارزشهای معاملاتی عین ملک و حق واگذاری محل

$$۲۰,۰۰۰,۰۰۰ \times 4\% = ۸۰۰,۰۰۰$$

$$۱۶۵,۰۰۰,۰۰۰ \times 8\% = ۱۳۲,۰۰۰,۰۰۰$$

$$۱۰۵,۰۰۰,۰۰۰ \times 12\% = ۱۲,۶۰۰,۰۰۰$$

$$۱۶,۶۰۰,۰۰۰$$

مالیات جمع معاملات انجام شده در سال ۱۳۷۲.

مالیاتهای پرداخت شده قبلی در زمان انتقال به شرح زیر بوده است:

مالیات پرداخت شده بابت حق واگذاری محل واحد تجاری اول

۵,۸۰۰,۰۰۰ ریال

مالیات پرداخت شده بابت انتقال حق واگذاری توام با مالکیت

عین واحد تجاری دوم ۶,۴۰۰,۰۰۰ ریال

مالیات انتقال ملک غیر تجاری ۴۰۰,۰۰۰ ریال

جمع مالیاتهای پرداخت شده در زمان انجام معاملات ۱۲,۶۰۰,۰۰۰

آقای اسلامی مکلف بوده است مابه التفاوت مالیات متعلق بر

جمع ارزش معاملات با مالیاتهای پرداخت شده در سال ۱۳۷۲ یعنی

مبلغ ۴,۰۰۰,۰۰۰ ریال را حداکثر تا آخر اردیبهشت ماه سال ۱۳۷۳

با تسلیم اظهارنامه مالیاتی به حوزه مالیاتی محل سکونت خود

پرداخت کند.

نحوه محاسبه مالیات حق مالکانه

هرگاه انتقال حق واگذاری محل از طرف مستاجر به دیگری

مستلزم جلب رضایت مالک باشد و از این بابت وجهی به مالک

پرداخت شود، وجهی که مالک به عنوان حق مالکانه دریافت

می دارد مشمول مالیات به نرخهای فوق خواهد بود. البته تذکر این

موضوع ضروری است که برای محاسبه مالیات حق واگذاری محل

که از ماخذ ارزش معاملاتی در صورت وجود آئین نامه و یا

بر اساس وجوه دریافتی بابت حق واگذاری محل در صورت عدم

وجود آئین نامه مربوط، محاسبه می شود مبلغ پرداخت شده بابت

حق مالکانه قابل کسر نخواهد بود.

مهلت پرداخت مالیات حق واگذاری محل

الف - در مواردی که معامله در دفاتر اسناد رسمی انجام

می شود قبل از انجام معامله مالیات متعلق در اجرای مقررات ماده

۱۸۷ قانون مالیاتهای مستقیم وصول و سپس گواهی انجام معامله صادر می‌شود.

ب- در مواردی که معامله در دفاتر اسناد رسمی انجام نمی‌شود انتقال دهنده حق واگذاری محل مکلف است ظرف ۳۰ روز از تاریخ انجام معامله مالیات متعلق را با تسلیم اظهارنامه مالیاتی به حوزه مالیاتی محل وقوع ملک پرداخت کند.

عوارض شهرداریها

چون در طول برنامه دوم عوارض شهرداری به ماخذ درآمد مشمول مالیات قطعی شده وصول می‌گردیده است لذا نسبت به معاملات حق واگذاری محل از اول سال ۱۳۷۱ که مالیات از ماخذ سرقفی دریافتی وصول می‌شده عوارض شهرداری تعلق نمی‌گرفت.

استرداد مالیات معاملات انجام نشده

در مواردی که معامله حق واگذاری محل از طریق دفاتر اسناد رسمی انجام می‌شود اگر پس از پرداخت مالیات به گواهی دفاتر اسناد رسمی مربوط معامله انجام نشده باشد مالیات پرداخت شده قابل استرداد خواهد بود و حوزه مالیاتی مکلف است با رعایت تشریفات مقرر در ماه ۷۲ قانون مالیاتهای مستقیم نسبت به استرداد مالیات معامله انجام نشده اقدام نماید. □

پاسخ به خوانندگان

جواب سئوالات مالیاتی خوانندگان بنا به خواش مجله مالیات از سوی دفتر فنی مالیاتی داده شده است. از آقای محمدعلی خوش اخلاق و همکاران ایشان صمیمانه تشکر می‌نماید.

آقای علی حسین دماوندی کمالی از مینودشت

از مراحم شما نسبت به مدیر و کارکنان مجله مالیات صمیمانه سپاسگزاری می‌نماید و متقابلاً توفیق و سلامت شما را از خداوند آرزو دارد. سعی ما براین است که با ارائه کار بهتر و ارتقاء کیفیت مجله پاسخگوی محبت شما و سایر خوانندگان عزیز باشیم.

آقای رسول امامقلی زاده از ارومیه

از اظهار لطف شما تشکر می‌نماید. پاسخ سئوال سرکار به شرح زیر است:

- ۱- کارکنان نهادهای انقلاب اسلامی از لحاظ استفاده از معافیت سالانه مشمول متن ماده ۸۴ اصلاحی قانون مالیاتهای مستقیم بوده و تا میزان یک میلیون و هشتصد هزار ریال درآمد سالانه مشمول مالیات حقوق هریک از آنان از پرداخت مالیات معاف خواهد بود.
- ۲- معلمان و مدرسینی که مستخدم وزارت آموزش و پرورش بوده و حقوق خود را از وزارت مذکور دریافت می‌دارند چنانچه مأمور در مدارس غیرانتفاعی هم بشوند درآمد حقوق آنان مانند درآمد حقوق سایر کارکنان دولت مشمول مالیات می‌باشد، لکن اشخاص مذکور که بدون حکم مأموریت در مدارس غیرانتفاعی به کار مشغولند چون از این لحاظ در خدمت آموزش و پرورش نبوده و رابطه استخدامی مستقل با مدارس غیرانتفاعی دارند، مانند سایر کارکنان مدارس غیرانتفاعی مشمول مالیات خواهند بود.

آقای احمد رضا خزائی زوزنی از تایباد

با سپاس فراوان از حسن نظر و محبت شما، ما نیز برای شما آرزوی موفقیت داریم.

آقای محمدعلی صابری افتخار از رشت

چون معافیت مالیاتی موضوع ماده ۱۳۲ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۱۳۶۶/۱۲/۳ و اصلاحیه آن مصوب ۱۳۷۱/۲/۷ مجلس شورای اسلامی تبعیت از نحوه رسیدگی و تشخیص درآمد مشمول مالیات مؤدی حتی از طریق علی‌الرأس نمی‌نماید، بنابراین مؤدیان واجد شرایط ولو اینکه درآمدشان از طریق علی‌الرأس تشخیص گردد میتوانند از معافیت مالیاتی مزبور حسب مقررات مربوط برخوردار گردند.

آقای مرتضی کماندار از تهران

با تشکر بسیار از لطف شما. دقت نظری که نشان داده‌اید درخور تمجید است. همان طور که توجه فرموده‌اید مجله مالیات روش نگارش ویژه خود را دارد. اصرار رایج روی کاربرد یا عدم کاربرد برخی واژه‌ها و ترکیبات پایه چندان محکمی ندارد. در کشورهای دیگر نیز از این قبیل بحث‌ها فراوان است و جزئی از تقابل بین مکتب دستوری سنتی (old grammarian school) و زبان‌شناسی نوین (modern linguistics) به شمار می‌رود. □

اقتصاددانان و مالیات

ترجمه و تنظیم: م. ت. همدانی

در دو شماره پیشین مجله مطالبی را از آدام اسمیت و دیوید هیوم تقدیم خوانندگان کردیم. در این شماره بخش‌هایی از یک مقاله مفصل نوشته جرمی بنتام فیلسوف معروف نیمه دوم قرن ۱۸ و اوایل قرن ۱۹ انگلستان را می‌آوریم که از مجموعه *Jeremy Bentham's Economic Writings* گردآوری W. Stark از انتشارات *Royal Economic Society, London, 1952* برای مجله مالیات ترجمه شده است.

بنتام (۱۷۴۸-۱۸۳۲) از بنیانگذاران مکتب اصالت نفع (Utilitarianism) در فلسفه و علم اقتصاد است. بر حسب این نظریه هدف غائی جامعه تأمین حداکثر خیر و سود ممکن برای بیشترین شمار افراد است. عقاید او در شکل‌گیری نظرات ریکاردو و بسیاری دیگر از علمای مکتب کلاسیک تأثیر به‌سزائی داشت. بنتام در مسائل اقتصادی، هم به مبانی و مباحث کلی و هم به جزئیات و دقایق امور می‌پرداخت. مقاله‌ای که نقل می‌کنیم نیز از همین گونه است. هدف بنتام پیشنهاد برقراری مالیات بر برخی از منابع درآمد است که در زمان وی یا معاف بوده و یا بار مالیاتی اندکی را تحمل می‌کرده است. نویسنده پیشنهاد خود را بر اصل تساوی و عدالت مالیاتی متکی می‌سازد و نخست می‌کوشد نشان دهد که وضع مالیات نسبت به برخی از درآمدها نتیجه معکوس و غیر عادلانه‌ای به بار می‌آورد. این بحث به طور خاص راجع به انواع درآمدهائی است که به شکلی بهره پول در آن دخالت دارد. به نظر بنتام مالیات در این موارد غالباً به طرف ضعیف رابطه منتقل می‌شود. در فصل دوم درآمدهائی را که باید مورد مالیات پیشنهادی وی قرار گیرد معرفی می‌کند که به طور عمده عبارت است از درآمد صاحبان صنایع و مشاغل. فصل بعدی اختصاص دارد به بحث در این باب که برای سبک کردن بار مالیات پیشنهادی باید عوض و جبرانی هم به این مودیان جدید داده شود و آن عبارت است از ایجاد انحصار به نفع صاحبان این نوع درآمد. البته بنتام ضوابط مشخصی برای این کار مطرح کرده به نحوی که اعطاء امتیاز و انحصار سبب تضرر جامعه نشود.

پیشنهاد شیوه‌ای از وضع مالیات که در آن بار مالیاتی با گونه‌ای از جبران سبک و یا حتی سربه‌سر می‌شود

مقدمه

پیشنهاد منابع جدید مالیاتی کاری است که قدردانی در پی ندارد. کسی که بدین کار مبادرت می‌ورزد، هرچند که قصدی جز سبک ساختن بار مالیه عمومی ندارد، با این حال ممکن است او را به عنوان بانی و ابداع کننده مالیات مورد نظر بشناسند. و این بدان می‌ماند که جراح را مسبب و پدیدآورنده جراحی بدانیم که به خاطر علاج آن گام برداشته و شفای آن یگانه مقصود وی است. داوری یاد شده همچنین بدان می‌ماند که سامری نیکوکار را راهزن تلقی کنیم^(۱) در بحث مالیات اگر راهزنی باشد همانا شخصی است که انجام هزینه‌های غیر لازم را توصیه می‌کند، و او - راه دور نرویم - همان کسی است که جنگ‌های غیر ضرور را پدید می‌آورد. زیرا همه خرج تراشی‌های دیگر در مقایسه با اتلاف و جوه به خاطر جنگ، حکم قطره در برابر اقیانوس را دارد. البته منظور من جنگ‌های غیر ضرور است.

اما سامری خوب آن کسی است که داوطلبانه در خدمت علم مالیه گام نهاده و هم

توفیق آن - از چنان دیدگاهی برنخاسته و هدف این گفتار آن نیست که ببینیم منافع چه کسی فدا خواهد شد، بلکه خواهیم دید که در کدام موارد لازم است چنین شود. ضمن آن که نه تنها از اعتراضات زمان حاضر کمترین دشواری ممکن بروز کند، بلکه در بلندمدت نیز حداقل آسیب‌پذیری و سبک‌ترین جراحات در احساس افراد پدید آید و امید التیام آن در کوتاه‌ترین مدت موجود باشد.

۱- در باب مساوات مالیاتی

«مساوات عدالت است». این قاعده که از شهرت به سزائی برخوردار است، مدتهاست

خود را مصروف بررسی بار مالی عمومی کرده است. منتهی آن کس که می‌بیند، یا تصور می‌کند، که فشار مالیات متوجه اوست، بانک برمی‌دارد که: این بود حاصل کار تو! به خاطر این از تو سپاسگزار باشم! وی هرگز فکر نمی‌کند که اگر متحمل بار مالیات به این شکل نمی‌شد، احتمالاً مالیات به گونه دیگر و سنگین‌تر از آن بردوش وی قرار می‌گرفت. آری سامری خوب را چنین پاداش می‌دهند، زیرا روغن و شراب او به هر اندازه شفاف‌بخش باشد بی‌تحمل طعنه و شماتت نمی‌تواند آن را بر زخم بیمار بریزد.

البته از حق نباید گذشت که چنان واکنشی واقعاً شایسته بسیاری از کسانی است که پیشنهادهای آنان میز و زیر را به هنگام نزدیک شدن زمان تأمین اعتبارات پر می‌کند. هدف این نوشته‌ها فقط آن است که پول را در کجا می‌توان جستجو کرد، بی‌آن که سلامت کار موردنظر باشد و یا احساس افرادی که باید بار مالیات را بردوش کشند به اندیشه کسی رسوخ کند.

اما بررسی حاضر - صرف نظر از میزان

۱- اشاره به تمثیلی است از انجیل بدین شرح: «مردی که از اورشلیم به اریحا می‌رفت به دست دزدان افتاد و او را برهنه کرده، مجروح ساخته و نیم مرده و انکارده برقتند. شخصی سامری که مسافر بود نزد وی آمده چون او را بدید دلش بر وی بسوخت. پس پیش آمده بر زخم‌های او روغن و شراب ریخته آن‌ها را بست و او را بر مرکب خود سوار کرده به کاروانسرای رسانیده و خدمت او کرد. (انجیل لوقا - باب دهم (۲۵-۳۰) م.

اجرای عدالت مستلزم آن است که همه مالیات‌های مستمر به هر تقدیر از محل درآمد گرفته شود.

که بین حقوقدانان انگلیسی رواج دارد. هرچند در سالهای اخیر سوء کاربردهای زیادی از این قاعده دیده شده، با این حال در شایستگی و درستی آن نسبت به موارد متعدد اختلاف نظری وجود ندارد. از نظر سازمان مالیاتی نیز اجرای قاعده مساوات در حق مؤدیانی که از توانائی یکسان برخوردارند هدف مقررات مالیاتی به شمار می‌رود.

اجرای عدالت مستلزم آن است که همه مالیات‌های مستمر به هر تقدیر از محل درآمد گرفته شود. با این ویژگی که در مورد یک طبقه از مالیات‌ها موضوع جنبه اجبار و الزام دارد و مالیات بر «دارا شدن درآمد» وضع می‌شود، اما در مورد طبقه دیگر پرداخت مالیات جنبه داوطلبانه دارد و بر «هزینه کردن» درآمد مقرر می‌گردد. مالیات بر هزینه کردن درآمد برای آن که مساوی باشد باید به نحوی تنظیم شود که از کلیه افراد دارای شرایط مختلف بدون تفاوت و تمایز گرفته شود. در واقع نیز چه به موجب قوانین این مملکت و چه در سایر کشورها مالیات بر مصرف به همین گونه ستانده می‌شود.

در بادی نظر می‌توان متوقع بود که همین ترتیب نسبت به «مالیات بر تملک درآمد» - یا چنان که اختصاراً می‌گویند «مالیات بر درآمد» نیز جاری باشد. اگر استثنائاتی قائل شویم و این کار سبب آن شود که غنی‌ترین و نیرومندترین طبقات بیش از همه منتفع شوند، در آن صورت طبیعی است که امکان قبول و تأیید آن اندک خواهد بود. اما در عمل وضع چه گونه است؟ غنی‌ترین و نیرومندترین طبقات همان‌هایی هستند که در

این زمینه به سخت‌ترین وضع با آنان رفتار شده است. واژه سخت‌ترین حق مطلب را ادا نمی‌کند، زیرا هرگونه بار این نوع مالیات که در قاموس مالیه یافت شود منحصرأ بر دوش همین طبقات قرار دارد. درآمد صاحبان املاک، تمامی اعضاء خانواده سلطنت به استثنای شخص شاه، اعضاء مجلس لردان و اعضاء مجلس عوام عموماً مشمول مالیاتی معادل ۴ شیلینگ در هر پوند است. حقوق و حقوق بازنشستگی کارکنان دولت یعنی سهم دیگری از درآمد همان طبقات بزرگ و حاکمه کشور و خدمتگزاران ایشان نیز مشمول مالیاتی حداقل برابر ۵ شیلینگ و شش پنس در هر پوند است.

این است میزان عدالتی که در حق طبقات حاکمه روا می‌گردد. ببینیم با آنان که تحت حکم‌اند چه روا می‌افتد؟ مالیات بر درآمد ربح پول، خواه وام به وثیقه ملکی یا به تضمین شخصی داده شده باشد: هیچ. نسبت به اقساط پرداختی مربوط به وامهای دولتی: هیچ. نسبت به سود حاصل از عملیات بازرگانی یا درآمدهای حرفه‌ای: هیچ یا تقریباً هیچ.

بدین سان این فقط اربابان مملکت هستند که به میل یا به اکراه همه پرداخت‌ها را بر عهده دارند. اما کسان دیگری که امروز در این کشور به سر می‌برند و فردا ممکن است به آن تعلق نداشته باشند، و از حمایت قوانین مملکت به همان اندازه اربابان بهره می‌جویند، سهمی از مخارج کشوری بر عهده نمی‌گیرند. چنین است اختلاف بین سهم این دو بخش عظیم جامعه و این سان است سختی رفتار با گروه حاکم در قیاس با آنان

که مورد حکم‌اند.

اما هنگامی که پای نوع مهم دیگری از مالیات‌ها یعنی مالیات بر مصرف به میان می‌آید کوچکترین تفاوتی بین دو گروه وجود ندارد.

اکنون وضع هریک از طبقات مصون از پرداخت مالیات بر درآمد را که فوقاً اشاره کردیم مورد بحث قرار می‌دهیم تا دیده شود که مالیات پیشنهادی بر کدام یک از ایشان قابل اعمال است.

نخست به دریافت کنندگان اقساط وام پرداختی دولت می‌پردازیم که در واقع بستانکاران جامعه‌اند بحث در باب وضع هرگونه مالیاتی روی این منبع خاص درآمد اساساً منتفی است. زیرا از طرفی پارلمان به کامل‌ترین وجه معافیت این نوع درآمد را تأیید کرده است و از سوی دیگر مردم نیز از این معافیت زیان نمی‌بینند. اگر در زمانی که اعتبارات دولتی هنوز پا نگرفته بود این جماعت وجود نمی‌داشتند که به دولت وام دهند، و اگر هم اینان در ازاء خطر کاهش ما بازاء پول خود چنین تضمین نمی‌شدند، در آن صورت با چنین شرایطی با دولت معامله نمی‌کردند. بدین معنی که یا اصلاً این گونه عمل نمی‌کردند و یا آن که به خاطر قبول ریسک عوضی می‌خواستند که از میزان واقعی مخاطره آنان فزون‌تر می‌بود، زیرا معمولاً در این موارد میزان ریسک با مبالغه برآورد می‌شود. با این استدلال در واقع و نفس الامر این گروه (با انصراف از ما بازاء ریسک) نسبت به درآمد خود مالیات مناسبی می‌پردازند و تاکنون نیز پرداخته‌اند، هرچند به ظاهر چنین نشده است.

وام دهنده را به هیچ روی نمی‌توان به قبول مالیات جدید خرسند ساخت. او قطعاً خواهد خواست که پرداخت مالیات را وام گیرنده تقبل کند. و اگر مالیات بر عهده وام گیرنده قرار گیرد به هیچ وجه بر شخص مناسبی تحمیل نشده است.

علاوه بر این فایده بخشی این گونه مالیات به عنوان یک منبع درآمد بسیار موردتر دید است. وضع مالیات نسبت به وام‌های جاری شاید نتیجه دهد، ولی نسبت به وام‌های آتی حاصلی به بار نخواهد آورد. از افراد ثروتمندی که هم اکنون با اطمینان خاطر به معامله با دولت اشتغال دارند، بسیاری بازار را به کلی ترک خواهند گفت. باقی ماندگان نیز از وام دهی ابراء خواهند کرد، مگر این که علاوه بر جبران مالیات متعلق چیزی هم در ازاء مخاطرات احتمالی - که از مبالغه در مورد آن باز نخواهند ایستاد - بستانند.

پس عدالت مستلزم آن است که درآمد این گروه از تحمیل مالیات مصون ماند. بر حسب طبیعت امور، که عاملی نیرومندتر از عدالت است، همین گونه حمایت نسبت به سایر وام دهندگان نیز باید ملحوظ شود. و انسانیت توأم با عدالت در قالب دیگری همین رفتار را نسبت به وام گیرنده نیز ایجاب می‌کند، وام گیرنده‌ای که نه تنها هیچ درآمدی کسب نمی‌کند بلکه بخشی از درآمد خود را نیز در این ممر باید از دست بدهد.

وام دهنده را به هیچ روی نمی‌توان به قبول مالیات جدید خرسند ساخت. او قطعاً خواهد خواست که پرداخت مالیات را وام گیرنده تقبل کند. و اگر مالیات بر عهده وام گیرنده قرار گیرد به هیچ وجه بر شخص مناسبی تحمیل نشده است. زیرا اگر او وام را به خاطر آن خواسته است تا شکافی را که در زندگی اش به خاطر شوربختی حادث شده پرکند، آن گاه چنان مالیاتی را باید مالیات بر مصیبت دانست که در این صورت نامناسب

بودن آن بی‌گفتگوست.

و اگر گرفتن وام به خاطر تجارت و کسب سود باشد (که این بهترین حالت قضیه است) آن گاه مناسب‌ترین محمل مالیات همان سود حاصل است و نه مخارجی که وی در راه تجارت خود می‌پردازد. برای گرفتن مالیات بر سود نیز باید منتظر کسب درآمد باشیم و اگر در این میان بجای سود زیان حاصل شود آن گاه باز مالیات ما مالیات بر مصیبت خواهد بود.

سخن کوتاه، که در هیچ مورد مالیات مورد بحث آن چیزی که توقع ما بر آن است - یعنی مالیات بر درآمد - نخواهد بود.

۲. وضع مالیات بر پیشه و حرفه

شمار درآمدهای پایدار و مطمئنی که تاکنون سازمان مالیاتی بر آن دست نهاده و قابلیت وضع مالیات جدید را داشته باشد، و نیز درآمد قابل حصول از چنین منابعی اندک و ناچیز است. آنچه بر جای می‌ماند برخی از رشته‌های درآمد غیرثابت و متکی به پیش آمدهاست. یعنی درآمد پیشه و حرفه به اشکال مختلف آن: نظیر حرفه کارخانه‌داران، درآمد سوداگران و عواید صاحبان حرف.

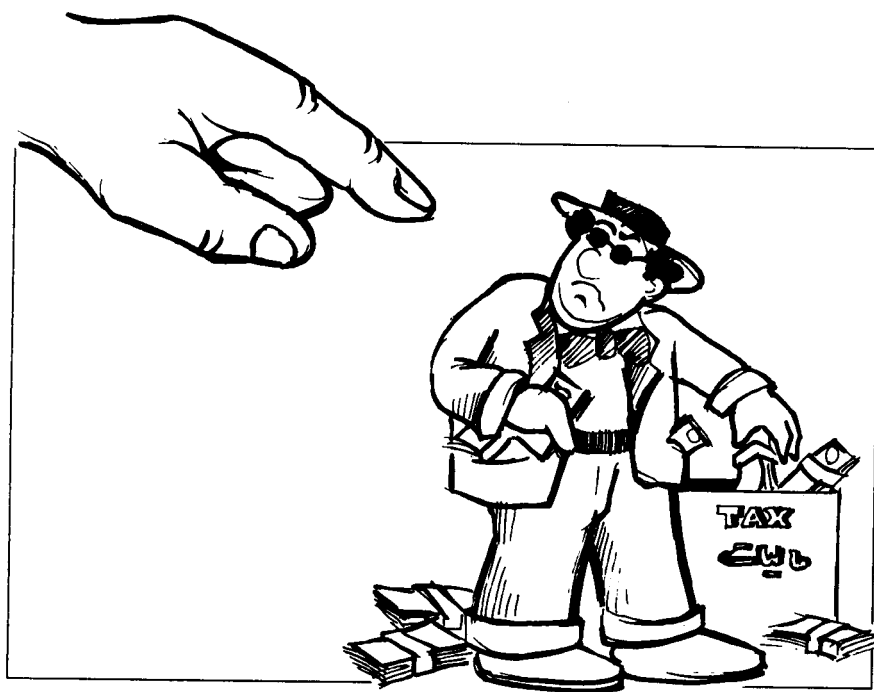
در باب این جماعات نخستین اندیشه متبادر به ذهن آن است که در حالی که صاحبان مملکت و خادمان دولت بار مالی آن چنان سنگینی را بر دوش می‌کشند و سهم خود را به تمامی از مالیات بر مصرف و همه مالیاتهای دیگر پرداخت می‌کنند، در چنین شرایطی اصول عدالت ایجاب می‌کند که اجازه ندهیم طبقات مشروحه فوق فارغ از هرگونه تحمیلی به راه خود روند.

اما با این که جماعت مذکور به اتکاء اصل مساوات نمی‌توانند معافیت کلی خود را از پرداخت مالیات توجیه کنند، با این حال وجه تمایزی که نوع درآمد ایشان را بدان متصف ساختیم (یعنی نامطمئن بودن درآمدها) بالبداهه حکم می‌کند که تخفیفی از جهت میزان پرداخت آنان قائل شویم. برای آن که ببینیم معیار این تخفیف کدام است وضع آنان را با صاحبان املاک قیاس می‌کنیم.

درآمد ملک داران مطمئن و پایدارست و از آن صاحبان حرف و پیشه نامطمئن و متکی بر رخدادها. با این حال درآمد مالکان ارضی نیز به یکباره از آفت دور نیست: محصول بد، مباشران غیر امین، حریق، بلیات طبیعی و امثال آن.

از سوی دیگر صاحبان مشاغل نیز فاقد مزایای خاص خود نیستند. و هنگامی که یک کارگاه یا موسسه تجاری بر پای می‌گردد یا کسی به عضویت یک حرفه معین در می‌آید قطعاً با توجه به اطمینان از کسب سود است، هرچند که طبعاً درجه این اطمینان به آن اندازه نیست. ضمناً از نظر رسوم جامعه این گروه حتی نیمی از تکلفاتی را هم که بر عهده صاحبان املاک است متحمل نمی‌گردند. هیچ کس نمی‌داند درآمد آنان به چه اندازه است و اگر هم بدانند باز او مجاز است مقدار بسیار کمی از آن را مصرف کند. فکر وی متوجه تدابیر مالی است و کسب مال و صرفه جوئی را همزمان انجام می‌دهد.

به این نکته اضافه کنیم وضع طبیعی محصول صنایع را که پیش رونده و زاینده است، نه این که همانند حاصل یک ملک عاطل ایستا و بی‌حرکت باشد. همچنین از حیث

استمرار مالکیت بین صنایع و حرف و مالکیت ارضی تفاوت جدی ملاحظه نمی‌شود. زیرا یک تجارت جاافتاده در غالب موارد به اولاد قابل انتقال است و به عنوان میراث تلقی می‌گردد. حتی اشتغال حرفه‌ای نیز در برخی موارد چنین است.

خلاصه این که برقراری مساوات مطلق در این زمینه همانند بسیاری موارد دیگر طبعاً عملی نیست. حتی بین صاحبان املاک نیز کسی که فقط در طول عمر خود حق تمتع از ملکی را دارد با آن کس که مالک مطلق ملک است مشتبه گردیده و بار مالیاتی یکسانی بر ایشان تحمیل می‌گردد. در چنین وضعی چگونه می‌توان نسبت روشنی از حیث بار مالیاتی بین صاحبان مشاغل و حرف از یک سو و صاحبان حقوق ملکی از سوی دیگر برقرار ساخت؟ اما به هر تقدیر و به عنوان قاعده کلی باید نسبتی را بیان داشت که البته تابع موارد استثناء نیز خواهد بود. من می‌گویم نصف. صاحبان عواید ملکی ۴ شیلینگ برای هر پوند درآمد می‌پردازند که معادل یک پنجم است. پس بگذارید صاحبان مشاغل و حرف نیز یک دهم از درآمد خویش را بپردازند.

منطق چنین درصدی را بالمزّه غیر مقبول نخواهد شمرد و سوابق تاریخی نیز آن را تایید می‌کند. عشریه که یک عایدی کهن کلیسایی است نوعی مالیات بوده که بر درآمد سوداگران و صاحبان حرف اعمال می‌شده است، و اگر تاریخ را باور داشته باشیم زمانی بوده است که در آن عشر درآمد درباریان نیز عواید کلیسا را تشکیل می‌داده است.

علاوه بر تخفیفی که به شرح فوق در مورد نرخ مالیاتی صاحبان مشاغل و حرف نسبت به صاحبان املاک پیشنهاد شد، قواعد ارفاق آمیز زیر را نیز در این خصوص بیان

می‌داریم:

قاعده یکم. هرگاه درآمد کسب و کار به حد کفایت نرسد باید معاف از مالیات شناخته شود.

قاعده دوم. درآمدی که اندکی بیش از حد کفایت است باید مشمول تخفیف مالیاتی قرار گیرد. میزان تخفیف به نسبت افزایش درآمد قابل کسر خواهد بود.

قاعده سوم. تشخیص کافی و ناکافی بستگی به مفهومی دارد که برای این دو اصطلاح قائل شویم. مفهومی که من در نظر دارم چنین است: درآمد کافی آن است که عرفاً برای نگاهداری فرد و عائله او در وضعی که حرفه و کسب و کارش اقتضاء دارد، تکافو کند.

قاعده چهارم. به هریک از این طبقات مالیات دهنده که اعطاء عوض مقدور باشد - بی آن‌که به منافع عامه خلل رساند - چنان عوض و جبرانی اعطا شود.

قاعده پنجم. هر طبقه‌ای که عوض مورد بحث در مورد آن بیش‌تر و کامل‌تر قابل اعمال باشد - به فرض تساوی سایر شرایط - از حیث برقراری مالیات اولی شناخته شود. قاعده ششم. طبقه‌ای که عوض مورد

بحث در مورد آن قابل اعمال نیست تا وقتی که چنین قابلیت را پیدا نکرده از مالیات معاف گردد.

۳. در باب عوض و جبران پیشنهادی

من نخست از خود جبران به طور کلی سخن می‌گویم و سپس به گزینش طبقاتی خواهم پرداخت که باید بار مالیات را متحمل شوند. اما جبران فقط یکی است و جز یک عوض که به اهل مشاغل و حرف قابل اعطاء باشد وجود ندارد و آن برقراری امتیاز انحصاری به نفع آنان است که از محدود ساختن شمار ایشان ناشی می‌شود.

مواردی که چنین امتیازاتی داده شده در تاریخ اقتصاد سیاسی فراوان است، و دفاع مصرانه دارندگان امتیاز از حق خود نیز معروف و به خوبی شناخته است. اما در گذشته وجود این امتیازات بازیانه‌های قابل ملاحظه برای عامه و ایجاد دشواری بسیار برای افراد توأم بود و فایده‌ای راهم برای جامعه به بار نمی‌آورد.

زیان عمده آن برای مردم به عنوان خریداران کالاها و خدمات مورد امتیاز تجلی می‌کرد، و در رابطه با افراد زیان امتیاز

صاحبان عواید ملکی ۴ شیلینگ برای هر پوند درآمد می‌پردازند که معادل یک پنجم است. پس بگذارید صاحبان مشاغل و حرف نیز یک دهم از درآمد خویش را بپردازند.

هنگامی ظاهر می‌شد که آنان نامزد شایسته‌ای برای تاسیس صنایع بودند لکن استعداد و آمادگی‌شان غالباً با سدّ انحصارات مواجه می‌شد. اما در مورد دولت نیز فایده‌ای متصور نبود. زیرا با وجود این امتیازات اساساً مالیاتی دریافت نمی‌داشتند و یا آنچه می‌ستاندند بسیار ناچیز بود.

پادشاهان آن قدر ضعیف، و مشاورانشان چندان فاسد بودند که در بسیاری از موارد امتیاز انحصاری را حتی به شخص واحد اعطاء می‌کردند و آن شخص با تامینی که در برابر هرگونه رقابتی داشت بهای کالا را با توجه به برداشت خود از میزان تقاضا بالا می‌برد و از این طریق مالیات بر مصرف عظیمی به سود خود بر مردم تحمیل می‌کرد.

برقراری انحصار به بدترین شکل ممکن شاید در هیچ کشوری به اندازه انگلستان چنین بی‌در و پیکر مقدور نمی‌بود و این سان بی‌محابا از آن سوء استفاده نمی‌شد. نخست یک ملکه به این کار پرداخت. سپس جانشین ضعیف و نالایق وی نسخه کارهای سلف خود را - آن هم از بدترین جنبه‌هایش - کپی کرد. اگر راه جیمز یا الیزابت ادامه می‌داشت شاید بخش عمده‌ای از درآمد عظیم مالیاتی که در حال حاضر از مصرف گرفته می‌شود به دور ریخته می‌شد، همان گونه که درآمد زیادی ظرف چند سال به شکل انحصاراتی که این دو به محبوبان خود سپردند از میان رفت.

بنابر این شکفت نیست که چرا در این مملکت واژه انحصار تا این حد با انزجار همراه است. و تعجبی ندارد که حتی برخی

امتیازات بی‌آن که اثرات انحصاری با آن همراه باشد همان برچسب را پیدا می‌کند و رنگ نفرت به خود می‌گیرد. ولی در عین حال نیروی عادت به ویژه در رابطه با مسائل دولتی چنان مستحکم و آن قدر بی‌بهره از منطق است که یک نهاد معین اگر قبلاً برقرار شده باشد با سرسختی مورد دفاع قرار می‌گیرد و اگر همان مورد جدیداً مطرح شود به مقاومت برخورد می‌کند، و در نتیجه کلّ بافت قانونگذاری کشور مجموعه‌ای از اضداد است.

همه بدی‌هایی را که تاکنون به حساب انحصار یا امتیاز گذارده شده یا در آینده ممکن است نسبت داده شود می‌توان شامل موارد زیر دانست:

- ۱- کاستن از میزان عرضه.
- ۲- افزایش قیمت.
- ۳- لطمه زدن به کیفیت کالا. زیرا تولیدکننده که هرگونه کوشش برای مرغوبیت جنس به اراده او منوط است، انگیزه‌ای برای چنین کوششی نخواهد داشت.
- ۴- لطمه دیگر به بهبود کیفیت کالا، بدین نحو که انحصار شانس خودنمایی استعداد‌های فوق‌العاده را از میان می‌برد. زیرا این

استعدادها یا در خدمت دارنده انحصارند و یا به سبب انحصار طبعاً به خدمت وی درخواهند آمد.

فاصله بین مکان عرضه و مکان تقاضا زیادتر می‌شود و بدین سبب قیمت کالا افزون‌تر می‌گردد، زیرا بر اثر کاهش عرضه کنندگان امکان توزیع محل‌های عرضه بین بازارهای تقاضا از میان می‌رود.

چنین است کل عیوب ناشی از امتیازات انحصاری که ممکن است مولد ناراحتی باشد. این‌ها مجموعه عیوب گذشته و حال این پدیده به شمار می‌روند.

حال اگر در مورد یک شغل خاص امتیاز انحصاری به نفع شاغلان کنونی آن برقرار شود بی‌آن که هیچ یک از عیوب برشمرده حادث گردد، این گونه امتیاز رامی‌توان بی‌ضرر دانست. و از آن جا که ذینفعان با برکناری رقابت بهره‌مند می‌گردند و جامعه نیز در ازاء امتیاز از مالیات سود می‌برد، پس چنان امتیازی نه تنها بی‌ضرر بلکه فایده بخش است.

۴. طبقاتی که باید برگزیده شوند

مادام که مشاغل مستعد استفاده از عوض و جبران پیشنهادی وجود دارند نباید مالیات جدید را بر مشاغلی بار کرد که فاقد چنان قابلیت هستند. در درجه اول سودمندترین کاربرد آن در مواردی است که آثار و عواقب سوء برقراری امتیاز به شرحی که دیدیم کمتر حادث شود. نکته بعدی این است که میزان ثمربخشی این جبران نسبت به هر شغل منوط به درجه سودمندی آن برای استفاده کنندگان امتیاز است. در باب

برقراری انحصار به بدترین شکل ممکن شاید در هیچ کشوری به اندازه انگلستان چنین بی در و بیکر

مقدور نمی بود و این سان بی محابا از آن سوء استفاده نمی شد.

تعداد موسسات بانکی در پایتخت فقط ۶۳ است. شمار صاحبان دفاتر نیز در این منطقه چندان زیاد نیست. اما دلان فقط در محدوده بازار بورس وجود دارند و تعداد کثیری را تشکیل نمی دهند. بیائیم بر سر وکلای دادگستری. در سال ۱۷۸۸ در انگلستان بیش از ۲۴۰۰۰ وکیل وجود داشته است و تازه این تعداد منشیان کارآموز را در بر نمی گیرد.

به اصولی که در باب انتخاب مشاغل برخوردار از امتیاز پیشنهادی بیان کردیم مشمول مالیات جدید و در عین حال برخوردار از امتیاز پیشنهادی بیان کردیم قواعد زیر را نیز می افزائیم:

قاعده یکم. در این زمینه آنچه قانون باید انجام دهد این است که دخول تازه واردان به حرفه را منع کند یا تحت کنترل قرار دهد ولی نباید محرومیتی برای شاغلان موجود فراهم آورد.

قاعده دوم. حمایت قانون به شرح فوق باید نه تنها دارندگان فعلی حرف و مشاغل، بلکه افرادی را هم که توقع و انتظار اکتساب حرفه را دارند دربرگیرد. یعنی نه فقط کسانی که وارد حرفه شده اند بلکه فرزندان همان کسان نیز که در زمان وضع قانون در قید حیات بوده و به سن مناسبی رسیده باشند باید از این حمایت برخوردار شوند.

قاعده سوم. نسبت به هر دو قاعده فوق استثنائی می توان وارد کرد و آن راجع به مشاغلی است که افراد به طور جنبی و در کنار مشاغل اصلی خود بدان می پردازند. این حرفه ها را می توان بر روی چنین کسانی بست و آن را در انحصار کسانی قرار داد که کارشان همان است و لا غیر. @

جبران مورد بحث به سرعت بیشتری لازم است. زیرا در این مشاغل اگر پای امتیاز انحصاری در میان نباشد هر زمان که مفری پیدا شود افراد جدید ممکن است به یکباره و به تعداد زیاد وارد حرفه شوند. حال آن که در مشاغل تابع قانون کارآموزی وضع از این قرار نیست و پیش از آن که داوطلب بتواند فرصت ورود به حرفه را پیدا کند ممکن است دیگران که دوره کارآموزی را پشت سر نهاده اند جاهای خالی را پر کنند.

بانکداران، دلان بورس و صاحبان دفاتر اسناد رسمی جزء گروه نخست اند و طی دوره کارآموزی برای آنان الزامی نیست. نقطه مقابل ایشان وکلای دادگستری قرار دارند که برای ورود به حرفه باید ۵ سال دوره کارآموزی را گذرانیده باشند.

قاعده چهارم. به هر اندازه شغل مورد نظر از حیث طبیعت کار و حیطة مکانی آن محدودتر باشد نسبت به کاربرد امتیاز با حساسیت بیشتری جواب می دهد. در این جا نیز میزان حساسیت در مورد بانکداران، دلان بورس و صاحبان دفاتر اسناد رسمی در مقایسه با وکلای دادگستری بیشتر است.

نکته نخست می توانیم قواعد زیر را بیان داریم:

قاعده یکم. امتیاز انحصاری نباید در مورد مشاغلی برقرار شود که آثار سوء یاد شده لااقل به میزان قابل ملاحظه ای در مورد آنها قابل بروز باشد.

قاعده دوم. خصوصاً مشاغلی که با برقراری امتیاز امکان کاهش از میزان عرضه را ندارند برای اعطاء چنین عوض و جبرانی مناسب هستند. بانکداران نمونه خوبی از این گونه به شمار می آیند. تعداد موسسات بانکی لندن به غیر از بانک انگلستان که معظم ترین موسسه مجاز بانکی است به ۶۳ بالغ می گردد. اگر به جای ۶۳، تعداد بانکها فرضاً به ۱۷ برسد باز هم به اندازه سرسوزنی در عرضه پول در این مملکت نقصان حاصل نخواهد شد.

اما در باب نکته دوم یعنی قابلیت مشاغل مورد نظر جهت کسب فوائد از برقراری امتیاز می توان اصول زیر را هادی خویش قرار داد:

۱. کارآئی امتیاز انحصاری به عنوان وسیله جبران بار مالیات نه بر کاهش تعداد دارندگان امتیاز، بلکه بر شمار نسبی آنان - یعنی تعداد افراد نسبت به حجم مشاغل - بستگی دارد.

۲. نسبت به هر شغلی که حجم کار قابل افزایش باشد شمار نسبی صاحبان امتیاز ممکن است کاهش یابد بی آن که در شمار مطلق آنان تغییری حاصل شود.

۳. در مورد برخی مشاغل که فارغ از مقررات کارآموزی هستند اعمال امتیاز و

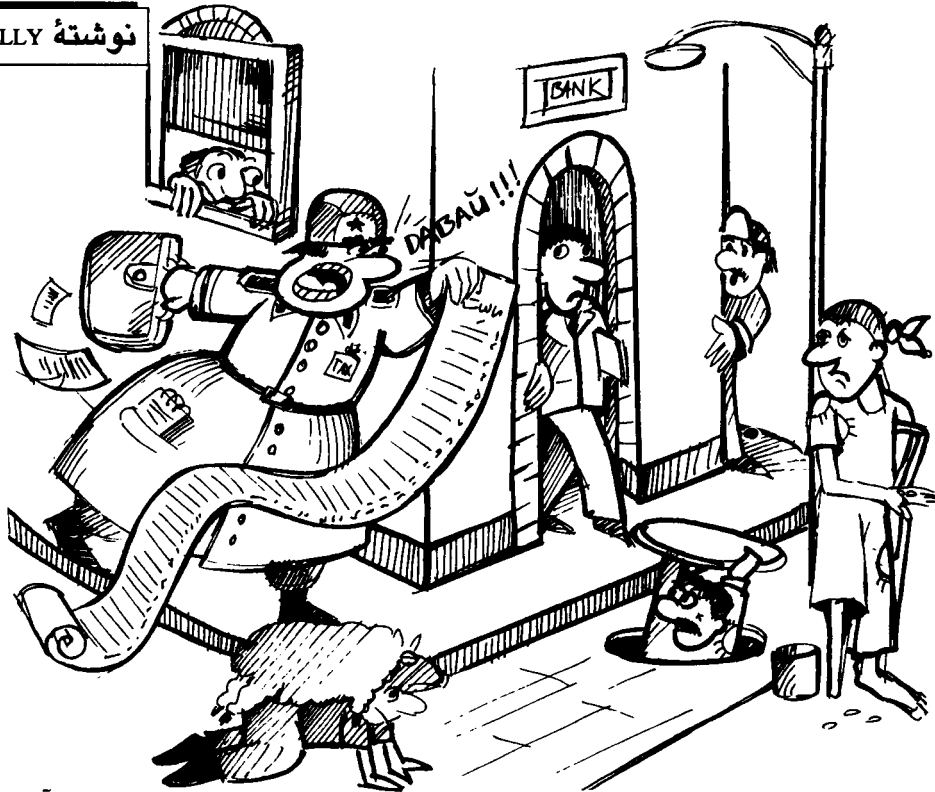
مسابقه بین دولت روسیه و مودیان مالیاتی

هر جنبه‌ای دیدی مالیات ببند!

سردرگمی مردم: شگرد و تقلب برای فرار از مالیات

نوشته SALLY B. DONNELLY

مشغول است بی آن که قدری هم به عواقب آن فکر کند. این کار سرخوردگی مردم از دولت را هرچه بیشتر خواهد کرد. این روش به زیان خود دولت نیز تمام خواهد شد. در جامعه روسیه مدتهاست که روی دست دستگاه اداری بلند شدن و

واقعاً معجزه است که این خانم هنوز زنده است. آخر آن دو سال تمام است که «ناتاشا» سر هر ماه حق بیمه مخصوص ناخوشی‌های سخت را دریافت می‌کند. ولی لازم نیست برای ناتاشا، که از مدیران یکی از مشارکت‌های روسی-خارجی

کلک زدن به آن به صورت یکی از سرگرمی‌های ملى درآمد است، و در این میان طبیعی است که صاحبان کسب و کار شیوه‌های ابتکاری خیلی بهتری را می‌توانند به کار ببرند و نگذارند پول سخت به دست آمده آنان به جیب دولت و لخرج و اسرافکاری سرازیر شود که برنامه‌های ۵۰۰ میلیون دلاری پارلمان را پیاده می‌کند؛ و یا ده‌ها میلیون دلار سوبسید فروش برای ودکا، این نابودکننده نیروی تولید بشری، صرف می‌کند.

ضمناً فرار سرمایه‌ها به خارج نیز ادامه دارد. سال گذشته صاحبان موسسات روسی توانستند مبلغی حدود ۴۰ میلیارد دلار، و یا حتی بیش از آن، را به ترفندهای

مالیات را به هرچیز و هرکسی فرو کرده و می‌تراشد. کارفرمایان که از این لحاظ سخت تحت فشارند باید رقمی برابر ۴۲/۵ درصد حقوق کارکنان خود را به نام مالیات تأمین اجتماعی، و ۲۸ درصد دیگر هم تحت عنوان مالیات لیست (مالیات حقوق سهم کارفرما) بپردازند. نرخ اصلی مالیات بر ارزش افزوده ۲۲ درصد است که حتی کالاهای اساسی مثل موادغذائی را هم شامل می‌شود. اگر همه مالیات‌های فدرال را جمع بزنیم ممکن است به رقم باورنکردنی ۱۰۳ درصد منافع یک شرکت بالغ شود!

«ورا رادینا» از بنیانگذاران یک گروه لابی مشاغل (یعنی گروه پیگیری و پیشبرد خواسته‌های صاحبان کسب و کار) می‌گوید: این دولت همچنان به تحمیل مالیات‌های جدید

مقیم مسکو است، گریه کنید. چیزی که او برای فرار از آن دست و پا می‌کند مرگ نیست، بلکه مالیات است. چون مزایای بیمه از مالیات معاف است، کارفرمای ناتاشا حقوق او را به شرکت بیمه تندرستی منتقل می‌کند و شرکت بیمه درصدی از آن را برای خود برمی‌دارد و بقیه را - که یک حقوق ۹۰۰ دلاری معاف از مالیات است - به ناتاشای ظاهراً بیمار می‌پردازد. برندگان این بازی: ناتاشا و شرکت بیمه، بازنده: وزارت دارائی. هرکس که این روزها درآمد خوبی در روسیه دارد معنی کار ناتاشا را می‌تواند درک کند. مسکو با هیولای کسر بودجه روبروست رقم این کسری در حال حاضر ۲۵ میلیارد دلار است و مرتباً هم روبه افزایش می‌رود. به این خاطر دولت متناً

اجرای مالیاتی سردرگمی دارند که مودیان مالیاتی.

کوشش می‌شود که تعداد مأموران مالیاتی به دو برابر یعنی ۲۰۰۰۰۰ نفر افزایش یابد. ولی باتوجه به حقوق ماهانه ناچیز ۱۲۰۰۰۰ روبلی (برابر ۵۷ دلار) داوطلب مناسب زیادی وجود نخواهد داشت. شرایط نامساعد زندگی نیز مزید بر علت است سال گذشته صد فقره تهدید شامل زندان از سوی مأموران مالیاتی دریافت شد. الکساندر ارمین سخنگوی سازمان مالیاتی می‌گوید: «سیستم مالیاتی منعکس کننده عدم استقرار جامعه ماست. باید در نظر داشته باشید که افرادی که در اتحاد شوروی بزرگ شده‌اند پرداخت این‌گونه مالیات‌ها برایشان ناآشناست. ما باید سیستم مالیاتی خودمان را در همان حالی که اجراء می‌کنیم یاد بگیریم». ولی مسأله بر سر این است که بسیاری از روس‌ها از همین حالا سیستم مالیاتی را خیلی خوب یاد گرفته‌اند! □

این مقاله از شماره ۲۱ سال جاری مجله تایم برای مجله مالیات ترجمه شده است.

ندارد و شما نخواهید که چنین مالیاتی را بپردازید، پس می‌توانید موضوع را نادیده بگیرید و به راه خود بروید. فقط از کسی سؤال نکنید که موضوع را برایتان توضیح بدهد».

برای کامل شدن هفت‌سین سردرگمی، دولت لاینقطع قوانین را عوض می‌کند و نرخ‌بندی‌های جدیدی به آن‌ها اضافه می‌کند: یک مالیات ۲۲ درصدی روی وام‌های سرمایه‌گذاری خارجی در نظر گرفته شده بود و دولت حداقل سه بار آن را پس گرفت و تغییر داد. اگر این مالیات اجراء می‌شد سالانه حدود ۳۰۰ میلیون دلار مالیات بر دوش مشارکت‌ها می‌گذاشت و از ورود سرمایه‌ها که بسیار مورد نیاز است جلوگیری می‌کرد. کار به جایی رسید که اتاق بازرگانی امریکا در مسکو به اعضاء خود هشدار داد که باتوجه به تهدید مالیاتی که متوجه سرمایه‌گذاری‌هاست در مورد سیاست وامدهی خود در روسیه بیشتر و بهتر فکر کنند. یک بازرگان غربی که کالاهای وارداتی او به روسیه مشمول تعرفه‌های گمرکی تا ۴۶ درصد است شکایت می‌کرد که: «دولت ظاهراً فکر می‌کند که سرمایه‌گذاران خارجی یک منبع بی‌پایان از امکانات درآمدی هستند. این برخورد اثری جز دور کردن سرمایه‌گذاران ندارد».

کسانی که در روسیه قصد فرار از مالیات را دارند می‌توانند آسوده‌خاطر باشند که تشکیلات مالیاتی این کشور با سازمان‌های مالیاتی مجهزی نظیر اداره درآمدهای داخلی آمریکا هنوز چندین سال نوری فاصله دارد. سازمان مالیاتی روسیه که سه سال از عمر آن می‌گذرد در سال ۱۹۹۲ توانست ۲۸ میلیارد روبل مالیات جمع کند. امسال در نظر است این میزان ۵۰ درصد افزایش پیدا کند، ولی نیروی انسانی کافی برای این کار وجود ندارد و مأموران مالیاتی روسیه به همان اندازه نسبت به مقررات قابل

مختلف از کشور خارج کنند؛ و هیچ نشانه‌ای از فروکش کردن این جریان در دست نیست. علاوه بر این مبالغ هنگفتی پول نیز راهی کسب و کار مخفی و زیرزمینی می‌شود که دائماً رو به گسترش است. «یوری» که واردکننده همه چیز، از لباس ورزشی گرفته تا اتومبیل، است می‌گوید: «چه مالیاتی؟ من فقط نقد معامله می‌کنم. البته حمل ۲۵۰۰۰ دلار پول به این طرف و آن طرف چندان بی‌خطر نیست، ولی بهتر از آن است که آن را به این دولت بدهم».

با این که مردم عادی روسیه باکی از تقلب مالیاتی ندارند، ولی اکثر شرکت‌های خارجی فعال در روسیه سعی می‌کند که قانون را به همان اندازه که در کشورهای خودشان رسم است جدی بگیرند، و این به معنی اجراء مجموعه‌ای از قوانین است که به اندازه داستان‌های داستایووسکی هم مفصل و هم پیچیده و غامض است.

در عمل هر نوع معامله‌ای از خرید یک اتومبیل گرفته تا تهیه یک عدد «محافظ»، در مسکو مشمول مالیاتی به نرخ ۱/۵ درصد است. مقامات محلی هم ممکن است مالیات‌های ویژه‌ای وضع کنند، نظیر «عوارض نظافت خیابان‌ها در مناطق پرجمعیت»، «عوارض شرکت در مسابقات اسب دوانی»، «حق استفاده از آرم‌های محلی» و غیره.

«کنت کراوورد» شریک و مدیر شعبه مسکوی موسسه حسابداری KPMG نگاهی حسرت بار به طاقچه‌ای که مجلدات مجموعه قوانین اداره درآمدهای داخلی امریکا با نظم و ترتیب در آن چیده شده بود افکنده و گفت: «آنچه واقعاً برنامه‌ریزی مالیاتی را مشکل می‌کند، نبودن مقررات روشن در مورد مالیات‌هاست که فهم و تفسیر آن‌ها را دشوار می‌سازد». نتیجه این وضع به گفته یکی از مشاوران مالیاتی غربی این است که «اگر قانون دقیقی در مورد مالیات خاصی وجود

اصطلاحات مالیاتی بین‌المللی

ادامه از شماره‌های قبل

در برخی از شناسه‌ها بیش از یک اصطلاح (با علامت پیکان در فواصل) نقل شده است. در این موارد اصطلاحات ذکر شده از حیث مفهوم و کاربرد به یکدیگر مرتبط‌اند. ضمناً همه پانوشته‌ها از مترجم است

ANNUITY

مستمری بیمه

عبارت است از درآمد حاصل از وجوه سرمایه‌ای که (معمولاً) به یک شرکت بیمه پرداخت شده است. درآمد مذکور را نمی‌توان همواره از حقوق بازنشستگی به درستی متمایز ساخت، زیرا بسیاری از کارفرمایان با خرید این نوع بیمه و پرداخت حق بیمه مربوط وضعی مشابه سیستم بازنشستگی برای کارکنان خود فراهم می‌آورند. با این حال می‌توان گفت حقوق بازنشستگی بابت خدماتی که مستخدم در گذشته ارائه نموده پرداخت می‌شود و تابع قوانین و مقررات مشخصی است، حال آن که پرداخت مستمری بیمه بر مبنای یک قرارداد معین صورت می‌پذیرد که هرکسی می‌تواند آن را منعقد سازد. مستمری بیمه ممکن است طی چند سال معین یا برای تمامی عمر ذینفع پرداخت شود و یا ممکن است به ترتیبی پایه‌گذاری شود که پرداخت آن از تاریخ معینی در آینده آغاز گردد. ضمناً ضرورتی ندارد که پرداخت‌کننده حق بیمه دریافت‌کننده مستمری شخص واحدی باشند.

برخی از قراردادهای مالیاتی مستمری بیمه را چنین معرفی می‌کنند: «مبلغ قابل پرداخت مشخصی است که در فواصل و زمان‌های معین طی دوران حیات شخص، یا در طول یک دوره زمانی مشخص - و یا قابل مشخص کردن - تعلق می‌گیرد و براین شرط استوار است که پرداخت‌های مربوط در ازاء تادیه عوض مناسب و کامل به پول یا هم ارز پول صورت خواهد گرفت».

در غالب موارد این گونه قراردادهای شرکت‌های بیمه بسته می‌شود، ولی ممکن است به اشکال دیگر نیز عمل شود. فرضاً ممکن است یک کسب و کار دایر به جای مستمری به ذینفع واگذار شود. و گاهی یک تراست^(۱) با سرمایه معین به منظور پرداخت

ANNUALIZATION

سالانه کردن

غالباً مالیات بر درآمد (و برخی مالیات‌های دیگر) را مالیات سالانه تلقی می‌کنند زیرا ساختار این گونه مالیات‌ها در اکثر کشورها براساس محاسبه سالانه درآمد استوار است. با توجه به این مطلب در تعدادی از کشورها اصطلاح سالانه کردن به مفهوم فرایند محاسبه ارزش یک ساله درآمدی است که طی دوره‌ای کوتاه‌تر از یک سال عاید مودّی شده است. فرضاً مالیات حقوق و دستمزد از درآمد ماهانه کارکنان کسر می‌شود که جزئی از یک سال به شمار می‌رود و اگر قاعده سالانه کردن درآمد در میان نباشد هنگامی که مالیات کل سال را محاسبه کنیم غالباً لازم خواهد بود که بخشی از مالیات مسترد شود زیرا جمع مالیات‌های کسر شده ماهانه در بسیاری از موارد بیش از مالیات سالانه مذکور خواهد بود.

اصطلاح مورد بحث همچنین در مواردی به کار می‌رود که سود مؤسسه‌ای طی یک دوره حسابداری کوتاه‌تر از یک سال محاسبه شده باشد. در این صورت معادل سالانه همان درآمد به فرض این که عواید مؤسسه در باقی مدت سال به قیاس دوره مذکور ادامه داشته است، محاسبه خواهد شد. این شیوه ممکن است در موردی هم که مؤسسه‌ای تاریخ دوره حسابداری خود را تغییر داده است اعمال شود. البته در همه این موارد مالیات قابل پرداخت سالانه به نسبت مدتی از سال که دوره واقعی حسابداری مؤسسه را تشکیل می‌دهد است کاهش خواهد یافت.

همچنین به توضیحات راجع به اصطلاح ACCOUNTING PERIOD در صفحه ۴۲ شماره اول مجله مالیات رجوع شود.

همچنین ملاحظه شود شناسه «دکترین سوء استفاده از قانون» در شماره اول مجله مالیات (صفحه ۴۱) و نیز شناسه «اصل معامله‌کنندگان مستقل» که کمی بعد در همین شماره مجله آمده است.

ANTI - DELINQUENCY MEASURES →

DELINQUENCY → ENFORCEMENT

اقدامات ضد قصور ← قصور مالیاتی ← الزام به اجراء

در امریکای شمالی مالیاتی که در تادیه آن اهمال شده (یعنی مالیاتی که بر ذمه مؤدی است و با این حال پرداخت نشده) اصطلاحاً مالیات مورد قصور (delinquent tax) و مودی مربوط مودی قاصر (delinquent taxpayer) نامیده می‌شود. قصور ساده در پرداخت مالیات فی حد ذاته به مفهوم گریز مالیاتی یا جرم دیگری نیست، ولی ممکن است سبب تعلق جریمه قصور شود.

جریمه قصور ممکن است به سبب کوتاهی در تسلیم اظهارنامه مالیاتی نیز تعلق گیرد. در صورت قصور عمدی در پرداخت مالیات و یا قصور با قصد گریز مالیاتی ممکن است ضمانت‌های اجرائی کیفری نیز به کار برده شود.

الزام به اجراء اقدامی است که مقامات مالیاتی به جا می‌آورند تا مودیان فعلی یا بالقوه مالیاتی مبادرت به اجرای قوانین مالیاتی نمایند: فی المثل اظهارنامه، حساب‌های مالیاتی و سایر اطلاعات مربوط را ارائه دهند و مالیاتی را که بر عهده ایشان است بپردازند و یا ترتیب پرداخت آن را بدهند. وسایل الزام مالیاتی شامل جریمه قصور در تسلیم اظهارنامه، زیان دیرکرد پرداخت مالیات، تعقیب جزائسی در موارد گریز یا تقلب مالیاتی و امثال آن می‌باشد.

عوارض ضد دمپینگ^(۵) ANTI - DUMPING DUTIES

این اصطلاح شامل عوارض تبعیض آمیزی است که بر کالاهایی که ادعا می‌شود به حالت دمپینگ وارد کشوری شده اعمال می‌گردد، تا بدین ترتیب مزیت و نتایجی که این گونه صادرکنندگان در نظر دارند از فروش کالا در کشور دیگر به بهای زیر قیمت رایج در کشور خودشان به دست آورند، خنثی شود و از ورود خسارت به تولیدکنندگان همان نوع کالا در کشور وضع‌کننده عوارض مورد بحث - یعنی کشور واردکننده - جلوگیری شود.

مستمری‌های بعدی تاسیس می‌شود.

در بسیاری از کشورها حق بیمه یا وجوه پرداختی در تعیین درآمد مشمول مالیات جزء اقلام قابل کسر پذیرفته نمی‌شود ولی هنگامی که زمان پرداخت مستمری فرامی‌رسد جزئی از آن که جنبه بهره دارد مشمول مالیات قرار می‌گیرد.

ANSTALT

آنشتالت

این واژه در کشورهای آلمانی زبان به معنی مؤسسه است، ولی در لیختنشتاین به مفهوم نوع خاصی از شخصیت حقوقی با مسئولیت محدود به کار می‌رود. یک یا چند شخص معین، اعم از حقیقی و حقوقی، می‌توانند چنین شخصیت حقوقی را تاسیس کنند. سرمایه آن را می‌توان به سهام تقسیم کرد ولی انجام این کار الزامی نیست. در مواردی که سرمایه آنشتالت به سهام تفکیک نشده و بلکه مجموعه غیرقابل تقسیمی را تشکیل می‌دهد، برخی از کشورها در این حالت برای آن شخصیت حقوقی مستقل با مسئولیت محدود قائل نبوده و درآمد مؤسسه را مستقیماً درآمد افراد ذینفع تلقی می‌کنند.

در لیختنشتاین آنشتالت می‌تواند به فعالیت‌های شغلی متداول بپردازد و در آن صورت مشمول مالیات بر شرکت‌ها و مالیات بر ارزش ویژه (دارائی خالص)^(۲) خواهد بود. اگر فعالیت آنشتالت مشابه شرکت‌های هلدینگ^(۳) یا شرکت‌های دارای اقامتگاه اسمی^(۴) باشد، از رفتار مالیاتی ترجیحی مشابه این گونه شرکت‌ها برخوردار خواهد شد.

تدابیر ضد ترفند ANTI-AVOIDANCE MEASURES

اتخاذ تدابیر برای مقابله با اجتناب از پرداخت مالیات با استفاده از ترفندهای قانونی، اهمیت روزافزونی را در قوانین مالیاتی و همچنین قراردادهای مالیات مضاعف پیدا کرده است. مقررات ضد ترفند ممکن است جنبه عام داشته و یا در ارتباط با طرق خاص اجتناب از مالیات و استفاده از معافیت‌های مالیاتی باشد. رایج‌ترین تدابیر ضد ترفند نادیده گرفتن صورت ظاهر معامله مربوط، و یا تعبیر آن به شکلی است که مؤدی به هدف مورد نظر خود در مورد کاستن از مالیات نرسد. در مورد معاملات بین طرف‌های وابسته به یکدیگر می‌توان از اصل معامله‌کنندگان مستقل برای رد قیمت‌هایی که بدون توجه به ارزش بازار تعیین شده، استفاده نمود.

این اصطلاح به مفهوم بیان رسمی عدم موافقت با تشخیص مقام مالیاتی یا رای محکمه است که به مرجع مربوط تسلیم می‌شود و بر اثر آن جریان رسمی تجدید رسیدگی آغاز می‌گردد. در بسیاری از کشورها مودی ناخرسند از تشخیص مالیاتی می‌تواند در مرحله نخست اعتراض خود را نزد مرجع عالی‌تر اداری مطرح سازد (دادخواهی اداری)، و در مرحله بعدی به یک دادگاه - یا دادگاه بالاتر - رجوع کند (دادخواهی قضائی). در برخی از کشورها دادخواهی قضائی در مورد مسائل مالیاتی وجود ندارد.

تاریخ اجراء معین

APPOINTED DAY

منظور تاریخ معینی است که در آن قانون به مرحله اجراء درمی‌آید. این تاریخ معین (برای اجرای تمام یا بخشی از قانون) ممکن است در خود قانون پیش‌بینی شود یا بر عهده قانون بعدی یا یک تصویب‌نامه یا مصوبه دیگر موکول، و از این طریق تعیین شود.

روش تسهیم

APPORIONMENT METHOD

یکی از چند روش متداولی است که برای تقسیم درآمد و هزینه موسسات و شرکت‌های وابسته به یکدیگر و تعیین سهم هر یک از آنها از این درآمدها و هزینه‌ها به کار برده می‌شود.

افزایش قیمت دارائی

APPRECIATION

منظور ترقی قیمت دارائی‌های منقول و غیرمنقول در طول زمان است. به طور کلی اغلب کشورها این گونه افزایش قیمت را مشمول مالیات قرار نمی‌دهند، مگر این که دارائی مربوط به دیگری انتقال یابد. ولی در پاره‌ای از کشورها افزایش بهای سرمایه مشمول مالیات قرار می‌گیرد. روش‌های مختلفی برای این نوع مالیات‌بندی وجود دارد، از آن جمله است تعیین مالیات براساس: طول مدت تملک دارائی؛ ارزیابی‌های اجباری دارائی‌ها در فواصل معین؛ اجاره دارائی‌های نو؛ و افزایش قیمت ناشی از تصویب برنامه‌های مربوط.

منظور اقداماتی است که برای مقابله با مالیات‌گریزی انجام می‌گیرد. این تدابیر یا از طریق وضع قانون و یا با اتخاذ اقدامات اداری صورت می‌پذیرد. از جمله تدابیر قانونی می‌توان موارد زیر را نام برد: تکلیف کسر مالیات از سوی پرداخت‌کننده درآمد (در مورد پرداخت‌های مربوط به سود سهام، بهره، استفاده از حقوق و امتیازات، و حقوق کارکنان)؛ تشخیص علی‌الراس درآمد مشمول مالیات در صورت نبود اظهارنامه (یا اظهارنامه صحیح)؛ تکلیف ارائه اطلاعات؛ قرار دادن بار اثبات قضایا بر عهده مودی؛ وضع مجازات و جریمه سنگین و غیره. از جمله اقدامات اداری نیز می‌توان بررسی دقیق اطلاعات به دست آمده، انجام بازرسی در محل با استفاده از گروه‌های کارآزموده، و امثال آن را نام برد.

ANTI - POLLUTION MEASURES → ENERGY - SAVING INCENTIVES → ENVIRONMENTAL INCENTIVES → GREEN TAXATION

اقدامات ضد آلوده سازی ← مشوق‌های صرفه‌جویی در انرژی ← مشوق‌های زیست محیطی ← مالیات سبز

[اصطلاح «اقدامات ضد آلوده سازی» به طور عام مفاهیم سایر اصطلاحات فوق را به شرح زیر دربرمی‌گیرد].

- ارفاق مالیاتی برای سرمایه‌گذاری‌هایی که نسبت به منابع جایگزین انرژی، نظیر انرژی خورشیدی، انجام می‌پذیرد.

- مشوق‌های مالیاتی برای مودیانی که روی وسایل جلوگیری از آلودگی یا حفظ محیط زیست سرمایه‌گذاری می‌کنند. استهلاک معجل (شتابی)، جایزه معاف از مالیات برای سرمایه‌گذاری‌های موردنظر، و ارفاق‌های مالیاتی در مورد برنامه‌های تحقیق و توسعه از جمله این گونه مشوق‌ها به شمار می‌روند.

- ارفاق‌های مالیاتی برای مودیانی که در مورد وسایل جلوگیری از آلودگی یا حفظ محیط زیست سرمایه‌گذاری می‌نمایند، و نیز مالیات‌هایی که بر صنایع موجد آلودگی یا استفاده از مواد آلوده‌کننده وضع می‌گردد.

مالیات کمک به کارآموزی APPRENTICESHIP TAX

این مالیات به منظور تامین هزینه کارآموزی و آموزش حرفه‌ای وضع می‌گردد. کارفرمایانی که به فعالیت‌های بازرگانی، صنعتی یا حرفه‌های دستی اشتغال دارند و نیز شرکت‌ها و سایر اشخاص حقوقی که مشمول مالیات بر اشخاص حقوقی می‌باشند مکلفند این گونه مالیات را بپردازند. مبنای مالیات معمولاً مبالغ ناخالص پرداختی در سال گذشته بابت حقوق، دستمزد و سایر حق الزحمه‌ها می‌باشد.

APPROPRIATE ADJUSTMENT → CORRESPONDING ADJUSTMENT

تعدیل هماهنگ ← اصلاح متناسب

این اصطلاح معمولاً در ارتباط با عنوان «تعدیل هماهنگ» که در قرارداد نمونه سازمان همکاری و توسعه اقتصادی - در بخش راجع به موسسات وابسته به یکدیگر - ذکر شده به کار می‌رود (پاراگراف ۲ ماه ۹ قرارداد) (۶) مفهوم تحت اللفظی مقررات راجع به این مسأله چنین است که اگر در موردی رقم سود یکی از شرکت‌های وابسته به یکدیگر در کشوری بالا برده شود، آنگاه کشور دیگری که شرکت وابسته دیگر در قلمرو آن فعالیت می‌کند در صورت وجود دلایل موجه باید رقم سود شرکت ثانی را به میزان متناسبی کاهش دهد. این کار در صورت لزوم همراه با مشاوره بین مقامات مالیاتی دو کشور صورت خواهد گرفت.

به نظر می‌رسد که بسیاری از کشورها تمایلی به گنجاندن این مقررات ضمن قراردادهای مالیاتی خود ندارند و فقط حاضرند امکان مشاوره برای حل این مسأله را پیش‌بینی کنند.

مالیات تخصیصی APPROPRIATED TAX

مالیاتی است که برای تامین مالی فعالیت یا هزینه‌های خاصی برقرار شده باشد.

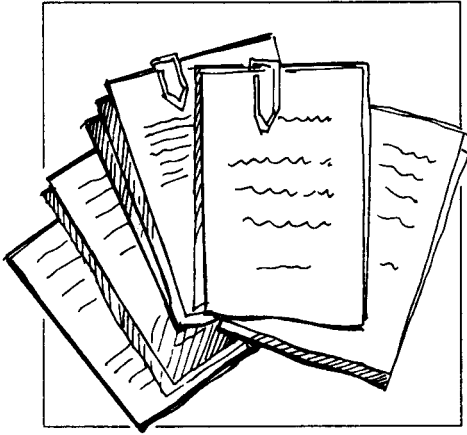
صندوق سپرده مجاز APPROVED DEPOSIT FUND

قانون مالیات بر درآمد استرالیا رفتار ارفاق آمیزی را نسبت به وجوه دریافتی بابت بازنشستگی و پرداخت‌های پایان خدمت منظور داشته است. این گونه وجوه را «پرداخت‌های واجد شرایط

پایان خدمت» می‌نامند. زمانی که وجوه مورد بحث در یکی از صندوق‌های مجاز و مورد تایید سپرده‌گذاری می‌شود مالیات مربوط بدان در واقع به عهده تعویق می‌افتد تا وقتی که سپرده همراه بهره متعلق از سوی صندوق بازپرداخت شود. خود صندوق نیز مشمول مالیات ارفاق آمیزی است.

پانویس‌ها:

- ۱- در مورد تعریف تراست و انواع آن به زیرنویس صفحه ۲۴ شماره دوم مجله مالیات رجوع شود.
- ۲- منظور از ارزش ویژه در این مقام تفاوت بین ارزش دارایی و بدهی یا در واقع دارایی خالص موسسه است. در بسیاری از کشورهای اروپائی شرکت‌ها علاوه بر مالیات بر شرکت مالیات بر ارزش ویژه نیز می‌پردازند (که در واقع نوعی مالیات بردارایی به حساب می‌آید). م
- ۳- در مورد تعریف شرکت هلدینگ به توضیحات ذیل صفحه ۴۰ شماره اول مجله مالیات رجوع شود.
- ۴- منظور شرکت‌هایی است که در کشوری فقط به ثبت رسیده و اسماً دارای اقامتگاه هستند ولی فعالیت‌های اصلی آن‌ها در سایر نقاط جهان انجام می‌شود. سویس و لیختنشتاین از وجود این گونه شرکت‌ها استقبال می‌کنند و ارفاق‌های مالیاتی برای آن‌ها قائلند. م
- ۵- دمینگ در تجارت بین‌المللی به معنی عرضه کالا در سایر کشورها به قیمتی است که معمولاً از بهای رایج در کشور صادرکننده و کلاً قیمت نرمال و جاری همان جنس کمتر است. چنین اقدامی سبب تضییع تولیدکنندگان داخلی کشور واردکننده می‌گردد. م
- ۶- ترجمه بند ۲ ماده ۹ مذکور از این قرار است:
هرگاه سودی که به خاطر آن موسسه تابع یکی از دول متعاقد در قلمرو آن دولت مشمول مالیات قرار گرفته در عین حال جزء سود موسسه تابع دولت دیگر متعاقد نیز منظور و مشمول مالیات قرار گرفته باشد، و سود مربوط چنان باشد که در صورت عدم وابستگی دو موسسه به یکدیگر به موسسه تابع دولت ثانی تعلق گیرد، آنگاه دولت اول میزان مالیات متعلق در قلمرو خود را به تناسب سود مذکور تعدیل خواهد نمود. در انجام تعدیل فوق به مقررات دیگر این کنوانسیون در ارتباط با نوع درآمدها توجه لازم مبذول خواهد شد و در صورت لزوم مقامات صالحه دو کشور متعاقد با یکدیگر مشاوره به عمل خواهند آورد. م

نروژ - مشکل پذیرش به اتحادیه اروپا: بار مالیاتی فوق العاده

هنگام طرح تقاضای نروژ برای پذیرش به اتحادیه اروپا از جمله مسائلی که مطرح شد نسبت بالای مالیاتی در این کشور در مقایسه با سطح متوسط جوامع اروپایی بود. نسبت مجموع مالیاتها (شامل انواع مالیات و پرداخت‌های مربوط به تأمین اجتماعی) در کشور بلژیک به تولید ناخالص داخلی در سال ۱۹۹۰ معادل ۴۶/۳ درصد بوده، حال آن که این نسبت در مورد جوامع اروپایی ۲۹/۵ درصد بوده است. نسبت مذکور در مورد مالیات‌های غیرمستقیم ۱۶/۴ درصد و از آن جامعه اروپا ۱۱/۳ درصد بوده است.

فیلیپین - مالیات تکلیفی در مورد مالیات بر ارزش افزوده

مقررات جدید در این کشور تمام موسسات دولتی را موظف کرده است در مورد خریدهای کلی کالا و خدمات به ترتیب ۳ و ۶ درصد هر پرداخت را به عنوان علی الحساب مالیات بر ارزش افزوده کسر و واریز کنند. فروشنده می‌تواند بعداً این کسور را از مالیات تکلیفی قابل پرداخت خود کسر کند.

اسپانیا - اشاعه گریز مالیاتی بر اثر عضویت در اتحادیه اروپا

طبق گزارش تحقیقاتی تهیه شده در این

یا حق الامتیاز پرداختی از سوی شرکت مقیم آنتیل به شرکت هلندی معاف از مالیات در کشور هلند است. از طرفی بهره و حق الامتیاز دریافتی شرکت مقیم آنتیل از شرکت امریکائی نیز مشمول مالیات ناچیزی است، و بالاخره بین هلند و امریکا نیز قرارداد مالیاتی موجود است که به موجب آن امریکا نمی‌تواند از این وجوه به عنوان این که منشأ درآمد امریکا است مالیات تکلیفی دریافت دارد. این قرارداد در مورد آنتیل هلند نیز - که جزء قلمرو این دولت است - جاری می‌باشد. پس در نهایت شرکت هلندی و وابستگان آن فقط همان مالیات ناچیز جزایر آنتیل را پرداخت کرده‌اند.

مسأله مثلاً مالیاتی مدتها بین دو کشور امریکا و هلند مورد بحث بود تا آن که عاقبت پروتکلی بین طرفین امضاء و براساس آن قرار شد اگر بهره یا حق الامتیاز پرداختی از سوی شرکت‌های امریکائی در چنین مواردی راهی کشوری شود که نرخ مالیاتی در آن پائین است، آنگاه امریکا حق خواهد داشت که مالیات تکلیفی به نرخ ۱۵ درصد از آن دریافت دارد. ضابطه پائین بودن نرخ مالیاتی این است که نرخ مذکور کمتر از ۶۰ درصد نرخ مالیات بر شرکت در هلند باشد.

بلژیک - جابه جایی ورزشکاران و مالیات بر ارزش افزوده

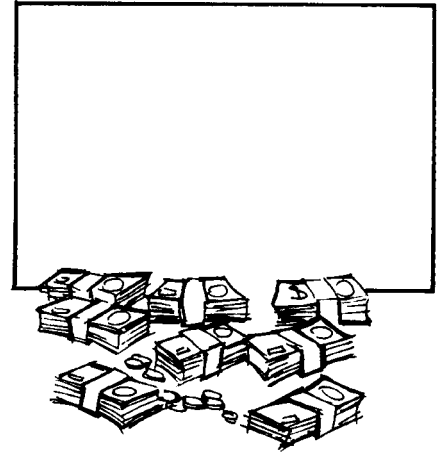
یک باشگاه بلژیکی یکی از بازیکنان خود را در اختیار باشگاه دیگر قرار می‌دهد و به خاطر این کار مبلغی پول دریافت می‌دارد. وزارت دارائی بلژیک این عمل را مشمول مالیات بر ارزش افزوده دانسته چنین استدلال می‌کند: باشگاه اول با انتقال ورزشکار خود در واقع حق انحصاری استفاده از وی را به باشگاه دوم واگذار کرده و قیمت آن را هم گرفته است و این واگذاری مانند هر مورد دیگر انتقال حقوق مشمول مالیات بر ارزش افزوده است.

خبرها

امریکا و هلند - «مثلاً مالیاتی»

«مثلاً مالیاتی» نوعی ترفند جدید مالیاتی است که شرکت‌های چند ملیتی برای اجتناب از پرداخت مالیات به کار می‌برند. فرض کنید شرکت الف مقیم هلند می‌خواهد به یک شرکت مقیم امریکا که به نحوی به یکدیگر وابسته هستند در ازاء بهره وام بدهد یا استفاده از حق اختراع متعلق به خود را به شرکت امریکائی در ازاء حق الامتیاز واگذار کند. در حال عادی درآمد شرکت هلندی از محل بهره و حق الامتیاز مشمول مالیات بر شرکت به نرخ ۳۵ تا ۴۰ درصد است. ولی راهی برای ندادن این مالیات وجود دارد. شرکت هلندی شعبه‌ای در جزایر آنتیل هلند که به اصطلاح «بهشت مالیاتی» است باز می‌کند و پول یا استفاده از حق اختراع را به این شرکت واگذار می‌کند و این شرکت همان پول یا حق اختراع را به شرکت مقیم امریکا می‌دهد. آنگاه شرکت امریکائی بهره یا حق الامتیاز را به شرکت مقیم جزایر آنتیل می‌دهد و این شرکت هم به شرکت مقیم هلند بهره و حق الامتیاز پرداخت می‌کند. به موجب قرارداد مالیاتی بین هلند و جزایر آنتیل بهره

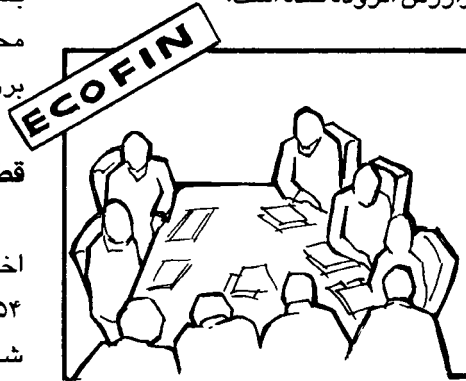
کشور بر اثر ورود اسپانیا به بازار واحد اروپائی موارد فرار از مالیات فزونی گرفته است. تا زمان تهیه گزارش ۲۶۰۰۰ موسسه اسپانیائی انجام معاملات با سایر کشورهای عضو اتحادیه را اعلام داشته بودند، حال آن که براساس اعلام شرکت‌ها و سوسائت مقیم سایر کشورهای عضو، جمعاً ۴۹۰۰۰ مودئی اسپانیائی در همان فاصله این گونه معاملات درون اتحادیه‌ای را انجام داده بودند. این به معنی فرار متجاوز از ۴۷ درصد از معامله‌کنندگان از گزارش معاملات خود بوده است. مبلغ معاملات اعلام نشده به ۴۰۰ میلیارد پزوتا بالغ می‌شود.

از طرفی میزان وصول مالیات‌ها در اسپانیا معادل ۲۶ درصد کاهش یافته که البته رکود اقتصادی نیز نقش مهمی در این مورد داشته است. باتوجه به این عوامل دولت مصمم به سخت‌گیری و بازرسی‌های دقیق از معاملات درون اتحادیه‌ای می‌باشد.

ایالات متحده امریکا - مالیات بر ارزش افزوده

در امریکا بحث بر سر برقراری مالیات بر ارزش افزوده و محاسن و بدی‌های آن بسیار است. از جمله اخیراً گزارشی از سوی سرویس تحقیقاتی کنگره تهیه شده که ضمن آن برآوردی به این شرح ارائه شده است: اگر در سال ۱۹۹۵ مالیات ارزش افزوده‌ای با پایه مالیاتی وسیع برقرار شود بابت هر یک

درصد نرخ مالیاتی بین ۲۷ تا ۲۸ میلیارد دلار درآمد خالص مالیاتی به دست خواهد آمد، و اگر موارد مشمول مالیات محدودتر باشد رقم درآمد فوق بین ۱۴ تا ۱۷ میلیارد دلار بابت هر یک درصد نرخ مالیاتی خواهد بود. کسر بودجه امریکا و برنامه‌های اصلاح سیستم مراقبت‌های بهداشتی عمومی سبب توجه به کسب درآمد از محل مالیات بر ارزش افزوده شده است.

شورای وزیران اقتصاد و دارائی اروپا - مالیات تکلیفی بهره پس انداز

این شورا که اختصاراً اکوفین (ECOFIN) نامیده می‌شود یکی از ارگان‌های مهم اتحادیه اروپاست و مسائل مالیاتی معمولاً در این ارگان مطرح می‌شود. موضوع اخذ مالیات از بهره حسابهای پس انداز از جمله این مسائل است که همه درباره آن حساسیت دارند. وضع مالیات بر این نوع از درآمد باید از سوی همه کشورهای عضو به طور هماهنگ به عمل آید و حتی لازم است که سازمان همکاری و توسعه اقتصادی که علاوه بر اعضای اتحادیه اروپا باقی کشورهای صنعتی جهان را نیز دربردارد هماهنگی کامل در این خصوص نشان دهد. زیرا اگر فقط برخی از کشورها چنین مالیاتی را برقرار سازند کشورهای دیگر از این موقعیت استفاده کرده سپرده‌های بانکی را به سوی خود سرازیر خواهند کرد، چنان که

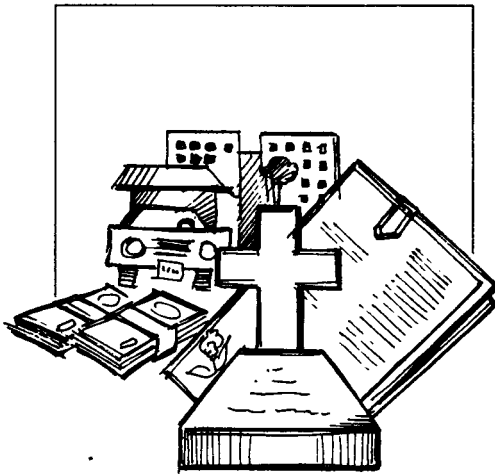
آلمان در سال‌های ۱۹۸۸-۸۹ یک طرفه مالیات تکلیفی مورد بحث را برقرار ساخت و با همین سرنوشت روبرو شد.

اکنون موضوع از سوی اکوفین مورد بررسی است و یک گروه کار مامور مطالعه و تهیه گزارش در مورد نرخ واحد مالیاتی و شیوه‌های برقراری آن و هماهنگی با سایر کشورها شده است. این مسأله از اهمیت بسیاری برخوردار است و جا دارد از سوی محافل مالی و پولی کشور خودمان نیز مورد بررسی قرار گیرد.

قطر - فرم کامل مالیاتی

مقررات مالیاتی قطر تا قبل از اصلاحات اخیر مبتنی بر قانون مالیات بردرآمد سال ۱۹۵۴ بود که در دوران تحت‌الحمایگی این شیخ‌نشین، توسط سرآنتونی ایدن نخست‌وزیر وقت بریتانیا وضع شده بود البته طی این مدت بارها تغییراتی در این مقررات صورت گرفته بود، ولی اساس کار همان قانون قدیمی به شمار می‌رفت.

دولت قطر در دوران اخیر تصمیم گرفت که قانون جامع و جدیدی را جایگزین قانون مذکور نماید و به این کار دست زد. آنچه این تصمیم را سبب شد دو عامل بود: نخست کهنگی قانون که با تحولات سریع زمان کنونی تطابق نداشت و ناگزیر مراجع مالیاتی با اصلاح و «وصله پینه» قانون از یکسو و توسل به تعبیر و تفسیر و صدور بخشنامه از سوی دیگر نیازهای موجود را برطرف می‌کردند. عامل دوم این بود که دولت به مراحل نهائی تنظیم و تصویب برنامه توسعه و استخراج منابع گاز کشور رسیده بود. برنامه مذکور از جمله شامل ساخت سه پالایشگاه گاز طبیعی مایع، تاسیس ناوگان ویژه حمل گاز مایع و احداث تاسیسات مدرن بندری در رأس لفان واقع در شمال قطر می‌باشد. برآورد خیلی معتدل هزینه این طرح عظیم از ۲ میلیارد دلار متجاوز است و به

رسیدگی بدهی مالیاتی برای مودی تشخیص شود، مرجع مالیاتی می‌تواند تشخیص جدید را به مودی اعلام دارد. البته حق اعتراض قانون برای مودی محفوظ است.

مجارستان - نرخ مالیات برارث

نرخ مالیات برارث در این کشور باوجود افزایش‌هایی که اخیراً صورت گرفته بسیار معتدل است، این نرخ در مورد سه طبقه از وراثت به ترتیب ۱۴،۱۰ و ۲۰ درصد است، و اگر جزء ماترک منزل مسکونی باشد این نرخ‌ها بسیار نازل، یعنی بین ۲/۵ تا ۵ درصد محاسبه می‌شود. فرزند و فرزندخوانده و فرزند ناتنی، همسر، ابوی، و نوه‌های تحت تکفل متوفی جزء طبقه اول محسوبند، و سایر نوه‌ها، اجداد و جدات و برادر و خواهر جزء طبقه دومند و باقی وراثت در طبقه سوم قرار دارند.

پاکستان - مالیات مقطوع برای کسبه جزء

کسبه و دکاندارانی که سرمایه آن‌ها زیر صد هزار روپیه باشد باید مقطوعاً سالی ۶۰۰ تا ۹۰۰ روپیه مالیات بپردازند. تفاوت مبلغ مربوط به محل‌های مختلف کسب است که در نقاط مرغوب یا غیر آن قرار گرفته باشد.

می‌رسد فقط شامل مواردی شود که پیشنهاد دهندگان خارجی سرمایه‌گذاری را هم خود انجام دهند. به عبارت دیگر منظور تشویق و رود سرمایه است.

قانون جدید مالیاتی مانند گذشته شرکت‌های تابع قطر و سرمایه‌گذاران قطری را از مالیات معاف دانسته است. مالیات‌هایی نظیر مالیات بر درآمد حقوق، مالیات خرید و فروش ملک، مالیات برارث و نقل و انتقالات بلاعوض، و امثال آن نیز در قطر وجود ندارد. در یک کلام هدف قانون مالیاتی فقط اخذ مالیات از موسسات و اشخاص خارجی است که در پروژه‌های توسعه‌ای قطر شرکت خواهند نمود و رقابت موجود بین خارجیان دولت قطر را به وضع این قانون ترغیب کرده است.

مالزی - تغییر نظر ماموران تشخیص

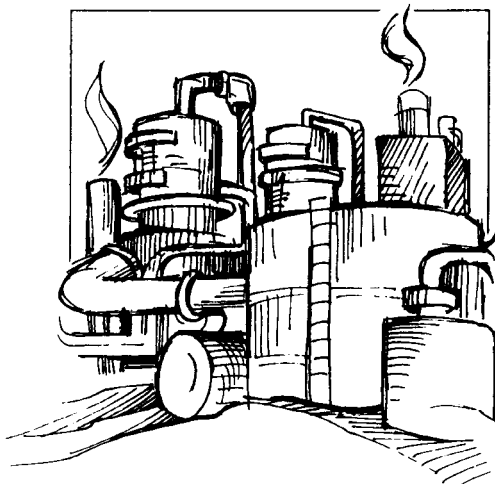
دادگاه عالی برنثو در رسیدگی به یک دعوی مالیاتی اظهار نظر کرده است که اگر مراجع مالیاتی در رسیدگی‌های خود روش معینی را در پیش گرفته و براساس آن به نتایجی رسیده باشند مانعی ندارد که: اولاً: روش اتخاذ شده قبلی را تغییر دهند، و ثانیاً: بر اثر رسیدگی مجدد نظر قبلی خود را تغییر دهند. مثلاً اگر در نتیجه رسیدگی به موجب روش قبلی اعلام کرده باشند که مودی بدهی مالیاتی ندارد، و سپس بر اثر تغییر روش

همین خاطر رقابت بسیار شدیدی بین شرکت‌های غربی برای سهم شدن در انجام این طرح وجود دارد.

در چنین اوضاع و احوالی نیاز مبرم به تدوین قانون جدید مالیاتی که هدف آن به طور عمده اخذ مالیات از موسسات خارجی است دولت قطر را به تدوین و تصویب قانون جدید واداشت. قانون جدید درآمد حاصل از هرگونه فعالیت شرکت‌های خارجی را، از درآمد پیمانکاری گرفته تا حق مشاوره و داوری، دریافتی بابت اجاره اموال، واگذاری حقوق و امتیازات، حق العمل کاری و غیره و غیره مشمول مالیات دانسته است. نرخ‌های مالیاتی جنبه تصاعدی داشته و حداکثر تا ۲۵ درصد می‌رسد. حداکثر نرخ قبلاً ۵۰ درصد بود و عمداً آن را پائین آورده‌اند تا از نرخ‌های

متداول در کشورهای متبوع پیمانکاران فاصله زیادی نداشته و سبب جلب آنان شود. اظهارنامه و صورت‌های مالی باید توسط حسابرسان ثبت شده در قطر رسیدگی و تایید شود. زیان تأخیر در تسلیم اظهارنامه و پرداخت مالیات ۲ درصد اصل مالیات بابت هر ماه و حداکثر تا ۲۴ درصد است. جریمه تسلیم اظهارنامه نادرست که ضمن آن حقایق مکتوم شده باشد ۲۵ درصد مالیات مربوط خواهد بود. رسیدگی به اعتراضات مالیاتی در دو مرحله اداری و قضائی صورت می‌گیرد و در هر دو مرحله تجدیدنظر نیز پیش‌بینی شده است. اختیارات وسیعی در زمینه بازرسی دفاتر و اسناد و تشخیص مالیات برای مراجع مالیاتی منظور گردیده و توقیف اموال مودی و مطالبات وی نزد اشخاص ثالث نیز اجازه داده شده است.

امکان استفاده از معافیت مالیاتی در مورد پروژه‌های معین که حائز شرایط مفصل پیش‌بینی شده در قانون باشند در نظر گرفته شده است. تشخیص حائزین شرایط با کمیسیون ویژه‌ای است و شرایط در نظر گرفته شده چنان است که به نظر

مالیات حمل و نقل - این مالیات معادل درصد از حقوق پرداختی به حقوق بگیران است که توسط کارفرما کسر و پرداخت می شود.

پرو - تغییرات وسیع در قوانین مالیاتی

این کشور به یکباره قانون مالیات بر درآمد و قانون مالیات های عمومی فروش خود را ملغی ساخت و مقررات جدیدی جایگزین همه آنها نمود. در اثر این تحوّل برخی مالیات ها نظیر مالیات بر ارزش ویژه و مالیات بر اراضی بایر و مالیات بر سود سهام دریافتی از میان رفت و تغییرات زیادی در نرخ ها، پایه مالیات و مسائل دیگر مربوط به سایر مالیات ها پدید آمد.

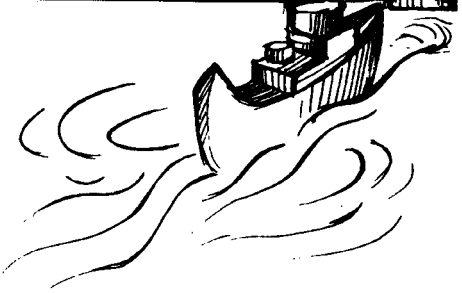
ایران و آلمان - مذاکره برای اصلاح قرارداد مالیات مضاعف

وزارت دارائی آلمان اعلام داشته است که در سال جاری مذاکراتی را با ایران به منظور اصلاح قرارداد اجتناب از اخذ مالیات مضاعف مصوب سال ۱۹۶۶ انجام خواهد داد.

ژاپن - برنامه کاهش عظیم مالیاتی

غول صنعتی ژاپن برای ایجاد تحرک در اقتصاد آن کشور در نظر دارد کاهش فوق العاده ای را در بسیاری از مالیات های دریافتی پدید آورد. برخی از اجزاء این برنامه به شرح زیرند:

- ۱- استرداد ۲۰ درصد از مالیات بر درآمد سال ۱۹۹۴ اشخاص حقیقی (حداکثر تا ۲ میلیون ین برای هر مودی)، استرداد ۲۰ درصد مالیات های محلی سال ۱۹۹۴ (حداکثر تا دو میلیون ین برای هر مودی)، حذف سورشارژ مالیات بر اشخاص حقوقی، افزایش سقف ارقام قابل کسر در

ونزوئلا - برنامه صرفه جوئی و اقدامات مالیاتی

برنامه های صرفه جوئی مالی و محکم بستن کمر بندها و هم آهنگ با آن اقدامات مالیاتی امروزه در هر جا مد روز است. رئیس جمهور ونزوئلا برنامه غلیظ و شدیدی را در مورد کنترل هزینه های عمومی و کاهش میزان کسر بودجه و یک رشته اقدامات مالیاتی اعلام داشته است. در بخش مالیاتی اهم این برنامه ها عبارتست از: مبارزه با فرار از پرداخت مالیات، وضع نرخ های تصاعدی، افزایش تعداد زیادی از مالیات ها، وضع مالیات های جدید بر دخانیات، مواد الکلی، اشیاء لوکس و نظایر آنها، وضع مالیاتی معادل یک درصد ارزش دارائی های ملموس و غیر ملموس که در مشاغل و کسب و کار مورد استفاده قرار می گیرد. در مقابل مالیات بر ارزش افزوده ای که اخیراً برقرار شده بود لغو خواهد شد.

روسیه - مالیات های جدید

مالیات کمک به رشته های مهم اقتصاد کشور - نرخ این مالیات تازه ۳ درصد است و عیناً مانند مالیات بر ارزش افزوده و همراه آن گرفته می شود. به عبارت دیگر می توان گفت که نرخ مالیات بر ارزش افزوده ۳ درصد افزایش پیدا کرده است.

محاسبه مالیات بر ارب، کاهش نرخ مالیات بر مصرف روی اتومبیل، کاهش نرخ مالیات بر خرید و فروش املاک، و بسیاری موارد دیگر.

مجموعاً کاهش مالیات ها به رقم نجومی ۵۸۵۰ میلیارد ین (متجاوز از ۵۲ میلیارد دلار) منظور گردیده است. علاوه بر آن ۹۴۰۰ میلیارد ین نیز سرمایه گذاری بخش عمومی و اعطاء وام و اعتبار منظور شده است. برای جبران کسری بودجه ناشی از کاهش مالیات در نظر است اوراق قرضه صادر شود.

دانمارک - سوء استفاده از قراردادهای مالیاتی

برخی از شرکت ها و مؤسسات دانمارکی با دریافت وام نسبت به خرید سهام شرکت های تابع کشورهای طرف قرارداد مالیاتی با دانمارک اقدام می کنند و در نتیجه سود سهام دریافتی آن ها بر پایه قرارداد مشمول نرخ مالیاتی کمتری نسبت به نرخ های داخلی کشور دانمارک واقع می شود. علاوه بر این شرکت دانمارکی بهره ای را که بابت دریافت وام پرداخت کرده جزء هزینه های قابل قبول از درآمد ناخالص خود در محاسبه مالیات کسر می کند. دولت اخیراً لایحه ای را به پارلمان تسلیم داشته که به موجب آن چنین بهره هایی از درآمد ناویژه قابل کسر نخواهد بود. □

آراء مراجع عالی قضائی - مالیاتی

ایالات متحده امریکا - منع رسمی

شرکت نفتی آرامکو از سوی دولت عربستان سعودی رسماً عهده‌دار شده است که نفت استخراج شده از این کشور را بیش از بهای معین نفروشد. سهامداران آمریکائی آرامکو یعنی شرکت‌های بزرگ نفتی اکسان، تکراکو، شورون و موبیل که نفت عربستان توسط آنها فرخته شده بابت بهای ابرازی فروش مورد اعتراض مرجع مالیاتی قرار گرفتند. مرجع مذکور این نحوه تعیین قیمت را نوعی «قیمت‌گذاری انتقالی»^(۱) تلقی کرد که بین شرکت‌های وابسته انجام شده و وضع واقعی بازار را منعکس نمی‌کند. بنابراین مرجع مالیاتی قیمت‌های فروش را براساس معاملات بازار اصلاح و مالیات اضافی براین پایه مطالبه نمود. بر اثر شکایت اکسان قضیه در دادگاه مالیاتی مطرح شد و این دادگاه با توجه به منع رسمی برقرار شده از سوی عربستان نظر مرجع مالیاتی را رد کرد و به نفع مودی رای داد.

هندوستان - ترفند مالیاتی

یک شرکت فرانسوی به نام آلکاتل متخصص در امور مخابرات چهار قرارداد جداگانه با وزارتخانه‌های مختلف هندوستان و یک شرکت دولتی این کشور به نام آی.تی.آی مننقد ساخت. موضوع این قراردادها عبارت بود از: واگذاری امتیاز و دانش فنی، تدارک ماشین‌آلات ساخت وسایل، تدارک ارز و خدمات مربوط به آن، و همکاری در کار تحقیق و توسعه وسایل مخابراتی. تدارک ماشین‌آلات برمبنای قرارداد فوب انجام پذیرفت. آی.تی.آی

مسئولیت نصب و شرکت فرانسوی مسئولیت نظارت براین کار را برعهده داشت. آلکاتل سه نوع وجه جداگانه دریافت داشت: بهای ماشین‌آلات، درآمد حاصل از واگذاری امتیاز و دانش فنی، و بالاخره حق نظارت. آلکاتل در عین حال با یک شرکت هندی به نام ام سی پی ال قراردادی برای تامین محل کار و وسایل و امکانات انجام وظیفه نظارت در ازاء مبلغ مقطوع منعقد ساخت.

مرجع مالیاتی هندوستان اظهار نظر نمود که این چهار قرارداد را باید اجزاء مختلف یک قرارداد واحد به منظور تدارک، نصب و خدمات مربوط به تجهیزات مخابراتی تلقی نمود. به نظر این مرجع تجزیه قرارداد به چهار جزء عمداً و به عنوان یک ترفند مالیاتی صورت پذیرفته است. ضمناً مرجع مذکور از مفاد قرارداد آلکاتل با ام سی پی ال نتیجه گرفت که می‌توان آلکاتل را دارای پایگاه ثابت در هندوستان تلقی نمود. مرجع مالیاتی در تایید نظر خود به این مطلب استناد کرد که مبلغ پرداختی به ام سی پی ال از درآمد آلکاتل بابت خدمات نظارتی تجاوز کرده است. بنابراین عقد قرارداد این دو بنا به مقاصد دیگر صورت گرفته است.

اختلاف مآلاً به دادگاه تجدیدنظر مالیات بر درآمد هند کشید و این دادگاه به نفع مودی رای داد. استدلال دادگاه چنین بود:

۱- مالکیت ماشین‌آلات فروخته شده حسب قرارداد هنگامی که هنوز در فرانسه بوده به شرکت مخابرات هند انتقال یافته، بنابراین قرارداد ماشین‌آلات یک قرارداد کاملاً جداگانه تلقی می‌شود.

۲- فرض شرکت وزارتخانه‌های دولتی

در یک ترفند مالیاتی صحیح نیست و بنابراین باید قراردادها را همان گونه که هستند یعنی به عنوان چهار قرارداد جداگانه تلقی کرد.

۳- خدمات نظارت آلکاتل شامل تصدی عمل نصب نبوده است. طبق قرارداد مالیات مضاعف هند و فرانسه تصریح شده است که عهده‌دار شدن خدمات نظارتی را نمی‌توان به منزله داراشدن پایگاه ثابت تلقی نمود. بنابراین قرارداد آلکاتل و ام سی پی ال را نمی‌توان به مفهوم ایجاد نمایندگی و پایگاه ثابت در هندوستان دانست.

۴- قرارداد آلکاتل و ام سی پی ال یک قرارداد اصلی و مستقل از قراردادهای چهارگانه آلکاتل با موسسات دولتی یاد شده است و روابط این دو را نمی‌توان مأخذ داوری در مورد قراردادهای مذکور دانست.

بلژیک - مالیات حقوق بابت خدمات انجام شده در هلند

دو شرکت وابسته به یکدیگر در هلند و بلژیک فعالیت دارند. مدیر فروش هر دو شرکت یک فرد مقیم بلژیک است. طبق قرارداد منعقد بین دو شرکت مدیرفروش حقوق خود بابت خدمت به هر دو شرکت را

یکجا از شرکت بلژیکی دریافت می‌کند و شرکت بلژیکی سهم خدمات مربوط به هلند را به حساب شرکت هلندی منظور می‌کند. مدیر فروش مدعی می‌شود که حقوق دریافتی بابت خدمات مربوط به هلند براساس قرارداد مالیاتی دو کشور از مالیات بلژیک معاف است. لکن مرجع مالیاتی این ادعا را نمی‌پذیرد. و قضیه پس از پی‌گیری بالاخره در دادگاه استیناف بروکسل مطرح می‌شود. دادگاه نظر مودی را رد کرده چنین استدلال نمود: حقوق پرداختی به مدیر فروش حتی در آن بخش که به هلند مربوط است از طرف کارفرمای مقیم هلند و یا به نمایندگی از طرف او پرداخت نشده تا مشمول مواد ۱۵ و ۲۴ قرارداد مالیاتی دو کشور (مورد استناد مودی) باشد بلکه این خدمات به عنوان انجام یک تعهد قراردادی صورت گرفته که بین دو شرکت بلژیکی و هلندی بسته شده و انجام تعهد برعهده شرکت بلژیکی بوده است. به عبارت دیگر مدیرفروش کارمند شرکت هلندی تلقی نمی‌شود و بلکه از سوی شرکت بلژیکی و به عنوان انجام تعهدی که برعهده این شرکت بوده در هلند انجام وظیفه می‌کرده است. بنابراین به نظر دادگاه کل مبلغ دریافتی مودی به عنوان حقوق اخذ شده از کارفرمای بلژیکی تلقی شده و مشمول مالیات این کشور است.

بنگلادش - بهره اوراق بهادار

دیوان عالی بنگلادش در اختلاف مالیاتی مربوط به یک بانک خارجی فعال در آن کشور رای داده است که درآمد بهره حاصل از اوراق بهادار متعلق به بانکها نوعی درآمد شغلی بانک به شمار می‌رود و باید تابع مالیات بردرآمد کلی شرکت قرار گیرد و بدین ترتیب مالیات ویژه درآمد اوراق بهادار

که به مفهوم دارا بودن حق اقامه هرگونه استدلال در مقابل استدلالات مراجع مالیاتی است. رویه قضائی فرانسه این اصل را چنین تعبیر می‌کند که مودی مالیاتی حق دارد هرگونه اطلاعات در اختیار مقامات مالیاتی را که مبنای رسیدگی بوده اخذ کند و مورد استفاده قرار دهد.

مرجع مالیاتی از ارائه اطلاعات به مودی خودداری کرد و بر اثر شکایت مودی قضیه نخست در دادگاه اداری پاریس و سپس در دیوان عالی اداری فرانسه مطرح شد. دیوان عمل مرجع مالیاتی را تأیید کرد و چنین استدلال نمود: هر چند به موجب حقوق داخلی مودی حق دریافت اطلاعات مورد بحث را داشته است، ولی اجرای قوانین داخلی فرانسه از این نظر با منع پیش‌بینی شده در بند ۱ ماده ۲۶ قرارداد مالیاتی فرانسه و امریکا روبرو می‌شود. طبق این بند: «هرگونه اطلاعاتی که بدین ترتیب مبادله می‌شود باید محرمانه تلقی شود و برای هیچ کس قابل افشاء نخواهد بود مگر آن‌هایی که وظیفه ممیزی، وصول، مدیریت، اجراء یا تعقیب مالیاتهای موضوع قرارداد و یا شکایات راجع به آن را برعهده دارند».

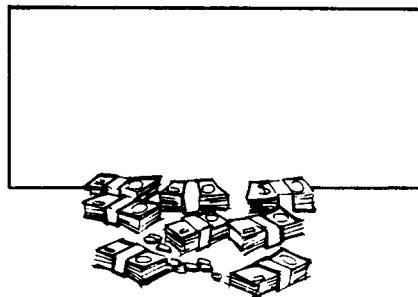
به نظر دیوان عالی مودی جزء هیچ یک از کسانی که در این ماده استثناء شده‌اند قرار ندارد بنابراین باوجود محق بودن او به دریافت اطلاعات طبق قوانین داخلی، قرارداد بین‌المللی فوق طبق اصول مانع از اجرای قانون داخلی است و بنابراین اطلاعات کسب شده قابل افشاء نزد مودی نبوده است.

جالب این که کاربرد واژه «وظیفه» در متن ماده ۲۶ قرارداد به شرح فوق باتوجه به متن فرانسوی قرارداد مالیاتی امریکا و فرانسه است که چنین اصطلاحی را به کار برده است (qui sont chargées) ولی در متن انگلیسی قرارداد به جای آن اصطلاح

در این مورد جاری نخواهد بود. این رای به نفع بانک خارجی است زیرا نرخ مالیات شغلی کمتر از مالیات بردرآمد اوراق بهادار است.

فرانسه - حق مودی برای کسب اطلاعات مالیاتی

به موجب ماده ۲۶ قرارداد مالیاتی فرانسه و امریکا تبادل اطلاعات مالیاتی راجع به مودیان بین دو کشور پیش‌بینی شده است. براین اساس مقامات مالیاتی فرانسه از مراجع امریکائی اطلاعات خاصی را در مورد یکی از مودیان مالیاتی به دست آوردند. مودی مالیاتی با استناد به قانون سال ۱۹۷۸ فرانسه دائر بر آزادی دسترسی به اطلاعات اداری تقاضا نمود که اطلاعات به دست آمده در اختیار او نیز گذارده شود تا از خود دفاع کند. مودی علاوه براین به اصل رایج در آئین رسیدگی مالیاتی معروف به «تضمین رسیدگی توأم با حق محاجه استناد نمود

تخلیه شود. مستأجر پذیرفت که ملک را در اول سال ۱۹۹۰ یعنی ۶ سال قبل از انقضای اجاره تخلیه کند و در عوض مبلغ ۸۵۰۰۰۰ پوند از موجد دریافت داشت. مرجع مالیاتی این دریافت را به موجب مقررات مالیاتی انگلستان مشمول مالیات بر ارزش افزوده دانست، زیرا با این که اجاره غیرمنقول مشمول مالیات بر ارزش افزوده نمی‌باشد، ولی دریافت وجه بابت تخلیه ملک مسأله دیگری است و معافیتی از این بابت پیش‌بینی نشده است مستأجر به این تشخیص اعتراض نمود و به بند ۱۳ ماده ۶ رهنمود شماره ۶ شورای اروپا که فوقاً بیان شد استناد کرد و مورد را معاف از مالیات بر ارزش افزوده دانست اختلاف در دادگاه مالیات ارزش افزوده لندن مطرح شد و این دادگاه طبق مقررات اتحادیه اروپا نظر دادگاه جوامع اروپائی را به شرح زیر خواستار شد:

الف - عبارت بند ۱۳ رهنمود راجع است به معافیت درآمد اجاره املاک آیا این حکم شامل دریافتی مستأجر بابت تحویل قبل از موعد مورد اجاره به مالک هم می‌شود یا نه؟

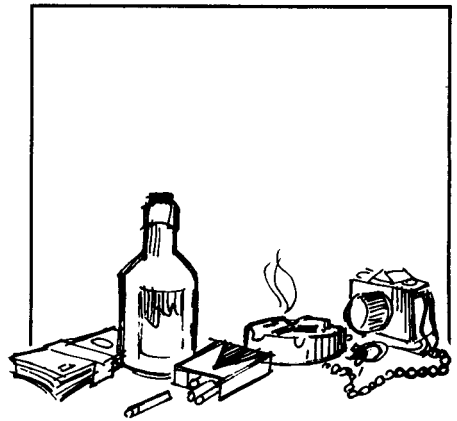
ب - به فرض که پاسخ به سؤال فوق مثبت باشد، آیا کشورهای عضو می‌توانند باتوجه به حقی که در همان رهنمود به ایشان داده شده برخی موارد از جمله همین مورد خاص پیش آمده را از معافیت مورد بحث

کمیسیون جوامع اروپائی مطرح شد و کمیسیون اظهار نظر نمود که داشتن نماینده برای امور مالیاتی یک نهاد حقوقی شناخته شده است، ولی کسی را نمی‌توان ملزم کرد که حتماً نماینده مالیاتی داشته باشد و کار خود را از طریق نماینده انجام دهد و بدین ترتیب مخارج اضافی متحمل شود. کمیسیون اقدام دولت اسپانیا را نوعی تبعیض در مورد خارجی‌ان و مغایر اصول پذیرفته شده از سوی جامعه اروپا دانست.

جوامع اروپائی - معافیت مالیاتی مستأجر

اتحادیه اروپا رهنمودهای خاصی را به تصویب می‌رساند که از سوی کشورهای عضو باید رعایت شود. از آن جمله است رهنمود شماره ۶ شورای اروپا در مورد مالیات بر ارزش افزوده که دول عضو باید مقررات داخلی و رفتار خود در مورد مالیات بر ارزش افزوده را با آن تطبیق دهند. ضمن ماده ۱۳ این رهنمود موارد معافیت از مالیات بر ارزش افزوده معین شده است. بند B این ماده گروه خاصی از این معافیت‌ها را نام برده که از جمله شامل «اجاره دارائی‌های غیر منقول» می‌باشد. ضمناً در پایان همین بند عبارتی به این شرح آمده است: «کشورهای عضو می‌توانند نسبت به محدوده عمل این موارد معافیت استثناءهائی قائل شوند».

در انگلستان اختلاف مالیاتی خاصی در ارتباط با مفهوم این بخش از رهنمود به شرح زیر مطرح شد: یک موسسه حسابداران رسمی مقیم لندن در سال ۱۹۷۱ ملکی را از یک تراست بازنشستگی به مدت ۲۵ سال اجاره کرده بود. چند سال پیش موجد درصدد فروش ملک خود به یک شرکت انگلیسی برآمد و در نتیجه لازم بود که ملک

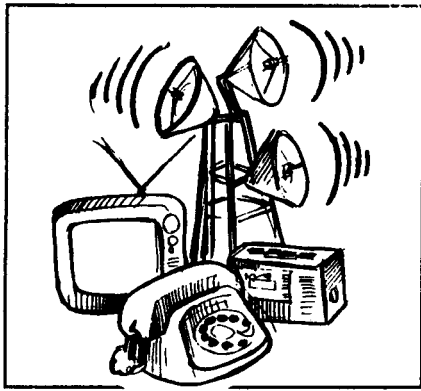

«سروکار دارند» (concerned with) به کار رفته که با این تعبیر می‌توان مودی را هم جزء افرادی شمرد که از قاعده منع اقصاء اطلاعات استثناء شده‌اند و در نتیجه می‌توان اطلاعات را در اختیار او نیز قرارداد. ولی دیوان فرانسوی متن فرانسوی را ملاک قرار می‌دهد.

می‌گویند اشتباه در ترجمه باعث اختلاف در متن فرانسوی قرارداد شده است. ولی عجیب این که عین دوگانگی فوق بین متون فرانسه و انگلیسی قراردادهای مالیاتی فرانسه با کانادا و پاکستان نیز وجود دارد که اگر آن نیز ناشی از اشتباه در ترجمه باشد معلوم می‌شود کار مترجمین زیاد تعریف ندارد.

پارلمان اروپا - شکایت از اسپانیا

دولت اسپانیا خارجی‌ان را ملزم کرده است که برای کارهای مالیاتی خود یک نماینده اسپانیائی تعیین کنند. این نماینده از جانب فرد یا موسسه خارجی به ادارات مالیاتی مراجعه می‌کند و اگر دسترسی به مودی نباشد مالیات از نماینده او گرفته می‌شود. ناگفته پیداست که بر اثر این الزام قانونی کار و بار جماعتی که این حرفه را پیش گرفته‌اند چقدر سگه می‌شود و چه خرجی به گردن افراد خارجی می‌افتد. بر اثر شکایت از این اوضاع و احوال موضوع در

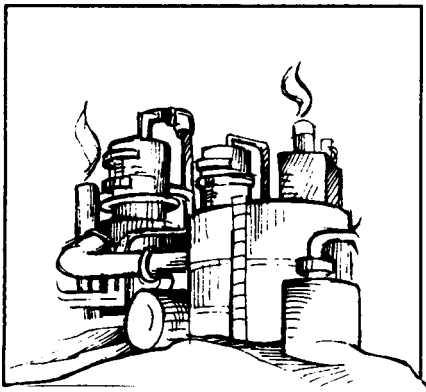

یعنی اجاره ملک - حتی به موجب قوانین انگلستان هم مشمول مالیات بر ارزش افزوده نیست. بنابراین فسخ و انقضاء همان قرارداد و همان رابطه حقوقی هم به طریق اولی نمی‌تواند مستثنی شده و مشمول مالیات قرار گیرد.

کمیسیون جوامع اروپائی - رقابت مؤسسات دولتی با بخش خصوصی

حکم عام ماده ۴ راجع به مسأله رقابت را بی‌اثر می‌سازد. ماده ۱۳ پیش‌بینی کرده است که فعالیت‌های آموزشی مؤسسات دولتی از مالیات معاف است و اقدامات انجام شده از سوی موسسه دولتی مورد اعتراض در محدوده همین گونه فعالیت‌های آموزشی قرار دارد.

در رای کمیسیون اضافه شده است که البته استفاده از این معافیت منوط به آن است که هدف مؤسسات دولتی همان امر آموزش باشد و این فعالیت‌ها برای رسیدگی به آن هدف لازم باشد، و نه این که منظور به راه انداختن تجارت و کسب سود باشد. اما کمیسیون تشخیص این مراتب را از صلاحیت خود خارج دانسته و آن را در صلاحیت دول عضو تلقی کرده است. □

۱- در مورد قیمت‌گذاری انتقالی به مقاله‌ای که تحت همین عنوان در شماره سوم مجله مالیات چاپ شده رجوع شود.

از جمله وظایفی که بر عهده کمیسیون جوامع اروپائی قرارداد بررسی به منظور رفع موانعی است که بر اثر مقررات یا رویه‌های دول عضو بر سر راه رقابت آزاد اقتصادی پدید می‌آید کمیسیون به نظرخواهی‌هایی که در این زمینه به عمل می‌آید پاسخ می‌دهد. مسأله خاصی که مورد بحث ماست به شرح زیر بوده است:

یکی از مؤسسات دولتی انگلستان اقدام به خرید یک شرکت لوازم آموزشی نموده و از طریق این شرکت لوازم مذکور را به مؤسسات آموزشی دولتی می‌فروشد، بی‌آن که بابت این فروش‌ها مالیات بر ارزش افزوده مطالبه کند. از طرفی به موجب مقررات اتحادیه اروپا (ماده ۴ دیرکتیو شماره ۶ راجع به مالیات بر ارزش افزوده) اگر مؤسسات دولتی وارد معاملاتی با استفاده از معافیت مالیاتی شوند که سبب اختلال در امر رقابت آزاد بخش خصوصی شود، این گونه مؤسسات باید مشمول مالیات قرار گیرند.

به این مناسبت اعتراضی تسلیم کمیسیون جوامع اروپائی می‌شود و کمیسیون به این شرح اظهار نظر می‌نماید: هر چند استدلال اصلی اعتراض‌کننده درست است ولی به موجب ماده ۱۳ همان دیرکتیو معافیت خاصی پیش‌بینی شده که

مستثنی کنند؟

دادگاه جوامع اروپائی پاسخ داد:

۱- عمل حقوقی که مستاجر بابت آن وجهی دریافت داشته فسخ قرارداد اجاره دارائی غیرمنقول بوده است و از آنجا که قرارداد اجاره مال غیرمنقول و رابطه‌ای که براساس آن بین طرفین پیش آمده از مالیات بر ارزش افزوده معاف است، بنابراین هرگونه تغییر در قرارداد و از جمله فسخ آن در مقابل عوض نیز خارج از همین رابطه نبوده و مانند خود قرارداد اجاره از مالیات بر ارزش افزوده معاف است.

۲- اجازه‌ای که به کشورهای عضو برای مستثنی کردن برخی موارد ضمن بند ب ماده ۱۳ داده شده نمی‌تواند برای این قضیه خاص مورد استفاده واقع شود. زیرا اگر دولت عضو بخواهد از این حق استفاده کند باید از آغاز درآمد اجاره را مشمول مالیات بر ارزش افزوده شناخته باشد حال آن که در

پرسش های مالیاتی از اقتصاددانان

پاسخ پرسش شماره قبل:

۲. تعداد مؤدیان جمعاً ۲۰۰۰۰۰ نفر است. جدول زیر نشان می دهد که متوسط درآمد در صد هائی از این مجموع به چه میزان است:

درصد مؤدیان	متوسط درآمد این تعداد
۷	۳۰۰۰ واحد پول
۱۰	۷۰۰۰ واحد پول
۱۳	۹۰۰۰ واحد پول
۱۸	۱۱۰۰۰ واحد پول
۱۳	۱۳۵۰۰ واحد پول
۱۲	۱۷۵۰۰ واحد پول
۱۰	۲۲۵۰۰ واحد پول
۷	۲۷۵۰۰ واحد پول
۵	۳۲۵۰۰ واحد پول
۳	۳۷۵۰۰ واحد پول
۱	۴۴۰۰۰ واحد پول
۱	۸۰۰۰۰ واحد پول

۳. مأخذ محاسبه را همین ارقام متوسط درآمد قرار دهید و ضمناً هیچگونه معافیت، کسور و نظایر آن منظور ننمائید. مطلوب است:

اولاً: نرخ متوسط مالیاتی متعلق به هریک از گروه های درآمدی مذکور در بند ۲ فوق، و:

ثانیاً: جمع درآمد مالیاتی قابل وصول نسبت به هر گروه و مجموع کل درآمد مالیاتی.

(پاسخ هر دو سؤال را در جدول واحدی ارائه فرمائید).

برای ۵ نفر از کسانی که پاسخ صحیح به دفتر مجله ارسال دارند به قید قرعه یک دوره یک ساله اشتراک مجانی منظور خواهد شد. ضمناً از آقایان امیررضا کارگر و احمدکاران برای ارسال نامه های شان سپاسگزار است و توجه ایشان را به راه حل فوق جلب می نماید. □

۱- افزایش حقوق گمرکی و مالیات به میزان ۲۵ درصد روی نوشابه وارداتی میزان تقاضا را در این مورد طبق فرمول زیر کاهش می دهد:

$$N = \frac{\text{درصد تغییر میزان تقاضا}}{\text{درصد تغییر در بها}} = -1$$

$$\text{درصد تغییر میزان تقاضا} = -1 \times 25\% = -25\% \text{ (منفی)}$$

۲- در مقابل عرضه نوشابه داخلی طبق فرمول زیر افزایش خواهد یافت:

$$E = \frac{\text{درصد تغییر میزان عرضه}}{\text{درصد تغییر در بها}} = 0.8$$

۱- مثبت) $0.8 \times 25\% = 20\%$ درصد تغییر در میزان عرضه جمع تقاضا برای نوشابه که قبلاً معادل ۱۰۰ میلیون واحد پول $(80 + 20)$ بوده با توجه به فرمول بند ۱ فوق ۲۵ درصد کاهش یافته و به ۷۵ میلیون می رسد. از طرفی عرضه نوشابه ساخت داخل با توجه به فرمول بند ۲ فوق ۲۰ درصد افزایش یافته و به ۲۴ میلیون واحد پول می رسد $(20 + 20 \times 20\%)$. پس میزان تقاضا برای نوشابه وارداتی معادل $51 = 75 - 24$ خواهد بود و براین اساس درآمد دولت از محل حقوق گمرکی و مالیات نوشابه وارداتی برابر خواهد بود با $12/75$ میلیون واحد پول $(51 \times 25\%)$.

سؤال جدید:

۱. طبقات مختلف درآمد مشمول مالیات اشخاص حقیقی و نرخ های تصاعدی مالیاتی هریک از این طبقات درآمد به شرح زیر است:

تا ۵۰۰۰ واحد پول	معاف از مالیات
از ۵۰۰۱ تا ۱۵۰۰۰ واحد پول	۱۰ درصد نسبت به مازاد ۵۰۰۰
از ۱۵۰۰۰ تا ۳۰۰۰۰ واحد پول	۲۰ درصد نسبت به مازاد ۱۵۰۰۰
از ۳۰۰۰۰ به بالا	۳۰ درصد نسبت به مازاد ۳۰۰۰۰

مقررات، بخشنامه‌ها و آراء هیأت عمومی شورای عالی مالیاتی

قسمت‌هایی از مقررات مالیاتی قانون بودجه سال ۱۳۷۳

تبصره ۲:

الف - ۱- در سال ۱۳۷۳ هرگونه تغییر در ارقام بودجه شرکتهای دولتی زیر بایستی به تصویب مجلس شورای اسلامی برسد:
۱- شرکت ملی نفت ایران ۲- شرکت ملی گاز ایران ۳- مجتمع فولاد اهواز....

الف - ۲- به مجمع عمومی یا شورای عالی سایر شرکتهای و بانکها و مؤسسات انتفاعی مندرج در قسمت هشتم این قانون اجازه داده می‌شود ارقام مربوط به بودجه سال ۱۳۷۳ شرکتهای و مؤسسات انتفاعی ذیربط مندرج در قسمت هشتم این قانون را براساس سیاستهای دولت یا... تغییر دهند، مشروط بر آنکه این تغییر اولاً موجبات کاهش ارقام مالیات و سود سهام دولت پیش بینی شده در جدول مذکور را فراهم ننماید، ثانیاً میزان استفاده شرکت یا مؤسسه انتفاعی مربوط از محل بودجه عمومی دولت را افزایش ندهد.

....

ح

۱- مراجع صلاحیتدار در شرکتهای دولتی موضوع تبصره (۶) ذیل ماده (۱۰۵) قانون مالیاتهای مستقیم در صورتی مجاز هستند ذخائر مقرر در ماده (۱۲۸) قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ و اصلاحیه آنرا از محل سودا برازی عملکرد سال ۱۳۷۲ خود وضع نمایند که مالیات متعلقه و سود سهم دولت را تا معادل مبالغ منظور شده در قسمت سوم این قانون تأمین و به وزارت امور اقتصادی و دارائی پرداخت نموده باشند.
۲- شرکتهای دولتی در صورتی مجاز به پرداخت وجوه موضوع ماده (۱۷۲) قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ و اصلاحیه آن (بابت عملکرد سال ۱۳۷۲) هستند که:

اولاً- وجوه قابل پرداخت در هر مورد به تصویب مجمع عمومی یا شورای عالی شرکت حسب مورد رسیده باشد.

ثانیاً- موجب کاهش مالیات متعلقه و سود سهم دولت منظور در قسمت سوم این قانون نگردد.

۳- به منظور تحقق درآمدهای مالیاتی پیش‌بینی شده در قسمت‌های سوم و هشتم این قانون معافیت‌های مربوط به مالیات بردرآمد شرکتهای دولتی که در قسمت‌های مذکور برای آنها مالیات منظور شده است به استثنای معافیت‌های مقرر در قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۱۳۶۶ و اصلاحیه آن نسبت به عملکرد سالهای ۱۳۷۲ و ۱۳۷۳ شرکتهای مذکور ملغی الاثر می‌باشد.
حکم این بند مانع از اجرای احکام بندهای ۱ و ۲ مذکور در فوق نخواهد بود.

بمنظور تحقق درآمدهای مالیاتی اشخاص حقوقی غیردولتی موضوع ردیف ۱۱۰۵۰۰ منظور در قسمت سوم این قانون مراجع ذیصلاح در شرکتهای مذکور مجاز نمی‌باشند ذخائر موضوع ماده (۱۲۸) قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ و اصلاحیه آن را به میزانی بیش از سی درصد (۳۰٪) سود ابرازی عملکرد سال ۱۳۷۲ شرکت مربوط تعیین نمایند.

تبصره ۵-

الف - سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان مکلف است براساس مصوبات شورای اقتصاد نسبت به پرداخت سوبسید کالاهای اساسی و کود و سم اقدام نماید.

ب- ما به التفاوت‌های دریافتی سازمان حمایت مصرف‌کنندگان و تولیدکنندگان مشمول مالیات بردرآمد نمی‌باشد.

ی - دولت مکلف است سود بازرگانی کالاهای وارده به کشور را به میزانی تعیین نماید که حداقل درآمد پیش‌بینی شده در قسمت سوم این قانون موضوع ردیف ۱۴۰۲۰۰ تحقق یابد.

تبصره ۷-

د- کلیه کارخانجات، بانکها و شرکتهای دولتی و وابسته به دولت و شرکتهائی که شمول قانون بر آنها مستلزم ذکر نام است موظفند دودرصد (۲٪) سود ناخالص سال قبل خود را در جهت تأمین فضاهای آموزشی و پرورشی و دانشگاهی موردنیاز فرزندان لازم‌التعلیم پرسنل تحت پوشش خود و یا در جهت احداث، توسعه، تعمیر و تجهیز فضاهای آموزشی و پرورشی (غیراداری) و ساخت مراکز فرهنگی، سینما، کتابخانه موردنیاز سایر اقشار به طور مستقیم یا از طریق وزارتخانه‌های آموزش و پرورش و فرهنگ و ارشاد اسلامی به ترتیب به نسبت دو سوم و یک سوم به مصرف برسانند.
کل هزینه‌های انجام شده با تأیید وزارتخانه‌های آموزش و پرورش و فرهنگ و ارشاد اسلامی جزء هزینه‌های قابل قبول مؤدیان مالیاتی تلقی و از درآمد مشمول مالیات آنها کسر خواهد شد.

آئین نامه اجرایی این بند توسط وزارتخانه‌های آموزش و پرورش و فرهنگ و ارشاد اسلامی تهیه و ظرف یک ماه پس از تصویب این قانون به تصویب

هیأت وزیران خواهد رسید.

هـ- کلیه هزینه‌هایی که توسط اشخاص خیر اعم از حقیقی و یا حقوقی و بخشهای مردمی برای مشارکت در امور عام المنفعه و تحت نظارت مراجع ذیربط در سال ۱۳۷۳ صرف احوالات و تکمیل فضاهای آموزشی و پرورشی، آموزشگاههای فنی و حرفه‌ای و اماکن ورزشی شود به عنوان هزینه قابل قبول مالیاتی تلقی خواهد شد و از درآمد مشمول مالیات آنها کسر میگردد.

ساخت و ساز فضاهای یاد شده و انتقال آنها به مراجع مربوط از پرداخت هرگونه عوارض و مالیات معاف است.

تبصره ۱۴-

ب- وزارت امور اقتصادی و دارایی موظف است علاوه بر مالیات‌ها و عوارض موجود از مصرف کننده هر دستگاه خودرو وارداتی ده درصد (۱۰ درصد) ارزش سیف در زمان نمره‌گذاری مالیات دریافت نموده و به حساب درآمد عمومی..... واریز نماید.

تبصره ۲۳-

الف- در جهت بهره‌وری و نگهداری و حفظ ساختمانهایی که دارای ارزش فرهنگی و تاریخی هستند کمیسیونی متشکل از وزرای فرهنگ و ارشاد اسلامی.....
۲- به منظور مشارکت مردم در این امر اجازه داده میشود تا سقف بیست میلیارد (۲۰۰۰۰۰۰۰۰۰) ریال از درآمد افرادی که اینگونه ساختمانها و یا آثار تاریخی را در اختیار سازمان میراث فرهنگی کشور قرار دهند و یا بازسازی نمایند تا تبدیل به فضاهای آموزشی، ایرانگردی و جهانگردی، کتابخانه، خوابگاههای دانشجویی، سینمای جوان و سایر فعالیتهای فرهنگی گردد، جزء هزینه‌های قابل قبول مالیاتی محسوب گردد.

....

هـ- به منظور فراهم آمدن موجبات تحقق درآمدهای مالیاتی پیش‌بینی شده در این قانون، به وزارت امور اقتصادی و دارایی اجازه داده می‌شود در سال ۱۳۷۳ برای اشخاص حقیقی و حقوقی کارت اقتصادی (شامل شماره اقتصادی) صادر نماید. کلیه اشخاص اعم از حقیقی و حقوقی که حسب اعلام وزارت امور اقتصادی و دارایی موظف به اخذ شماره اقتصادی می‌شوند، مکلفند براساس دستورالعملی که توسط وزارت مزبور تهیه و ابلاغ می‌گردد، برای انجام کلیه معاملات خود صورت‌حساب صادر و شماره اقتصادی مربوط را در صورت‌حسابها و فرمها و اوراق مالی مربوط درج نمایند.

عدم صدور صورت‌حساب و یا عدم درج شماره اقتصادی و همچنین عدم رعایت دستورالعملهای صادره از طرف وزارت امور اقتصادی و دارایی علاوه بر بی‌اعتباری دفاتر مربوط، مشمول جرایمی به شرح زیر خواهد بود:

- برای بار اول، جریمه‌ای معادل دو برابر مبلغ مورد معامله.

- برای بار دوم، تعطیل محل کسب یا توقف فعالیت حسب مورد به مدت سه ماه.

- برای بار سوم حبس تعزیری از سه ماه تا شش ماه برای شخص متخلف و در مورد اشخاص حقوقی برای مدیر یا مدیران مسئول ذی‌ربط. تحقیق و اقامه

دعوی علیه متخلفین نزد مراجع قضائی منوط به شکایت وزارت امور اقتصادی و دارایی است.

بخشنامه شماره ۴۶۳۸/۶۰۴۸ - ۳۰/۵ مورخ ۷۲/۱۱/۲۴

سازمان ثبت اسناد و املاک کشور

همان گونه که استحضار دارند قبلاً جهت تسهیل و تسریع در امور مربوط به دفاتر اسناد رسمی طی نامه‌های شماره ۱۰۵۲/۱۷۳۱۰ - ۳۰/۵ مورخ ۱۳۶۸/۴/۱۵ و ۲۶۸۶/۳۷۷۶۴ - ۳۰/۵ مورخ ۱۳۶۸/۸/۶ و ۴۲۸۳/۵۹۵۱ - ۳۰/۵ مورخ ۱۳۶۸/۱۱/۲۵ موارد عدم لزوم گواهی انجام معامله موضوع ماده ۱۸۷ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ نسبت به تنظیم و فسخ اسناد و معاملات مربوط به تسهیلات اعطائی بانکها، جهت اعلام بدفاتر اسناد رسمی به آن سازمان اعلام گردیده و لکن چون بعضاً مشاهده شده است راهن از محل اجاره ملک مربوط و یا هر نوع استفاده دیگر درآمدهائی را کسب نموده که نهایتاً موجب تعلق مالیات و ایجاد بدهی مالیاتی برای مالک ذیربط گردیده است، علیهذا بنابه حکم کلی مذکور در ماده ۱۸۷ یاد شده، خواهشمند است دستور فرمائید پیرو نامه‌های فوق‌الذکر به کلیه دفاتر اسناد رسمی ابلاغ فرمایند منبع در تمام مواردی که اشخاص حقیقی یا حقوقی قصد واگذاری هرگونه حقوق مربوط به املاک خود را اعم از عین یا منفعت، به صورت وثیقه و یا رهن تصرفی یا غیر تصرفی و یا تحت هر عنوان دیگر به بانکها و شرکتهای دولتی یا سایر اشخاص دارند هنگام تنظیم و حسب مورد فسخ و یا اقاله اسناد آنها گواهی انجام معامله موردنظر را اخذ و شماره آنرا در سند تنظیمی قید نمایند البته لازم به ذکر است که رهن اسناد رهنی با عنایت به رأی شماره ۳۰/۴/۱۲۶۵۴۵ مورخ ۷۲/۱۱/۳ هیأت عمومی شورایی مالیاتی مستلزم صدور گواهی یاد شده نخواهد بود.

احمد حسینی - معاون درآمدهای مالیاتی

بخشنامه شماره ۳۷۷۵/۶۱۶۵۲ - ۳۰/۵ مورخ ۷۲/۱۲/۳

چون حسب استفساریه مصوب ۱۳۷۲/۲/۲۹ مجلس شورای اسلامی در خصوص تأثیر ماده ۱۷۳ قانون مالیاتهای مستقیم بر ماده ۱۱۱ قانون شرکتهای تعاونی، قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۱۳۶۶/۱۲/۳ و اصلاحیه آن ناقص مقررات فصل نوزدهم قانون شرکتهای تعاونی مصوب خرداد ۱۳۵۰ و اصلاحیه‌های آن نمی‌باشد علیهذا توجه خواهند داشت که به موجب ماده ۱۱۶ قانون شرکتهای تعاونی در مورد رسیدگی به اختلافات مالیاتی شرکتهای تعاونی موضوع این قانون نماینده وزارت تعاون (و در مورد تعاونی‌های کارگری نماینده وزارت کار و امور اجتماعی) به جای نماینده موضوع بند ۲ ماده ۲۴۴ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند ۱۳۶۶ در هیئت حل اختلاف مالیاتی شرکت خواهد نمود.

احمد حسینی - معاون درآمدهای مالیاتی

نظر باینکه در خصوص نحوه رسیدگی و حل و فصل پرونده‌های مالیات بر ارث قطعی شده متوفیان از تاریخ ۶۸/۱/۱ به بعد در مواردیکه اسناد و مدارک تازه مربوط به دارائی متوفی و موثر در میزان مالیات بر ارث بدست می‌آید ستوالاتی مطرح و نظرات متفاوتی ابراز میگردد. لذا بحفاظت رفع ابهام و ایجاد رویه واحد مقرر میدارد:

الف - هرگاه اسناد و مدارک تازه‌ای در مورد دارائی متوفی بدست آید که در افزایش مالیات موثر باشد، اعم از اینکه پرونده مالیات بر ارث قطعی شده یا نشده باشد. مامورین تشخیص ذیربط بایستی طبق مقررات مالیات متعلقه را بموجب برگ تشخیص مطالبه و البته در صورت اعتراض ورثه پرونده امر مراحل قانونی را طی خواهد نمود.

ب - در مواردیکه مالیات بر ارث قطعی شده و بعداً اسناد و مدارک تازه‌ای بدست آید که بموجب آنها قسمتی از اموال مشمول مالیات که ماخذ محاسبه مالیات ارث واقع شده است جزء اموال و حقوق مالی متوفی نبوده و با وضع آن از اموال مشمول مالیات برارث مالیات قطعی شده کاهش خواهد یافت لازم است طبق مقررات قسمت اخیر ماده ۳۷ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۶۶ و اصلاحیه بعدی آن پرونده امر جهت صدور رای مقتضی به هیات حل اختلاف مالیاتی ارسال و مورد صدور رای مقتضی واقع و مطابق آن اقدام گردد. احمد حسینی - معاون درآمدهای مالیاتی

رای شماره ۳۰/۴/۱۲۱۴۴ مورخ ۷۲/۱۱/۳ هیئت عمومی شورایی مالیاتی

گزارش شماره ۱۵۲۱-۳۰/۵-۱۳۷۷/۵/۵ دفتر فنی مالیاتی عنوان معاونت محترم درآمدهای مالیاتی حسب ارجاع آن مقام در جلسه مورخ ۱۳۷۲/۱۱/۳ هیئت عمومی شورایی مالیاتی مطرح است.

گزارش مزبور دایر بر طرح این مسئله است که آیا تسهیلات مقرر در اصلاحیه تبصره ماده ۸۴ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ (معافیت حقوق دریافتی تا ۲۱۶۰۰۰۰ ریال) شامل حقوق بگیران موسسات دیگری جز موارد مذکور در آن تبصره از جمله شرکتهای، سازمانها و موسسات شهرداریها و نیز اشخاصیکه مشمول قانون نسبت به آنها مستلزم ذکر نام است، نیز میگردد یا خیر.

هیئت عمومی شورایی مالیاتی در اجرای بند ۲ ماده ۲۵۵ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ پس از شور و بررسی، بشرح آتی در اینخصوص اعلام رای مینماید:

بنابه نص صریح تبصره ماده ۸۴ اصلاحی قانون مالیاتهای مستقیم، معافیت موردبحث منحصراً شامل حقوق بگیران وزارتخانه‌ها و موسسات و شرکتهای دولتی و شهرداریها و سازمانها و مراجعی است که از محل اعتبارات دولتی حقوق پرداخت مینمایند. لذا، اولاً حقوق بگیران شرکتهای، سازمانها و موسسات وابسته به شهرداریها مشمول تبصره مذکور نمیشوند، ثانیاً حقوق بگیران هر شرکت یا موسسه که براساس قانون محاسبات عمومی دولتی شناخته میشود، خواه قانون ذیربط حاری الزام به ذکر نام باشد یا خیر، از تسهیلات مزبور برخوردار خواهند بود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - محمد رزاقی - مجید میرهادی - محمود حمیدی - علی اکبر نوربخش - علی اصغر محمدی - محمدعلی سعیدزاده

رای شماره ۳۰/۴/۱۲۷۴۰ مورخ ۷۲/۱۱/۵ هیئت عمومی شورایی مالیاتی

گزارش شماره ۱۳۷۲/۱/۳۱-۳۰/۵-۳۶۰ دفتر فنی مالیاتی عنوان مقام محترم معاونت درآمدهای مالیاتی بدین مضمون که شورایی عالی انقلاب فرهنگی بموجب مصوبه مورخ ۱۳۷۰/۷/۳۰ خود مشتمل بر ماده واحده و دو تبصره، تعلیق پرداخت هرگونه وجهی بابت مالیات از طرف دانشگاهها و موسسات آموزش عالی و مدارس غیرانتفاعی تا زمان تعیین تکلیف آنها از سوی مجلس شورای اسلامی و همچنین یکسانی حکم مالیاتی راجع به احتساب مالیات حقوق اعضاء هیئت علمی و کادر اداری دانشگاهها و موسسات آموزش عالی غیرانتفاعی یا اعضاء هیئت علمی و کادر اداری دانشگاههای دولتی را تصویب نموده است بانضمام اظهارنظر شماره ۶۹۹۶-۷۱/۱۲/۱۲-۶ معاونت محترم حقوقی و امور مجلس وزارت متبوع در این مورد مبنی براینکه فرمان مورخ ۱۳۶۳/۱۲/۶ حضرت امام خمینی(ره) که عیناً در پرائنز درج میشود. (ضوابط و قواعدی که شورای محترم عالی انقلاب فرهنگی وضع مینماید باید ترتیب اثر داده شود). بمفهوم جواز ورود شورای مذکور در موضوعات غیرفرهنگی و از جمله قوانین مالیاتی نمیشود و از این حیث مصوبه مذکور ناقض مقررات مالیاتی مصوب مجلس شورای اسلامی نخواهد بود با این توصیه که چون موضوع جنبه مالیاتی دارد اظهارنظر موضوع بند ۲ ماده ۲۵۵ شورایی مالیاتی اصلح است عنوان معاونت محترم درآمدهای مالیاتی حسب ارجاع مشارالیه در شورایی مالیاتی مطرح است.

هیئت عمومی شورایی مالیاتی بامطالعه مرجوعه و منضامات آن و سوابق موجود و پس از بحث و بررسی و تبادل نظر بشرح آتی مبادرت بصدور رای مینماید: نظر به مبانی تشکیل و وظایف شورایی عالی انقلاب فرهنگی و باتوجه به اصل پنجاه و یکم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران اظهارنظر شماره ۶۹۹۶-۷۱/۱۲/۱۲-۶ معاونت حقوقی و امور مجلس وزارت متبوع مبنی براینکه مصوبات شورایی عالی انقلاب فرهنگی ناقض مقررات مالیاتی مصوب مجلس شورای اسلامی نخواهد بود مورد تأیید است. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - محمد رزاقی - مجید میرهادی - محمود حمیدی - رضا زنگنه - علی اصغر محمدی - محمدعلی سعیدزاده

رای شماره ۳۰/۴/۱۲۸۳۰ مورخ ۷۲/۱۱/۹ هیئت عمومی شورایی مالیاتی

گزارش شماره ۱۷۸۴-۳۰/۵-۱۳۷۲/۴/۲۳ دفتر فنی مالیاتی عنوان معاونت محترم درآمدهای مالیاتی در جلسه مورخ ۱۳۷۲/۱۱/۵ هیئت عمومی شورایی مالیاتی مطرح است. مضمون گزارش مزبور عبارتست از:

«در اجرای مقررات تبصره الحاقی به ماده ۵۲ قانون مالیاتهای مستقیم اشخاص حقوقی مکلفند مالیات مال الاجاره پرداختی را کسر و ظرف ده روز به اداره امور اقتصادی و دارایی محل وقوع ملک پرداخت و رسید آنرا به موجر تسلیم نمایند. اکنون در خصوص شمول حکم مزبور نسبت به اجاره دست دوم املاک دو نظر وجود دارد:

۱- حکم تبصره ۹ فوق الذکر عام بوده و کلیه اشخاص حقوقی مستاجر، خواه اجاره بصورت دست اول باشد یا دست دوم، مکلف به کسر مالیات میباشند. ۲- در ارتباط با اجاره دست دوم املاک، چون موجر مالک عین مستاجر نیست و درآمد مشمول مالیات وی بموجب قسمت اخیر ماده ۵۲ قانون مالیاتهای مستقیم براساس مابه التفاوت مال الاجاره دریافتی و پرداختی تعیین می گردد، از طرفی اجرای تکلیف یاد شده توسط مستاجر در این گونه موارد با عنایت به این که اطلاع دقیقی از میزان مال الاجاره پرداختی توسط موجر مزبور به مالک ندارد، بالاخص در مواردی که شخصی مجموعه واحدهای مسکونی یا تجاری را به طور یکجا اجاره گرفته و جزئی از آنرا مجدداً به غیر اجاره دهد، تفکیک میزان مال الاجاره پرداختی مستاجر بابت این قسمت جزئی غالباً امکان پذیر نخواهد بود، لذا به علت وجود مشکلات اجرائی منجمله مسائل مربوط به استرداد اضافه مالیات پرداختی، می توان تکلیف کسر مالیات از مال الاجاره پرداختی به موجرین غیر مالک را منتهی دانست».

التهایه دفتر فنی مالیاتی جهت تعیین تکلیف راجع به ابهام موجود، پیشنهاد احاله موضوع به شورایی عالی مالیاتی نموده است. اینک هیئت عمومی شورایی عالی مالیاتی در اجرای بند ۲ ماده ۲۵۵ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ و اصلاحیه های بعدی آن، پس از شور و بررسی در این خصوص به شرح آتی اعلام رای می نماید:

رای اکثریت:

از آنجا که اصولاً محاسبه هر نوع مالیات مستلزم معلوم و مشخص بودن درآمد یا ماخذ مشمول مالیات می باشد، از طرفی مستاجرین بعدی صلاحیت تحقیق و ورود در رابطه بین مالکین و مستاجرین اولیه را ندارند و با این ترتیب مبنای احتساب مالیات بردرآمد اجاری در این گونه موارد برای مستاجرین یاد شده روشن نیست، علیهذا صرفنظر از مشکلات اجرائی که دفتر فنی مالیاتی به آن اشاره نموده، حسب استنباط از احکام قانون نیز مستاجرینی که مالک مورد استفاده آنها به صورت دست دوم از غیر مالک اجاره گردیده است، مکلف به اجرای حکم تبصره ۹ الحاقی مورد بحث نخواهند بود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمد رزاقی - مجید میرهادی - محمود حمیدی (با نتیجه موافقم) - علی اکبر نوربخش

نظر اقلیت:

با عنایت به اطلاق و عموم تبصره ۹ ماده ۵۲ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ مجلس شورای اسلامی و اصلاحیه بعدی آن دایر بر تکلیف کسر مالیات بردرآمد از مال الاجاره پرداختی و تسلیم رسید آن به موجر، کلیه اشخاص مذکور در تبصره مکلف به رعایت مفاد تبصره فوق الذکر در خصوص اجاره دست دوم نیز خواهند بود. محمدطاهر - محمد رزاقی - علی اصغر محمدی - محمدعلی سعیدزاده

رای شماره ۱۴۰۰۵/۴/۳۰ مورخ ۷۲/۱۲/۷ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی

نامه شماره ۳۸/۱۵۹۸۴/۲۵/۱۳۷۰ اداره کل مالیات بر ارث و اراضی بایر و منضمات آن عنوان جناب آقای حسینی معاونت محترم درآمدهای مالیاتی حسب ارجاع مشارالیه در اجرای بند ۲ ماده ۲۵۵ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۱۳۶۶ در هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی مطرح است و حسب منضمات نامه فوق الاشاره اجمال قضیه از این قرار است که بنا به روش معمول خریداران آپارتمانهای مجتمع های مسکونی بزرگ نظیر مجتمع آتی ساز و غیره با پرداخت ثمن معامله (بطور نقد یا اقساط) بموجب قرارداد منعقد با شرکت فروشنده ملک را تصرف و مورد استفاده قرار می دهند ولی بلحاظ طولانی بودن اتمام پروژه های ساختمانی و لزوم انجام کلیه تشریفات قانونی مربوط به اخذ گواهی پایان کار و افراز و تفکیک و تعیین حدود، تنظیم سند رسمی مالکیت بنام مالک به بعد موکول می شود، اینک در مواردی که خریدار قبل از تنظیم سند رسمی مالکیت بنام او فوت شود آیا بعلت عدم صدور سند مالکیت رسمی بنام خریدار (بعداً فوت شده) مبالغ پرداختی او به شرکت فروشنده را باید جزء مطالبات محسوب نمود یا اینکه خریدار مذکور مالک بوده و ملک موضوع قرارداد جزء اموال متوفی محسوب و باید طبق ماده ۱۸۹ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۴۵ یا ماده ۳۲ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب ۶۶ و اصلاحیه بعدی آن بر حسب تاریخ فوت ارزیابی شود.

هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی پس از بحث و تبادل نظر بشرح آتی مبادرت به صدور رای مینماید:

چون بموجب قراردادهای منعقد بین خریدار و فروشنده این قبیل مجتمع های بزرگ علی القاعده تنظیم سند رسمی بنام خریدار موکول به اتمام پروژه و اجرای تشریفات قانونی مربوط به اخذ گواهی پایان کار و تفکیک و افراز و تعیین حدود آپارتمانهای احدائی می شود- لذا مالکیت خریداران بموجب قراردادهای منعقد محرز بوده و احکام مواد ۲۲ و ۴۸ قانون ثبت اسناد بمفهوم نفی مالکیت خریدار نمیباشد و در صورت فوت خریدار قبل از تنظیم و صدور سند رسمی بنام وی از نظر مقررات مالیات بر ارث ملک مزبور جزء ماترک متوفی محسوب و باید بر حسب مورد طبق ماده ۱۸۹ ق. م. م. مصوب ۱۳۴۵ یا ۲۲ ق. م. م. مصوب ۱۳۶۶ ارزیابی شود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - مجید میرهادی - محمود حمیدی - حسین ملکی - علی اکبر نوربخش - محمدعلی سعیدزاده - حسن محمدیان

رای شماره ۱۴۰۲۸/۴/۳۰ مورخ ۷۲/۱۲/۷ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی

نامه شماره ۴۹۷۶۸-۴/۱۲/۷۲ اداره کل امور اقتصادی و دارایی استان آذربایجان شرقی حسب ارجاع مقام معاونت درآمدهای مالیاتی در هیئت عمومی

شورای عالی مالیاتی مطرح است، اجمال موضوع استعلام فوق‌الذکر اینست که آیا شرکت آقای فرماندار شهرستان بناب بعنوان نماینده هیئت حل اختلاف مالیاتی موضوع بند ۳ ماده ۲۴۴ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۶۶ در جلسات هیئت مزبور و اظهار نظر نسبت به پرونده‌های مالیاتی قانونی میباشد یا خیر؟

هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی در اجرای مفاد بند ۲ ماده ۲۵۵ قانون فوق‌الذکر پس از بررسی و تبادل نظر لازم بشرح آتی مبادرت بصدور رای مینماید: در مواردیکه مراجع مندرج در بند ۲ ماده ۲۴۴ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۱۳۶۶ و اصلاحیه بعدی آن تشکیل نشده است بنا بر حکم قسمت اخیر بند مزبور فرماندار موظف است یکی از معتمدین محل بصیر و مطلع به امور مالیاتی رشته مخصوص را انتخاب و برای شرکت در هیئت حل اختلاف مالیاتی به اداره امور اقتصادی و دارائی ذیربط معرفی نماید، لذا با اتخاذ ملاک از ماده ۶۴ و تبصره یک ماده ۱۵۴ قانون موصوف شرکت فرماندار در هیئت حل اختلاف مالیاتی وجاهت قانونی ندارد. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - مجید میرهادی - محمود حمیدی - علی اکبر نوربخش - اصغر بختیاری - محمدعلی سعیدزاده - حسن محمدیان

رای شماره ۳۰/۴/۱۴۰۸۶ مورخ ۷۲/۱۲/۸ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی

گزارش شماره ۳۳۵۰ - ۷۲/۹/۷/۲۰/۵ دفتر فنی مالیاتی عنوان معاونت محترم درآمدهای مالیاتی در مورد نحوه استفاده از معافیت مالیاتی مذکور در قانون حمایت از آزادگان بعد از ورود به کشور مصوب ۶۸/۹/۱۳ و آئین نامه نحوه اعطای تخفیف‌های مالیاتی به آزادگان مصوب ۱۳۷۰/۸/۸ هیئت محترم وزیران حسب ارجاع مشارالیه در اجرای بند ۲ ماده ۲۵۵ ق.م.م. مصوب اسفندماه ۶۶ در جلسه مورخ ۷۲/۱۲/۸ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی مطرح و پس از بحث و تبادل نظر بشرح آتی مبادرت بصدور رای گردید:

نظر باینکه بموجب ماده یک آئین نامه نحوه اعطای تخفیف‌های مالیاتی به آزادگان مصوب ۷۰/۸/۸ هیئت محترم وزیران معافیت مالیاتی آزادگان مذکور در ماده ۱۷ قانون حمایت از آزادگان بعد از ورود به کشور مخصوص درآمد حاصل از واحدهای تولیدی میباشد، بنابراین درآمد آزادگان حاصل از واحدهای غیرتولیدی مشمول معافیت نخواهد بود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - محمد رزاقی - مجید میرهادی - محمود حمیدی - علی نصیری نسب - علی اکبر نوربخش - محمدعلی سعیدزاده - حسن محمدیان

رای شماره ۳۰/۴/۱۴۰۶۶ مورخ ۷۲/۱۲/۸ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی

نامه شماره ۲۶۸۳ - ۷۲/۱۰/۱۲/۲۰/۵ دفتر فنی مالیاتی عنوان معاون محترم درآمدهای مالیاتی حسب ارجاع ایشان در جلسه مورخ ۷۲/۱۲/۸ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی مطرح میباشد.

موضوع نامه فوق‌الذکر راجع به چگونگی انطباق حکم قسمت اخیر تبصره یک ماده ۲ - قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۶۶ و اصلاحیه‌های بعدی با وضعیت حقوقی سازمان تامین اجتماعی که طبق نظریه دفتر امور شرکتهای دولتی موسسه‌ای دولتی تلقی شده از جهت شمول مالیات نسبت به فعالیت‌های اقتصادی سازمان مزبور است.

هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی در اجرای مفاد بند ۳ ماده ۲۵۵ قانون مذکور پس از بررسی موضوع و تبادل نظر بشرح آتی مبادرت به صدور رای مینماید:

حکم قسمت اخیر الحاقی تبصره یک ماده ۲ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۶۶ و اصلاحیه بعدی شامل کلیه موسسات مذکور در بند ۲ ماده ۲ قانون مذکور از جمله سازمان تامین اجتماعی میباشد، اما نظر باینکه اجرای حکم قسمت اخیر تبصره یک ماده ۲ مورد بحث موکول به تهیه ضوابط اجرایی گردیده است، علیهذا تا زمانیکه ضوابط اجرایی یاد شده تهیه و ابلاغ نگردیده، مطالبه مالیات از درآمد ناشی از فعالیت‌های اقتصادی موسسات مذکور در بند ۲ ماده ۲ قانون مذکور که بنحوی غیر از طریق شرکت تحصیل میشود، موجه نخواهد بود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - محمد رزاقی - مجید میرهادی - علی نصیری نسب - محمود حمیدی - علی اکبر نوربخش - محمدعلی سعیدزاده - حسن محمدیان

رای شماره ۳۰/۴/۱۴۳۴۷ مورخ ۷۲/۱۲/۱۶ هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی

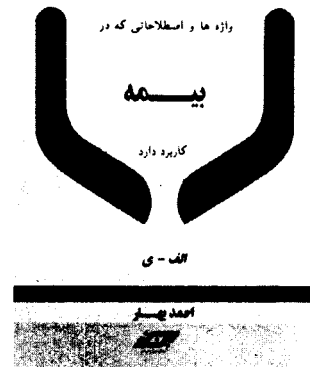
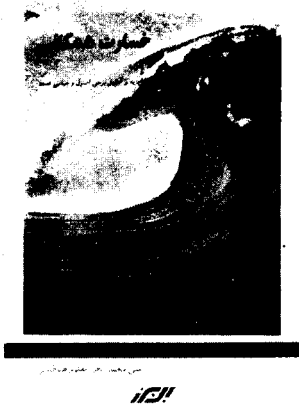
گزارش شماره ۳۰/۵۴۶۲۴ - ۱۳۷۲/۱۲/۴ دفتر فنی مالیاتی عنوان جناب آقای حسینی معاونت محترم درآمدهای مالیاتی حسب ارجاع مشارالیه در اجرای بند ۳ ماده ۲۵۵ قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفندماه ۶۶ در هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی مطرح است موضوع مطروحه در مورد ملاک تشخیص اشخاص حقیقی برای بساز و بفروش تلقی شدن موضوع تبصره ۷۷ قانون میباشد.

هیئت عمومی شورای عالی مالیاتی باملاحظه مقررات مربوط و پس از بحث و تبادل نظر بشرح آتی مبادرت بصدور رای مینماید:

از تبصره ماده ۷۷ چنین استنباط میشود که فارغ از تعداد واحد احدثی و طول مدت احدثات، در صورتیکه شخص حقیقی در یکسال مالیاتی بیش از یک واحد مسکونی یا دو واحد کسبی را که خود احدث نموده بفروشد (مشروط بآنکه بیش از دو سال از خاتمه بنای واحد نگذشته باشد)، مشمول مالیات بردرآمد بساز و بفروشی است و در صورتیکه شخص حقیقی در یکسال مالیاتی فقط یک واحد مسکونی یا دو واحد کسبی را بفروشد مشمول مالیات موصوف نخواهد بود. محمدتقی نژادعمران - علی اکبر سمیعی - محمدطاهر - محمدعلی بیگ‌پور - مجید میرهادی - محمود حمیدی - علی اکبر نوربخش - داریوش آل‌آقا - محمدعلی سعیدزاده

معرفی کتاب

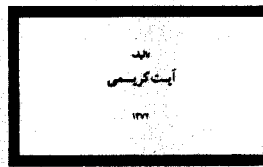
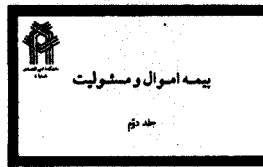

خسارت همگانی مقررات یورک آنتورب و تجزیه و تحلیل برخی اصول و مبانی عمده
ترجمه و تالیف: علی محمد بحر العلوم طباطبائی
ناشر: شرکت سهامی بیمه البرز، فروردین ۱۳۷۳
بها: ۲۵۰۰ ریال

مقررات یورک آنتورب سال ۱۹۷۴، با اصلاحاتی که بعداً در آن به عمل آمده، توانسته است مبانی مشترکی درخصوص خسارت همگانی، ارائه نماید و به تشتت آراء در این زمینه خاتمه دهد. کتاب خسارت همگانی، مقررات آنتورب مجموعه‌ای است در دو وجه ترجمه و تالیف. نخست برگردان فارسی کتابی در همین زمینه به قلم جرج هاگز و ریچارد کرنا است، و سپس به سبب وسعت و پیچیدگی موضوع، اصول و مفاهیم عمده در زمینه‌هایی نظیر کشتیرانی و بیمه دریائی مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته و به اصل مطلب افزوده شده که در مواردی براصل فزونی دارد. مطالعه کتاب برای پژوهندگان و علاقه‌مندان این رشته مفید خواهد بود.

واژه‌ها و اصطلاحاتی که در بیمه کاربرد دارد
نوشته: احمد بهار
ناشر: انتشارات شرکت سهامی بیمه البرز، خرداد ۱۳۷۳
بها: ۲۵۰۰ ریال

تدوین فرهنگ‌های تخصصی خدمت بزرگی به محققان و دیگر علاقه‌مندان رشته‌های گوناگون دانش بشری به شمار می‌رود، و فرهنگ‌های عمومی غالباً از این حیث کارساز نیستند. کتاب واژه‌ها و اصطلاحات بیمه نوشته آقای بهار آورده نوینی است به مجموع فرهنگ‌های تخصصی کشور، که می‌تواند مورد استفاده پژوهندگان، نویسندگان و خوانندگان ادبیات بیمه قرار گیرد. این فرهنگ جنبه توصیفی دارد و ضمن آن اصطلاحات بیمه به ترتیب حروف الفبا نقل شده و در مورد هر یک توضیح مناسبی ارائه گردیده است. در پایان منابع ایرانی و خارجی مورد استفاده در تنظیم کتاب فهرست شده است.

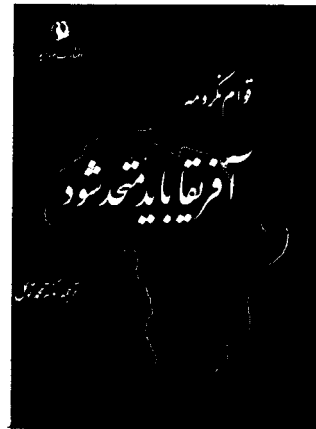
بیمه اموال و مسئولیت (در ۲ جلد)

تالیف: آیت کریمی

از انتشارات دانشکده امور اقتصادی - زمستان ۱۳۷۲

بها: جلد اول و دوم هر یک ۳۳۵ تومان

کشورهای مختلف گیتی برای دستیابی به رفاه همه جانبه اجتماعی در تدارک گسترده ایجاد تکنولوژیهای گوناگون می‌باشند. در این‌گونه جوامع پیشرفت تکنولوژی و عرضه تولیدات مختلف و تنوع صنعتی از یک سو و بکارگیری این تولیدات و ایجاد رفاه و تسهیلات زندگی در پرتو تکنولوژی مدرن از سوی دیگر خطرات بالقوه زیادی برای انسان عصر ما ایجاد کرده است و در این رهگذر تقاضا برای تأمین بیمه‌ای روز به روز در حال گسترش است. داشتن محلی برای سکونت، لوازم آن، اتومبیل و رانندگی، شرکتهای تولیدی و صنعتی و بازرگانی همه و همه نیازمند تأمین بیمه‌ای می‌باشند و بهمین لحاظ بیمه اموال و سایر انواع بیمه‌ها دارای طیف گسترده‌ای است. هدف اصلی از تألیف کتاب تهیه منبعی مطمئن برای دانشجویان خصوصاً دانشجویان دوره‌های کارشناسی بیمه و رشته‌های وابسته به آن و استفاده کارکنان صنعت بیمه و مأخذی برای بیمه‌گذاران و نمایندگان و دلالان بیمه و کلیه علاقمندان است که نیازمند به استفاده از مرجعی موثق در این زمینه می‌باشند. به علت حجم زیاد مطالب، کتاب در دو جلد تهیه شده که جلد اول آن به کلیات بیمه اموال، بیمه اتکائی، بیمه اتومبیل، بیمه مهندسی، بیمه هواپیما و بیمه مسئولیت اختصاص یافته و در جلد دوم آتش‌سوزی و خطرات تبعی مورد بحث قرار گرفته است.

افریقا باید متحد شود

نوشته: قوام نکرومه

ترجمه: دکتر محمد توکل

افریقا شناسی همانند شرق‌شناسی به صورت یک شاخه فعالیت علمی و تحقیقی مستقل در جهان شناخته شده است. در عهد سلطه اروپائیان مطالعاتی که در این زمینه صورت می‌گرفت موضوعاً محدود و غالباً به شکلی بود که با نیازها و مصالح استعماری آنان تطبیق می‌کرد. جنگ دوم جهانی و نهضت‌هایی که متعاقب آن به وقوع پیوست این چارچوب را درهم شکست و مکاتب نوینی فارغ از ملاحظات و مصالح یادشده در زمینه تاریخ، زبان‌شناسی، مسائل سیاسی و اقتصادی و اجتماعی قاره افریقا پدید آمد. به ویژه از دهه ۱۹۶۰ به بعد بر میزان فعالیت علمی و تحقیقی در زمینه مسائل افریقائی افزوده گشت و مؤسسات تحقیقاتی متعدد به این منظور بنیان نهاده شد و مجلات و نشریات بسیار جهت بررسی و نشر مقالات پیرامون مسائل افریقائی به وجود آمد.

کتاب افریقا باید متحد شود بسیاری از مسائل اقتصادی و اجتماعی و امور مبتنی به افریقا را از زبان شخصیتی موثق و مسلط بر این مسائل مورد بحث قرار داده است. قوام نکرومه رئیس جمهور فقید کشور غانا تمام عمر خود را در راه فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی و بررسی مسائل قاره افریقا صرف نمود و نظریه وحدت افریقا را هم او مطرح کرد. وی در واقع بنیان‌گذار سازمان وحدت افریقا به شمار می‌رود.

برنامه‌ریزی، کنترل و نظارت، آموزش، برانگیختن انگیزه‌های شوق به کار، رهبری و هدایت افراد و سازمان‌ها در مکاتب مختلف مدیریت تعریف نموده‌اند، معهدا به کزات دیده شده مدیرانی بسیار لایق، باتجربه، متخصص و مؤمن در مسیر انجام وظیفه خود در نقش «مدیر» به علت بی‌اطلاعی از الزامات قانونی و تکالیف و مقررات حقوقی ناخودآگاه مرتکب عملی گردیده‌اند که آن کار در حیطه قوانین و مقررات جرم بوده است کتاب مورد بحث در رابطه با همین مسأله و برای راهنمایی مدیران شرکت‌ها و موسسات و آگاهی دادن به ایشان در مورد وظایف و مسئولیت‌هایشان تألیف شده است.

لازم به ذکر است که یک سلسله از مطالب این کتاب دقیقاً ماده قانونی مرتبط با وظائف و مسئولیت‌های یک مدیر و قسمتهای دیگری از کتاب به طور غیرمستقیم تکلیف و وظیفه مدیر را (بعنوان یک شخص حقیقی) در ارتباط با عدم اجرای قانون و یا الزامات قانونی هر شخص حقیقی در جامعه بیان می‌دارد.

مدیران شرکت‌ها و مؤسسات مجازات‌ها، مسئولیت‌ها، وظایف و تکالیف آنان

تالیف: امیر هوشنگ ساسان‌نژاد

چاپ تهران: پائیز ۱۳۷۲

مرکز توزیع: انتشارات آریان

بها: ۱۱۰۰ تومان

مطالب مقدمه کتاب گویای مندرجات و هدف از تدوین آن است. از همین رو بخشی از مقدمه را برای معرفی کتاب نقل می‌کنیم:
صاحب‌نظران علم مدیریت، مدیریت را هنر و فن سازماندهی،

نویسندگان، مترجمان و ناشرانی که مایلند کتاب‌های چاپ شده ایشان در این بخش معرفی شود می‌توانند دو نسخه از کتاب چاپ شده خود را به دفتر مجله ارسال دارند

بزرگ‌ترین و معروف‌ترین مؤسسه انتشاراتی بین‌المللی

در زمینه مالیات و حقوق

قابل توجه استادان - پژوهندگان - دانشجویان - وکلای دادگستری - مشاوران مالیاتی - قضات - حقوقدانان
کادر مالیاتی و سایر علاقه‌مندان به مطالعات حقوقی و مالیاتی

انواع نشریه - کتاب و دائرةالمعارف

ABSTRACTS OF PERSIAN ARTICLES

SALARY TAX OF FOREIGN EMPLOYEES

This is an interesting article concerning the abnormalities seen in foreign nationals' compliance with their tax obligations. The amounts withheld by the foreign employers as the salary taxes of their expatriated employees are not always compatible with the real level of stipends paid to the foreigners at the present. The history of this development and its causes and motives are explained in detail. At the end some proposals are put forward for correcting this unwanted situation.

A COMMENT ON THE BUDGET LAW

Several taxation provisions are included in the Budget Law of the Iranian calendar year of 1373(1994-1995). These provisions are reviewed and commented on in the article. The primary segments of this article are provided in the English section as well.

SIMPLIFICATION OR SIMPLISM?

The idea of tax simplification is spreading around the world. This concept is multidimensional and covers the variant aspects of a tax system. Some people concentrate on one sense of this topic only, and that is the simplification of tax regulations. Even this specific aspect is looked upon from a very non-technical point of view. It is thought that we have to delete the technical terms and phrases of the law, and insert new words and sentences understandable for nonprofessionals. This particular viewpoint is criticized in the article and warning is given of negative impacts of this trend on the integrity of the law.

RELATION BETWEEN AN ARTICLE AND NOTES APPENDED THERETO

The subclauses or notes attached to an article of a legal text should normally have close relation to the main clause or article, and to each other as well. The author reviews some cases of tax laws and tries to show that this is not true in all cases. According to the author, an article and its notes do not necessarily and always constitute an integrated and interrelated whole. Thus we may sometimes look at a particular note of an article as an independent rule of law, and interpret it accordingly.

TAX SIMPLIFIED

In each issue of this publication we have devoted a section for our non specific audience on current important issues of taxation. In this issue we we have dealt with the tax on transfer of goodwill.

IMPRACTICABILITY OF THE TAX LAW

Sometimes the duties of taxpayers or third persons under the tax laws becomes extremely difficult - or even impossible -to perform. The cases of impracticability of contractual obligations are clearly dealt with under the Civil Law. But no clear-cut provisions or criteria are given in respect of cases where the discharge of obligatory tasks of people under the taxation laws becomes impossible or very difficult. The article reviews this particular problem under the light of common principles of law. Reference has been also made to an opinion delivered by the Supreme Council of Taxation (SCT) on the same subject. The SCT has - according to the author - laid the foundation of a reasonable solution to the problem, that would relieve people from the illogical burden of performing onerous and burdensome duties.

OPTIMAL TAXATION AND THE USE OF LAFFER CURVE

The modern economic theories regarding the elasticity of tax bases to the rates of taxation are being analysed in the article. The author tries to show that how different might be the results of application of such theories under different economic situations.

REGULATIONS, RULINGS, AND OPINIONS

The texts of latest laws, regulations, decrees, and the opinions of the Supreme Council of Taxation are reported in the Persian section of the publication. A summary of the same is provided in English section under the heading: "Tax News in Brief".

TAX NEWS AROUND THE WORLD

A number of international tax news is selected and presented to the Iranian readership.

SELECTED CASES BEFORE THE TRIBUNALS

This section is also devoted to the international arena. Cases are selected so that to be of interest to the Iranian readers.

BOOK REVIEW

Authors and publishers that deal with topics of economics, taxation, and legal studies, both in Iran and abroad, are encouraged to submit two copies of their work to the Editor for review. Space permitting, in each issue we will review their works. Please note that the Editorial Board will not be responsible for return of the submitted works.

The case was reviewed by the Plenary Board of the Supreme Council of Taxation, and two different views were rendered by the majority and minority members of the Board.

The Minority stuck to the strict wording of the law. It argued that according to the very words of the law, the lessee - whether he is a first or second hand tenant - should withhold the tax and pay it to the relevant tax office.

What the Minority failed to touch upon was the very question put forward for deciding. How we can determine the amount of taxable income, when we do not know the figure which should be deducted from our payment to the lessor?

The Majority was not so strict about the appearance of the law, and paid more attention to the realities that rendered the law somehow impracticable. They took into account more complicated occasions where the second hand lessor has leased an apartment building and the rental is a lump sum amount of money, without being apportioned to each apartment. Then the lessee sublets the apartments to different people. How we can determine the deductible amount of the original rental in case of each individual sublessee? Considering this argument, the Majority held that in such cases the sublessee is free from the duty of withholding and paying taxes to the Ministry of Economic Affairs and Finance.

GOVERNORS NOT COMPETENT TO BECOME MEMBERS OF BSTDs

The power for reviewing tax disputes is vested with the Board of Settlement of Tax Disputes (BSTD). BSTDs are composed of three members. The first and second members are the representatives of MEAF (Ministry of Economic Affairs and Finance) and JHC (Judicial High Council) respectively. The third member will change depending on the nature of disputes. For instance if the case pertains to the income of medical profession, the representative of the Medical

Disciplinary Board will participate; in case of lawyers the Bar Association will introduce its representative, and so on.

In the cities where no such bodies are established, the Governors will appoint one trustworthy person familiar with the relevant taxation matters to take part as the third member of BSTD.

In one case the Governor introduced himself as the third member of the Board. The local taxation authorities doubted if the action taken by the Governor was legally correct. MEAF referred the case to the Supreme Council of Taxation (SCT) for delivering an opinion.

The Plenary Board of SCT decided, unanimously, that the Governor could not introduce himself as a member of BSTD, and he should have introduced the right person described by the law. The Board argued that the wording as well as the sense of the law imply that governors should select the third members among the qualified persons other than themselves.

TAX EXEMPTION FOR THE "FREEMEN" (EX-PRISONERS OF WAR) DOES NOT INCLUDE NON-PRODUCTIVE ACTIVITIES

Iranian citizens captured by Iraqi forces during the war and delivered to Iran when the war was ended are called by the honorific title of "Freemen". They are accorded some privileges under the "Law of Protection of The Freemen" and the "By-Law concerning the Tax Exemption of the Freemen". A question was raised by the technical Directorate of MEAF, as to whether the tax exemption stipulated by the said "By-Law" would include all kinds of economic activities of Freemen. The Supreme Council of Taxation reviewed the case in its Plenary Board, and decided that the tax exemption provided in the "by-Law" concerns the productive activities only. So the non-productive activities of the Freemen (like selling and purchasing) would not enjoy the said tax exemption.

TAX NEWS IN BRIEF

INHERITANCE TAX AND NONOFFICIAL TRANSFER OF REAL ESTATES

Large dwelling complexes usually transfer their finished (or even unfinished) apartments to the buyers by a simple and ordinary (nonofficial) contract. The reason is that it takes a long time before the project goes through the construction phase, and then goes through the lengthy bureaucratic formalities for obtaining necessary documents and permissions. Such documents would enable them to conclude official contracts.

On the other hand, according to the "Law concerning the Registration of Deeds and Real Estates," only the people having the official ownership deeds will be considered as the legal owners of the real properties. Therefore those who buy such apartments would not be officially recognized as the owners of the properties, unless the transitory period is over and they receive the official ownership deeds.

In some instances where a buyer has died before receiving such official deed, a particular question would arise. We have to decide whether the deceased person was the owner of the apartment, or else the money received by the owner of the complex should be considered as a mere liability? The amount of inheritance tax would differ considerably, depending on which of the two decisions would be arrived at.

This case was referred to the Plenary Board of the Supreme Council of Taxation (SCT) for decision. The

Board took a pragmatistical position and did not adhere to the strict wording of the aforementioned law. It argued that the procedure followed by the dwelling complexes has become a habitual and customary practice and the de facto ownership rights of the purchasers of the apartments are commonly recognized. Therefore, and as far as the taxation aspect of the case is concerned, the apartment should be considered as a property of the deceased person and taxed accordingly.

SUBLETTING AND WITHHOLDING TAX

Under the Note 9 to the Art. 53 of the Direct Taxation Act, certain entities (including governmental organizations and private companies), when holding real estates under the terms of the lease, are obliged to withhold the owed taxes and repay it to the relevant tax offices.

The same article 53 provides that in cases of subletting, the taxable income of the lessor shall be the difference between the rental he receives and the rental he pays to the original lessor.

A legal entity subleased a property from a sublessor and had to withhold taxes from the rental payable by it to the second hand lessor. But the company was not able to compute the correct amount of the tax, since no reliable information was kept to him about the rental paid by the "sublessor" to the original lessor.

Article 138 of DTA. (It is noteworthy that the private companies are subject to this particular limitation as well).

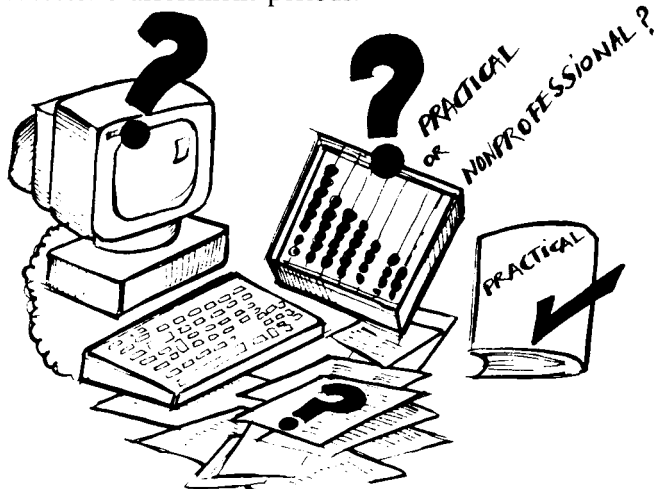
B. DEDUCTIONS ALLOWED UNDER ARTICLE 172, DTA

According to the Article 172 any payments made by the taxpayers for certain charitable purposes would be considered as deductible items in computation of their annual taxes.

Now the Note 2(H)(3) of the Budget Law subjects the said payments to a particular condition. They must not reduce the net income of the companies to the extent that would impair the full payment of the income tax and dividends anticipated in the Budget for each of them.

C. NON DTA EXEMPTIONS

The Budget Law deprives also the SOCs from tax exemptions embodied in the laws other than the Direct Taxation Act. This deprivation is for two successive assessment periods.

D. BUDGETARY AMENDMENTS

Under the Note 2(A)(1,2) of the Budget Law, any changes to the approved budget of certain important companies (like National Iranian Oil Company) would require the approval of the Parliament. The other governmental companies are allowed to amend and

change their annual budget if they would meet certain conditions. One condition is that such amendments would not cause the income tax and dividends payable to the government to be reduced under the level forecast by the Budget.

COMMENT AND CONCLUSION

The austerity and severity of the Budget Law against the state-owned companies are - as we said above - the natural result of two main factors. They are negative appraisal of the work of these companies, and the imperative need for balancing the budget. Both these anxieties and concerns are quite understandable, but the method chosen for treating the subject does not seem very prudent.

During the parliamentary debates great emphasis was placed on the figures representing the overall performance of SOCs and it was shown that the income tax and dividends expected in the Budget are not realistic. In such circumstances one big question would have arisen. Would it be enough to forecast large amounts of taxes and dividends in the budget, for redressing these malformed entities, without considering the intrinsic causes influencing them universally? If the answer is negative, which seems most likely, then not only the desired effects would not be achieved, but a proportionate amount of deficit would also emerge: a source of trouble for the government.

Now let us turn to another aspect of the subject. All the limitations and restrictions of the Budget Law with regard to SOCs are for one or two years only. This means that certain provisions of taxation laws (like Art. 138, DTA, and other provisions referred to above) would cease to be applicable to certain taxpayers during a fixed period of time. Then the law will revive anew and will apply automatically.

This is a strange innovation in the field of legislation, which may cause considerable complexity and uneasiness. It is in contradiction with the efforts shown everywhere -including this country - for simplification of tax laws.

CONTRIBUTION OF ARTICLES

Comments and articles are welcomed. Written assurance must be given that the article has not been published elsewhere. The author will be notified of the acceptance, rejection, or need for revision as soon as possible. Please submit a brief description of your educational and professional background, and, if possible, a photograph.

STATE-OWNED COMPANIES

A COMMENT ON THE BUDGET LAW OF THE YEAR 1373 (1994-1995)

Dr. Mohammad Tavakkol

Generally the Iranian annual budget consists of two separate parts: a) budgetary guidelines and b) budgetary figures. The guidelines are presented as a single article followed by many clauses, which are usually called: "Notes to the Budget Law". These "Notes" or appendices deal with any subjects somehow relating to or having effects on the Budget. There are also several "Notes" pertaining to the subject of taxation.

What has distinguished the Budgetary Law of the current Iranian year of 1373 (March 21, 1994, through March 21, 1995), is the presence of a considerable number of such taxation notes. A number of new indirect taxes are created, and some tax exemptions and allowances are stipulated. Apart from these customary taxation provisions, a clear emphasis has been placed on the taxation of the state-owned enterprises. Under the Budgetary Law, these companies have encountered with a series of restrictions in different fields, including the domain of taxation.

To get a better grasp of these changes, one has to take into consideration the pessimism shaped gradually - not only in this country, but all over the world - against the public enterprises and their maladministration. The same unfriendly sentiment which triggered the wave of privatization to spread across the world in the past decade. It has become a firmly established belief that the state-owned enterprises swallow a big portion of public resources and take advantage of many favourable opportunities, without producing something worthy of consideration.

This attitude seems to have been prevailing during the parliamentary review of the Budget. A number of MPs delivered harsh speeches in this field, and the relevant "Joint Committee" of the Parliament (composed of the Finance and Budget committees) introduced several amendments to the Budget. The aim of all these amendments was to place constraints on public corporations. The amount of corporate taxes and dividends payable by the state-owned companies to the government was increased to a large extent, in spite of the resistance shown by the speakers of the Executive Branch. Some specific limitations were also imposed on SOCs for making use of their lenient tax

exemptions status.

The following examples highlight some of the changes of the current budget of 1373:

A. TAX EXEMPTIONS UNDER ARTICLE 138, DTA

Article 138. DTA provides for the following tax exemptions:

1. Up to 50% of the declared profits of companies earned through industrial or mineral operations are exempted from taxation, should they be saved for reinvesting in specific industrial or mining activities.

2. The tax exemption would apply if the same reserves are saved for construction of houses for the companies' employees.

The Budget Law imposes some restrictions on two categories of corporations that could benefit from the said tax exemptions:

1) IIDRO AND ITS AFFILIATES

"IIDRO" (Iranian Industrial Development and Reconstruction Organization) is one of the largest public concerns of the country. The Note 2(H)(1) to the Budget Law addresses this particular organization. It prohibits the IIDRO and its affiliated companies from holding back their profits for the purposes described above, unless they would firstly pay up the entire income taxes and dividends of the state-owned shares. They are consequently deprived of taking benefit from the said tax exemption, except when they would have paid the total amount of taxes and dividends stipulated for them in the Budget.

2) SOME STATE-CONTROLLED COMPANIES

There are some companies not owned by the government, and not having the necessary characteristics to be considered as public entities from the legal point of view. They are nevertheless controlled and managed by some governmental or semi-governmental organizations. The third chapter of the Budget pertains to this category of corporations and assigns certain code numbers to each of them.

Note 2(H)(3) of the Budget Law provides that the said companies are not allowed to save more than 30% of their profits under the Article 138 of the Direct Taxation Act. This is another limitation of the Budget Law with regard to the allowances provided by the

regulations, and far too many special conditions are becoming common place nowadays, and nations are competing in this global arena of incentives and exclusions.

Nations that took an indifference view about these trends are now pinched by promises, and are struggling to play catch, though it may seem costly. The case of Germany illustrates a good example of this truth. This nation watched the agonizing osmosis of its bank deposits flee its borders to more favorable status countries, due to an untimely tax regulations introduced in a period of six months during 1988 and 1989. These regulations were reversed, because the adjoining countries that were more prepared, attracted these capitals. Although Germany had enough hindsight to reverse these regulations speedily, however, deposits departed would not have been easy to return once the cage door left ajar.

Not all the story is about competition though, and there is a tremendous spirit of cooperation as well. That is evident from the increasing number of international tax treaties and conventions being signed. Terms like "double taxation treaties" have been replaced by the more general term of "tax treaties," as these encompass a more wider range of activities. Countries that had very little activity in the global markets have now developed very successful agreements with their counterparts. For example the nation of Zambia in the heart of African continent, has signed tax treaties with nineteen countries. A developed country like

France has similar treaties with more than ninety countries.

It would not be prudent to explain in detail all the intricacies of international taxation in this section. We shall leave this task to the contents of our magazine. This publication has made every effort to introduce the most up-to-date and specialized topics in the field of taxation to our readership, both in the domestic as well as the international scenes. The point that is of special interest to us at this juncture, is the position of our own country in this major field of international relationship. This country, like many other nations, is quite active in international arena. The government is continuously practicing very wide areas of commercial, scientific, cultural, and other fields of cooperation with the majority of the world countries. The authorities are also seriously following ideas like founding free trade zones, attracting foreign capital, introducing modern technology and the like.

In such circumstances, it seems that the time has come for us to pay more attention to the international dimensions of tax issues. The pivotal point is in the research and planning stages. This magazine has tried from the outset to be aware of such changes, and has devoted many sections to the international subjects, and it will hope to continue the trend with the help of Almighty.

DR. ALIAKBAR ARABMAZAR

مَالِيَّات

IRANIAN TAX REVIEW

No. 5, Summer 1994

Publisher:

College of Economic Affairs

P.O. BOX: 15875-1111

No. 153, Taleghani Ave.,
Tehran, 15918, I.R. of Iran

Tel: (0098)21 6464518

Fax: (0098)21 6419716

President:

DR. Aliakbar Arabmazar

Editor:

DR. Mohammad Tavakkol

Subscription rates:

\$15 a year, \$4 a copy

(Inclusive of postage and handling)

**Equivalent amount in other convertible
currencies is acceptable**

(See attached order form)

MALIYAT ACCEPTS ADVERTISEMENTS

(Contact us for further information)

IN THIS ISSUE:

From the President	1
State-Owned Companies	3
Tax News in Brief	5
Abstracts of Persian Articles	7

IN THE NAME OF GOD FROM THE PRESIDENT

This editorial deals with the international aspects of taxation that are of great importance to tax administrators in most countries. The number of tax problems that arise from cross-frontier activities of individuals and enterprises grows year by year and comprises more diversified areas and issues.

It is not by accident that this trend of affairs has taken place, but the actual realities of contemporary international life have been the main reason for its realization. According to GATT and the World Bank, the international trade is growing at faster rates than the GNP of many countries. The same situation is clearly visible in the case of international export of services and capitals as well.

These prevailing circumstances would influence all areas of the economy of the world, including taxation systems of different nations. There were times when the governments viewed taxes as a mere domestic issue, and directed it towards their internal policies solely. Nowadays a new understanding is becoming widespread everywhere. It arises of the fact that taxation systems are within the global economy and constitute inseparable components of international relations. The features and effects of the world actual necessities have found their way to the tax structure of many nations. Cooperation as well as competition among nations in the field of taxation matters is the best manifestation of internationalization of taxation affairs.

The competition between nations in the field of taxation is a reality of our time. Many nations have started jockeying for better positions by offering tax incentives to attract various investments in a global scale. Tax heaven countries with slack